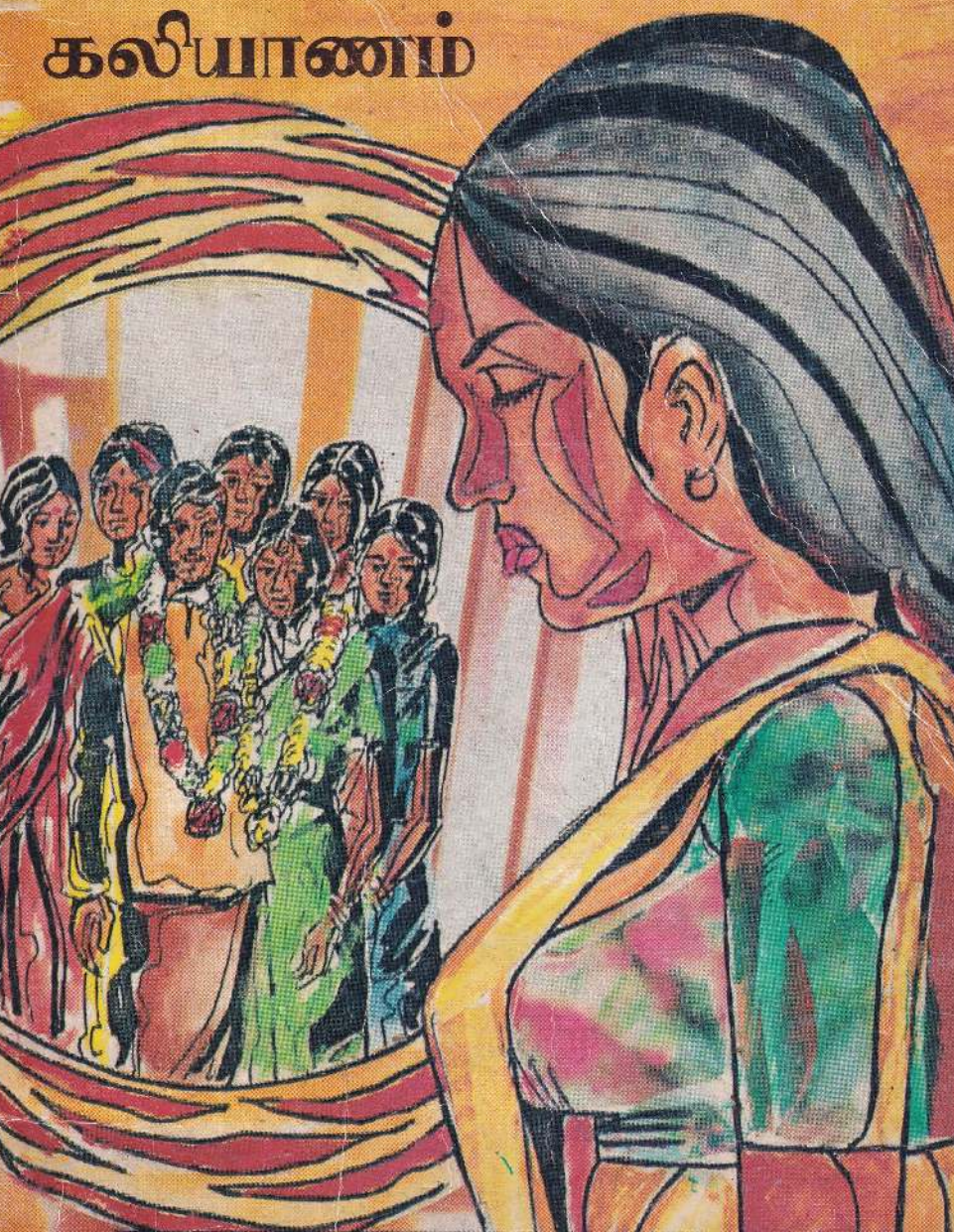

இன்றுல்ல,
நாளையே
கலியாணம்

சோ. நாமேஸ்வரன்

நீலேஸ் கலை பதிப்பகம் - பதிவுகாண் 5000 கிளப்புகை
கூறிகை தருணை கெட்டு, கிணாடு

இன்றஸஸ்; 17
பி.சு.கெ.

நாளையே
கலியாணம்

சேக. ராமேஸ்வரன்

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

- * யோகராணி கொழும்புக்குப் போகிறாள் - 1992 - நாவல்
- * இவர்களும் வாழ்கிறார்கள் - 1993 - நாவல்
- * இலட்சியப் பயணம் - 1994 - நாவல்
- * மௌன ஓலங்கள் - 1995 - நாவல்
- * வடக்கும், தெற்கும்
(மக்கள் சமாதான இலக்கிய
மன்றத்தினால் நடாத்தப்பட்ட
நாவல் போட்டியில் முதற் பரிசு
பெற்ற நாவல்) - 1996 - நாவல்
- * அக்கரைக்கு இக்கரை பச்சை - 1995 - நகைச்சுவை நாவல்
- * சுதந்திரக் காற்று - 1994 - சிறுகதைத் தொகுப்பு
- * பஞ்சம் - 1995 - சிறுகதைத் தொகுப்பு

விரைவில் வெளிவரவிருப்பவை

- * The Air Of Freedom
(மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பதினொரு சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய தொகுப்பு)
- * குதூர லாஜ்
("வடக்கும், தெற்கும்" நாவலின் மொழிபெயர்ப்பு.
தேசிய சமாதானப் பேரவையினால் வெளியிடப்படவுள்ளது.)
- * திஹைஸ் லா ரூ
(மொழிபெயர்க்கப்பட்ட ஏழு சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய தொகுப்பு.
எஸ். கொடகே ஆன்ட் பிரதர்ஸினால் வெளியிடப்படவுள்ளது.)

இன்றல்ல, நாளையே கலியாணம்

(சமூக நாவல்)

சே. ராமேஸ்வரன்

This book is printed through the patronage and sponsorship of the Sri Lanka National Library Services Board. It should be noted that the contents of this book do not reflect the views of the National Library Services Board

இன்றல்ல, நாளைபோகலியாணம்
(நாவல்)

ஆசிரியர் :	சோ. ராமேஸ்வரன்
முதலாவது பதிப்பு :	செப்ரெம்பர், 1996
பதிப்புரை :	ஆசிரியருக்கே
வெளியீடு :	திருமதி செ. ராமேஸ்வரன், 4 1/2 சித்ரா ஒழுங்கை, கொழும்பு - 05.
அச்சுப்பதிப்பு :	தரஞ்ஜி பிரின்ட்ஸ் 506, ஹைலெவல் வீதி, நாவினன், மஹரகம.
விலை :	ரூபா 50/-

Inralla, Naalaiye Kaliyanam
(Novel)

Author :	S. Rameswaran
First Edition :	September, 1996
Copyright by :	Author
Published by :	Mrs. S. Rameswaran 41/2, Chitra Lane, Colombo 5
Printed by :	Tharanjee Prints, 506, High Level Road, Nawinna, Maharagama
Price :	Rs. 50/=

ISBN No. 955-96039-0-6

ஆறு இளம் பெண்கள் - சராசரி குடும்பங்களின் பிரதிநிதிகள் - வீடு ஒன்றில் தங்கி இருக்கிறார்கள். யாவருமே தனித்து உழைத்து, தமது வாழ்க்கையின் பல பக்கங்களையும் நோக்க வேண்டிய சூழ்நிலையில் உலாவுகிறார்கள்.

அவர்களது வாழ்க்கையில் கலகலப்புக்கு குறைவில்லை. குத்துக் கதைகளுக்கும் குறைவில்லை. துன்பங்கள், துயரங்கள், ஏமாற்றங்கள் என்று எதிர்மறையான உணர்வுகளால் பீடிக்கப்படுகின்றார்கள். வாழ்க்கையின் நியதிகளுக்குள் சிக்கும் அன்பு, பாசம், வெறுப்பு, சோகம், எரிச்சல், பொறுமை, பொறுப்பு என்று எல்லா உணர்ச்சிகளுமே அவர்களுடன் ஒட்டி உறவாடுகின்றன. சராசரி பெண்களாக - நிறைந்த குறிக்கோள், இலட்சியம் இன்றி, சிறிய கனவுகளுக்குள், கற்பனைக் கோட்டைக்குள் சிக்கிய நிலையில் வாழ்கிறார்கள். பல்வாறான பிரச்சினைகளுக்கும் முகம் கொடுக்கிறார்கள்.

காதல் என்று வரும் போது அங்கே பொறுமை, எரிச்சல் என்ற உணர்ச்சிகளுக்கு இடமில்லை. ஒருத்திக்கு இன்னொருத்தி உதவுகிறாள், ஒத்தாசை புரிகிறாள், உற்சாகமூட்டுகிறாள்.

எல்லோருமே காதலிக்கிறார்கள். சிலரின் காதல் ஊமையாக விளங்கியது. வேறு சிலரின் காதல் ஒரு தலைப்பட்ட சமமாக விளங்கியது. காதலின் ஆழமான உணர்வுகளை - எல்லை மீறாத நிலையில் மென்மையாக அனுபவித்தார்கள்.

அவர்கள் தமது திருமண வாழ்க்கையைத் தாமே நிர்ணயிக்க வேண்டிய நிலையில் திகழ்ந்தார்கள். அதற்காகப் பல எதிர் நீச்சலை எதிர்நோக்கினார்கள்.

ஆறு திருமணங்கள் நடைபெற்றனவா? அவர்கள் திருமணம் இன்றல்ல, நாளையே என்கின்றேன். அப்படியானால் அவர்கள் திருமணம் இன்றல்ல, நாளையே என்பதன் அர்த்தம் என்ன?

ஒரு புதிய கருப்பொருளை மையமாக வைத்து - மகளிர் மட்டும் என்னுமாப் போல் இந்த நாவலை எழுதி இருக்கிறேன்.

சகோதரிகளுடன் பிறக்கவில்லை. காதலின் அர்த்தம் புரியாது. இந் நிலையில் ஆறு நண்பிகளின் காதலை - காதலாக எழுதியுள்ளேன். அதில் புனிதம் இருக்கிறது. புயலும் இருக்கிறது. தென்றலும் இருக்கிறது.

லட்சுமி, மகேஸ்வரி, கோகிலா, ரஞ்சனா, பாணுமதி, தேவகி ஆகியோர் உங்கள் சகோதரிகள், நண்பிகள், அன்புக்குரியவர்கள் என்று நினைத்து, எனது ஒன்பதாவது அறுவடையை வாசியுங்கள்.

எனது இப் பிரலாபத்துடன் இன்னும் சில வரிகள்.....

வழமை போல் இந் நாவலின் எழுத்துப் பிரதியை வாசித்த

எனது அலுவலக நண்பர்கள் த. இரவிச்சந்திரன், மு. ஸ்ரீ கௌரிசங்கர் ஆகியோர் சில ஆக்கபூர்வமான ஆலோசனைகளை வழங்கினர். இவர்களுக்கு முதலில் எனது நன்றிகள்.

கையெழுத்துப் பிரதியை தட்டச்சில் பொறித்துத் தந்தவர் என்னுடன் பணிபுரிந்த செல்வி வே. இரத்தினபூவதி. அழகாக முகப்புப் படத்தைக் கீறியவர் எனது ஓவிய நண்பன் ஒகஸ்டன் மொறாயஸ்.

ஒளியச்சுக் கோர்வையை பத்து நாட்களுக்குள் தவறு இன்றி என்னிடம் நீட்டியவர் எனது நண்பர் வே. சடகோபன். அத்துடன் இதை அச்சவாகனத்தில் ஏற்றி இரு வாரங்களில் வெளியிட்ட பெருமை தரஞ்ஜி பிரின்ட்ஸ் அதிபர் பாலித பெரேராவைச் சாரும். இவர்கள் நால்வருக்கும் நன்றி.

இறுதியாக, ஆனால் முக்கியமாக இந் நாவலை வெளியிடுவதற்கு அனுசரணையாக விளங்கிய ஸ்ரீலங்கா தேசிய நூலக சேவைகள் சபைக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றி.

41/2, சித்ரா ஒழுங்கை,
கொழும்பு - 05

சோ. ராமேஸ்வரன்,

(1)

குழாயில் இருந்து நீர் பீறிட்டுப் பாய்ந்தது.

சில விநாடிகளில் வாளி நிறைந்து, நீர்வழிந்தோடியது. குழாயை மூட வேண்டும் என்ற நினைப்பின்றி ரஞ்சனா வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றாள்.

அவள் பார்வை சற்று அப்பால் இருந்த ஜன்னலினூடாகப் பாய்ந்து, 'ஷேவ்' எடுத்துக் கொண்டிருந்த சுந்தரம் மீது பதிந்திருந்தது.

ரஞ்சனா தன்னைப் பார்ப்பதை உணராத நிலையில், சுந்தரம் 'ஷேவ்' எடுப்பதில் கண்ணும், கருத்துமாக இருந்தான்.

சுந்தரத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க... ரஞ்சனாவின் உள்ளம் தழுப்பியது. அவன் தன்னை ஏறெடுத்தும் பார்க்க மாட்டானா? என அவள் ஏங்கினாள்.

சுந்தரத்தின் திடகாத்திரமான தோற்றத்தில் அவள் தன்னை மறந்திருந்த வேளையில்.....

" 'பைப்' பை மூடுமன். இஞ்ச தண்ணி வரயில்ல" எனக் குசினியிலிருந்து லட்சுமி அடித்தொண்டையில் சுத்தினாள்.

லட்சுமியின் காட்டமான குரல், ரஞ்சனாவின் கவனத்தை ஈர்க்கவில்லை. பார்வையில் எவ்வித மாற்றமும் இன்றித் தொடர்ந்தும் சுந்தரத்தில் மனதைப் பறிகொடுத்த நிலையில் நின்றாள்.

"ஏய் ரஞ்சனா, சுந்தரத்தைப் பார்த்தது போதும். வாளி நிறைஞ் சுட்டுது. 'பைப்' பை மூடுமன்" என்று சொல்லியபடி விரைந்து வந்த லட்சுமி, ரஞ்சனாவின் முழுங்கையில் கிள்ளிய போது, ரஞ்சனா திடுக்கிட்டு விட்டாள். உடனடியாக சுயநினைவுக்குத் திரும்பியவள், "ஓ! 'சொரி'" என்றபடி குழாயை மூடிவிட்டு வாளியைத் தூக்கி, 'பாத்தும்' பக்கம் நழுவினாள். கோபத்தினால் மேலும் கறுப்பை அள்ளி வைத்திருந்த லட்சுமியின் முகத்தை ஏறெடுத்தும் பார்க்காமல், ரஞ்சனா சென்றுவிட்டாள்.

"ரஞ்சனாவுக்கு 'பைப்' பைக்குக் கிட்டப் போனவுடன மதி மயங்கி விடுது" என்று கூறியபடி தேவகி வந்து, லட்சுமியைப் பார்த்து ஏளனமாகப் புன்னகைத்தாள்.

"ஐயோ, ரஞ்சனா பாவம்! எவ்வளவு காலமாகச் சுந்தரத்தை நினைச்சுப் பெருமூச்சு விடுறா? சுந்தரத்திட்ட நேரிலும் கூட தன்னைக் கலியாணம் கட்டுவீங்களோ எண்டு கேட்டவவாம். ஆனால், அவர் தனக்குப் பொறுப்பு இருக்குது எண்டு சொல்லித் தட்டிக் கழிச்சுட்டாராம்." தலை மயிரை வாரியபடி கோகிலா கூறினாள்.

"அவர் கலியாணம் கட்ட முடியாதெண்டு சொன்னால், இவவுக்கு மதி எங்க போயிட்டுது? ஏன் 'பைப்' பைக்குப் போய் அவரைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டு மனதை அலைபாய வைக்கிறா?" லட்சுமி ஆக்ரோஷத் துடன் கேட்டுவிட்டு, பீங்காணைக் கழுவினாள்.

"ஏதோ அவரில இவவுக்கு ஒரு வித'லவ்'. அவரை மறக்க ஏலாமல் இருக்குதாம்." சீப்பில் சிக்கியிருந்த மயிர்களை இழுத்தபடி கோகிலா கூறினாள்.

"மண்ணாங்கட்டி 'லவ்'! இப்படி 'சீப்பாக' போனால் எங்கட மானம் தான் கப்பல் ஏறும். அவருக்கு ரஞ்சனாவில விருப்பமில்ல. அப்படியிருக்க ரஞ்சனா ஏன் அவரைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விடுறா? "லட்சுமியின் குரலில் எரிச்சல் மிகுந்திருந்தது.

"ரஞ்சனா தெரிந்தோ, தெரியாமலோ மனம் வைச்சுட்டா. அவரும் அவவோட வஞ்சகம் இல்லாமல் பழகவே, அவர் தன்னை விரும்புகிறாராக்கும் எண்டு நினைச்சுட்டா. இப்ப உண்மையைச் சொன்ன பிறகு, அவ்வால எப்படி மனதை அவ்வளவு லேசில மாத்த முடியும்? கொஞ்ச நாளைக்கு அவரைப் பார்த்துப் பெருமூச்சை விட்டும். பேந்து எல்லாம் தெரியவரும்." தேவகி நயம்படக் கூறிவிட்டு, வீட்டைவிட்டு வெளியேறினாள்.

"அவவுக்கு ஏதாவது புத்திமதி சொல்லி மனதை மாற்றச் சொல்லும். இல்லா விட்டால் விசர் பிடிச்சு, தெருத்தெருவாக அவையைப் போறா." லட்சுமி 'ஹான்ட் பாக்'கை தோளில் கொளுவினாள்.

"சுந்தரத்தை கட்டாவிட்டால் நஞ்சு குடிச்சுச் சாகப் போறான் எண்டு அவ நிற்கிறா. என்ற புத்திமதியை அவ கேட்பாவோ? " கோகிலா பொட்டிட்டாள்.

"உப்பிடித்தான் எல்லாரும் பிதற்றுவினம். பேந்து என்னென்னடால் வேறை ஒருத்தனைக் கலியாணம் செய்து விட்டுப் பழையதை எல்லாம் மறந்து விடுவினம்." இதுவரை மௌனம் சாதித்த மகேஸ்வரி சம்பாஷணையில் பங்கெடுத்தாள்.

"ரஞ்சனாவை இதுக்குள்ள சேர்க்காதையும். அவ நஞ்சு குடிச்சே தீருவா... மகேஸ், நான் போயிட்டு வாறன்" என்றபடி கோகிலாவும் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றாள்.

(2)

'பா'த்ருமில்' இருந்து ரஞ்சனா வெளியேறினாள். அவள் தலை கவிழ்ந்திருந்தது. நேரே நடந்து வந்தவள், வழியை லட்சுமி அடைத்தபடி நிற்பதை உணர்ந்து நின்றாள்.

"நீர் இண்டைக்கு 'ஓஃபிஸுக்கு' போக இல்லயோ?"

லட்சுமியை நோக்கி வெறுப்புடன் பார்வையை வெளியிட்ட ரஞ்சனா, "இல்ல" என ஒற்றைச் சொல்லில் பதில் அளித்தாள்.

"ஏன் போக இல்ல?"

"சுகமில்ல" என்ற ரஞ்சனா அங்கிருந்து அகல்வதற்கு முயன்றாள். ஆனால், அவளுக்கு வழிவிடாமல் லட்சுமி குத்துக்கல் போல நின்றாள்.

"சுந்தரம் இண்டைக்கு லீவு எண்டதை அறிஞ்சாப் போல சுகமீனம் வந்துட்டுதோ?"

லட்சுமியின் வார்த்தைகளில் கிண்டல் மலிந்திருப்பதை உணர்ந்த ரஞ்சனா, அவளை எரித்து விடுவது போல் பார்த்தாள். லட்சுமி அதை அசட்டை செய்தவளாக, "உம், சொல்லும்" என அதட்டினாள்.

"மைன்ட் யுவர் ஒன் பிஸ்னஸ்." ரஞ்சனா தெட்டத் தெளிவாக வார்த்தைகளை வெளியிட்டாள்.

ரஞ்சனாவின் வார்த்தைகள் லட்சுமியின் இதயத்தை நன்கு தைத்து விட்டன. திகைப்பும், கோபமும் ஒருங்கே ஏற்பட, தலையை மூன்று முறை மேலும் கீழும் ஆட்டியபடி "யெஸ் ஐ வில் மைன்ட் மை பிஸ்னஸ்". ஆனால், நாளைக்கு ஏதாவது இசகு பிசகாக நடக்கக்கில நீர் என்னட்ட உதவிக்கு வருவீர் தானே? அப்ப நான் என்ற குணத்தைக் காட்டுறன் " என லட்சுமி கறுவினாள்.

"உம்மட கரவெட்டிக் குணத்தைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும். நீர் என்னட்ட வாறீரோ, இல்லாட்டால் நான் உம்மட்ட வாறனோ எண்டதைப் பேந்து பாப்பம்" என ஆவேச நிலையில் கூறிய ரஞ்சனா, முன்னே நின்ற லட்சுமியை விலக்கியபடி, அங்கிருந்து நகர்ந்தாள்.

கோபம் உச்சியை எட்டிய நிலையில் விளங்கிய லட்சுமி, தன்னைக் கடந்து செல்லும் ரஞ்சனாவை நோக்கி, "உமக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்காமல் இருக்கிறனோ எண்டு பார்ப்பம்" என்றாள்.

"காலமை வெள்ளன் ஏன் சண்டை பிடிக்கிறியள்? லட்சுமி! நான் 'ரெடி'. வாரும் போவம். நேரம் போச்சுது." லட்சுமியின் கையைப் பிடித்து மகேஸ்வரி இழுத்தாள்.

"ஏய் ரஞ்சனா, கதவெல்லாம் திறந்திருக்குது. பூட்டாமல் இருந்துவிட்டுப் பகல் கனவு காணாதையும், பேந்து கள்ளன் வந்து எல்லாற்ற சாமான்களையும் கொண்டு போய் விடுவான். போனமுறை உம்மட கவலையீனத்தால கோகிலான்ர 'டேப் ரெக்கோர்டர்' களவு போச்சுது. மற்றது, ரேடியோவையும் எட்டு மணிக்கு 'ஓஃப்' பண்ணும்" என லட்சுமி 'படபட்' வெணக் கூறிக் கொண்டே, வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றாள்.

"எனக்கு எல்லாம் தெரியும். நீர் உம்மட வேலையைப் பாடும்." ரஞ்சனா சினத்துடன் கத்தினாள்.

லட்சுமியும், மகேஸ்வரியும் மறைந்தனர்.

சில நிமிடங்கள் வரை லட்சுமியை மனதினுள் திட்டித் தீர்த்த ரஞ்சனா, முன் கதவுகளை மூடிவிட்டு, அப்படியே நின்றாள்.

சுந்தரத்தின் முகம் அவள் மனதில் அலை மோதியது. அந்த விநாடியே அவளுள் உணர்ச்சித் துடிப்பின் வேகம் அதிகரித்தது. சுந்தரத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என அவாவுற்றாள்.

ரஞ்சனாவினால் மேலும் அங்கு நிற்க முடியவில்லை. இயந்திர கதியான நிலையில், பின் விறாந்தையை நோக்கி விரைந்தாள். அதை அடைந்த போது அவளுள் உணர்ச்சி வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடியது.

அங்கிருந்து பார்த்தால் சுந்தரத்தின் அறை தெளிவாகத் தெரியும். அவள் சென்றிருந்த நேரம் சுந்தரம் உடை அணிந்துவிட்டு, தலைவாரிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் தலை வாரும் லாவகத்தை, ரஞ்சனா வெகுவாக ரசித்தாள். கண்களை இமைக்க மறந்த நிலையில், இதழ்களை அகலத் திறந்த நிலையில், சுந்தரத்தில் மனதைப் பறி கொடுத்தபடி நின்றாள்.

யதேச்சையாகத் திரும்பிய சுந்தரம், ரஞ்சனா தன்னைப் பார்ப்பதை உணர்ந்து, திடுக்கிட்டான். ஆனால், அவன் முகத்தில் தெரிந்த எவ்வித உணர்ச்சிகளையும் புரியாத நிலையில், ரஞ்சனா விழிகளை அவன்பாற் செலுத்தி இருந்தாள்.

சுந்தரம் தொண்டையைச் செருமினான். அப்பொழுதே ரஞ்சனா சுயநினைவுக்குத் திரும்பினாள். இதுவரை சுந்தரத்தை மெய்மறந்து பார்த்ததை நினைத்து அவள் வெட்கப்படவில்லை. அவனைப் பார்த்து மலர்ச்சியான புன்னகை ஒன்றை வெளியிட்டு, "சுந்தரம், நீங்க இண்டைக்கு லீவு போல....." என வினவியபடி, ஜன்னலை நோக்கி முன்னேறினாள்.

"ஓமோம்."

"ஏன் லீவு போட்டீங்க?"

"'பாஸ்போர்ட்' விஷயமாக 'இமிகிரேஷன் ஓபிஸுக்கு' போக வேணும்."

"ஸ்ரீலங்காவை விட்டுப் போகப் போறீங்களோ?"

"இல்ல. தூரத்துச் சொந்தக்காரரின்ர 'பாஸ்போர்ட்' விஷயமாக தான் 'இமிகிரேஷனுக்கு' போறன். எங்கட ஸ்ரீலங்காவை விட்டுப் போற துக்கு இப்போதைக்கு எனக்கு மனமில்ல."

"ஸ்ரீலங்காவையோ, அல்லது எங்களையோ?"

சுந்தரம் சிரித்தான். "உங்களையும் தான்!"

ரஞ்சனா கைகளை உயர்த்தி, ஜன்னல் கம்பிகளைப் பிடித்தாள். "மத்தியானம் வீட்டுக்கு வருவீங்க தானே?"

"ஓமோம்!"

"சுந்தரம், வரக்கிலை எனக்காக ஒரு சாப்பாட்டுப் 'பார்சல்' கொண்டு வருவீங்களோ?"

"அதற்கென்ன கொண்டு வாறன். நீர் இண்டைக்குச் சமைக்க இல்லையோ?"

"இல்ல. பஞ்சியாக இருக்குது" என்றவள், ஒரு முறை உடம்பைத் திருகினாள்.

சுந்தரம் கணைத்தான். "பஞ்சியாலையோ வேலைக்கும் போக இல்ல?"

ரஞ்சனா உடனடியாகப் பதில் அளிச்சவில்லை. சுந்தரத்தைக் காதல் உணர்வுடன் நோக்கினாள். பின் தலை குனிந்தாள். "நீங்க இண்டைக்கு லீவு எண்டாப்போல நானும் லீவு போட்டுட்டு நின்றன். நீங்க 'இமிகிரேஷனுக்கு' போக லீவு போட்டுட்டு நிக்கிறீங்க எண்டு தெரிஞ்சிருந்தால், நானும் 'ஓபிஸுக்கு' போயிருப்பன்."

ரஞ்சனா கூறியதைக் கேட்டுச் சுந்தரம் திகைத்து விட்டான். அவனால் பேச்சைத் தொடர முடியவில்லை. பார்வை நிலைக்குத்திய நிலையில், ரஞ்சனாவைப் பார்த்தபடி நின்றான்.

(3)

மழை பெய்தால் பல இடங்களில் ஒழுகும். காற்றுப் பலமாக அடித்தால், ஜன்னல் கண்ணாடிகள் கழன்று விடும். பலத்தை உபயோகித்து உதைத்தால் கதவுகள் தன்பாட்டில் திறந்துவிடும். கவரில் மோதினால் சீமெந்துப் பூச்சு உதிர்ந்துவிடும்.

சுற்றி வர வேலிகள் அற்ற பாழடைந்த நிலையில், 'பேய் வீடு' என அக்கம்பக்கத்துச் சிறுவர்களால் அழைக்கப்பட்ட அந்த வீட்டை, மாத்தறையைச் சேர்ந்த மிஸிஸ் குணசேகர, குடும்பமொன்றுக்கு வாடகைக்கு விட விரும்பவில்லை. அதற்கான காரணங்கள் அவள் மனதினுள் அடைந்து கிடந்தன. முக்கிய காரணிகளில் குடும்ப மொன்றுக்குக் கொடுத்து, குறைந்த வாடகையைப் பெற விரும்பாது ஒன்றாகவும், தேவையான போது 'நோட்டீஸ்' கொடுத்தால் குடும்ப மென்றால் வெளியேறுவதற்குத் தயங்கும் என்பது பிறிதொன்றாகவும் விளங்கின. இக் காரணங்களை முன் வைத்து 'ஷமரி' என அழைக்கப்படும் விடுதியாக வீட்டை மாற்றிய மிஸிஸ் குணசேகர, அதை தமிழ்ப் பெண்கள் ஆறுபேருக்குத் தலா அறுநாறு ரூபாய் வாடகையில் விட்டிருந்தனர்.

எண்பத்தி மூன்றாம் ஆடிக் கலவரத்தின் போது 'பாதுகாப்பற்ற' இடங்களில் வாழ்ந்து, இருந்த இடங்களைச் சுமுகமான நிலை தோன்றிய போது இழந்த லட்சுமி, கோகிலா, மகேஸ்வரி, தேவகி, ரஞ்சனா, பானுமதி ஆகிய இளம் பெண்கள் பாதுகாப்பு என்ற ஒரே காரணத்திற்காக வெள்ளவத்தை பொன்சேகா வீதி, 13 ஆம் இலக்கத்தில் உள்ள இந்த 'ஷமரி'யைப் பங்கு போட முன்வந்தனர்.

பாழடைந்த வீடு, அதிகபட்ச வாடகை என்கின்ற காரணங்கள் அவர்கள் மனதை உறுத்திய போதும், பாதுகாப்பை முக்கியமாகக் கருதியபடியினால், கண்களை மூடியபடி இந்த 'ஷமரி'யில் குடியேறினர்.

ஆறு பெண்களுக்கும் மிஸிஸ் குணசேகர இரு படுக்கை அறைகளையும், ஒரு நீண்ட 'ஹோலை'யும், ஒரு குசினியையும் ஒதுக்கியிருந்தாள். குசினியை அடுத்து, ஆனால், ஒதுக்குப் புறமாக இருந்த 'ஸ்டோர் ரூம்' அறை போல் மாற்றியவள், பெண்கள் பாதுகாப்புக் கென ஒரு வயதானவரைத் தேடினாள். ஆனால், வயதானவருக்கு பதிலாக, இளந்தாரிக்கே அந்த அதிர்ஷ்டம் கிட்டியது. அந்த அதிர்ஷ்ட சாலி சுந்தரம் என்ற சுருக்கப் பெயருடைய சிலகந்தரம்.

மிஸிஸ் குணசேகரவின் கணவரும், சுந்தரத்தின் மாமனாரான கைலாசபதியும் "மாம்பழ" நண்பர்கள். மருமகன் சுந்தரம் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் பத்திரிகைகளில் மலிந்திருக்கும் 'அறை வாடகைக்கு' விளம்பரங்களைப் பார்த்து விட்டு, நாடாகச் செருப்புத் தேய் அலைந்தும், அறை கிடைக்காத நிலையில் தவிப்பதைக் கண்ட கைலாசபதி, மிஸ்டர் குணசேகரவை அறைக்காக நாடிய போது, மிஸிஸ்

குணசேகர இக்காட்சியினுள் நுழைந்தாள். சுந்தரத்தைப் பல தடவைகள் 'இன்டர்வியு' செய்து, அவன் ஒரு கௌரவமானவன் என்பதை நிச்சயப் படுத்திய பின், அறையைச் சுந்தரத்திடம், பல நிபந்தனைகளின் கீழ் வாடகைக்கு விட்டாள்.

சுந்தரத்தின் அறை, வீட்டின் ஒதுக்குப் புறத்தில் இருந்தமையினால், பின் பக்கத்தால் தான் அறைக்குச் செல்ல முடியும். முன்னால் இருந்த அறைகளுக்கும் - குசினி உட்பட இந்த அறைக்கும் இடையில் தொடர்பு இருக்கவில்லை. பத்தடி உயரச் சுவர் ஒன்று குசினியையும், இவனது அறையையும் வேறுபடுத்தி இருந்தது. 'பாத்ரூம்' கூடப் புறம்பாக இருந்தது.

இந்த ஒழுங்குகளை எல்லாம் செவ்வனே நிறைவேற்றிவிட்டு, மாத்தறையில் 'பிறைவேட் பிரக்டிஸ்' செய்யும் டொக்டர் கணவரிடம் மினிஸ் குணசேகர சென்றுவிட்டாள். அதன் பின் மாதா மாதம் வாடகையை வசூலிக்கச் சரியாக முதலாம் திகதி அங்கு வந்து, கைநீட்டியபடி நிற்பாள்.

ஆரம்பத்தில் பாதுகாப்பு என்ற ஒரே காரணத்திற்காக அங்கு குடியேறிய பெண்கள், காலப்போக்கில் வீட்டின் 'பொட்டுக்கட்டுக்களை' அறிந்தனர். மழை நாட்களில் குசினியில் குடை பிடித்தபடி சமைத்தார்கள். கோபம் வந்து ஒருத்தி காலால் கதவில் உதைத்த போது, நன்கு பூட்டப்பட்டிருந்த கதவு தன்பாட்டில் திறந்தது. ஒரு முறை இன்னொருத்தி தும்புக் கட்டையால் தூசி அடித்த போது சீமெந்துப் பூச்சு 'பொல பொல' என உதிர்ந்தது.

எனவே, சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்தபடி இருந்த பெண்கள், மினிஸ் குணசேகர அடுத்த முறை வாடகை வசூலிக்க வந்தபோது, வீட்டின் 'வண்டவாளங்களைப்' பக்குவமாகச் சொல்லி, பழுதுபார்க்கும் கோரிக்கையை விடுத்த போது, "ஓ.கே. எல்லா பழுதுபார்த்தல்களையும் செய்யுறன். ஆனால், வாடகையை இருபத்தி ஐந்து சதவீதத்தால் கூட்டுவன்" என்று பயமுறுத்தவே, பெண்கள் யாவரும் பெட்டிப் பாம்பாக அடங்கி விட்டனர்.

பொதுவாக அங்கு வரும் நாட்களில், சுந்தரம் எவ்வாறு பெண்களுடன் பழகுகிறான் என்பதை நாசூக்காகக் கேட்டு விட்டு, மினிஸ் குணசேகர போய் விடுவான். எல்லோருமே சுந்தரத்திற்கு உயர்வான நற்சான்றிதழையே வழங்கியிருந்தனர். அவன் மீது ரஞ்சனாவுக்கு ஒரு 'சுண்' இருக்கும் விடயத்தை வெளியிடவேயில்லை.....

ஆறு பெண்களிலும் வயதில் 'சீனியராக' லட்சுமி விளங்கினாள். அரசாங்கக் கூட்டுத்தாபனம் ஒன்றில் 'டைப்பிஸ்டாகப்' பணிபுரிந்தாள். தோற்றத்தில் ஏனைய பெண்களைவிடப் பெரிதாக விளங்கியதனாலும், அதட்டும் சுபாவம் அதிகம் ஒட்டியிருந்தமையினாலும் அவளே 'தலைவி' என்ற அந்தஸ்தைச் சவீகரித்திருந்தாள். ஓரிரு பெண்கள் அவள் இல்லாத வேளைகளில், அவளைப் பற்றி அளவளாவும் போது 'மொனிட்டர்' என விளிக்கின்ற போதும், பொதுவாக மரியாதையைத் தாராளமாக வழங்கியபடி புழங்கினார்கள். பெரும்பாலும் அவள் சொற்படியே கருமங்கள் அங்கு இடம்பெற்றன. மற்றவர்களுக்குப் புத்திமதி கூறுவதில்,

அவர்களின் நடவடிக்கைகளைக் கவனிப்பதில், பிரச்சினைகளைச் சுமுகமாகத் தீர்த்து வைப்பதில் லட்சுமி முன்னின்றாள். ஆனால், மற்றவர்களின் சொந்த வாழ்க்கையில் அளவுக்கு மீறி தலையிடுவதனால் சிலர் இடையிடையே 'முணுமுணுப்பது' முண்டு.

ரஞ்சனாவின் விவகாரங்களில் லட்சுமி தேவையின்றித் தலையிடாள். இதனால் அவள் மீது ரஞ்சனா உள்ளூரக் கோபமும், எரிச்சலும் கொண்டிருந்தாள்.

பானுமதி சாதுவானவள். அமைதிக்கு இலக்கணம் வகிப்பவள். தானுண்டு, தன்வேலையுண்டு என்றிருப்பவள். புறக்கோட்டையில் உள்ள புடைவைக் கடை ஒன்றில் 'பில் கிளார்க்காக' வேலை செய்து வந்தாள். அவளைத் தேடி இதுவரை எவருமே வீட்டுக்கு வரவில்லை.

துடுக்காகப் பேசுவதில் பேர் போனவள் தேவகி. யார், எவரென்று இல்லாமல், யாவருடனும் சகஜமாகப் பழகுவாள். அரசாங்கத் திணைக்களம் ஒன்றில் 'கிளார்க்' காகப் பணியாற்றினாள். அவளைத் தேடி நிறையச் சொந்தக்காரர்கள் படையெடுப்பார்கள்.

அவ்வாறான நாட்களில் தேவகிக்கும், லட்சுமிக்கும் இடையில் வாக்குவாதம் ஏற்படுவது வழமையாகும். சொந்தக்காரர்களுக்குப் பரிமாறும் தேநீரினால் மின்சார, தண்ணீர் 'பில்' ஏற்போகிறதே என்ற அங்கலாய்ப்பிலேயே லட்சுமி இந்த வாக்குவாதத்தை ஆரம்பிப்பாள்.

கோகிலா அடக்கமானவள். மெல்லப் பேசுவாள். யாருடனும் இலகுவில் அந்நியோன்யமாகப் பழகமாட்டாள். தேவகியுடன் நெருங்கிப் பழகினாள். அவளும் அரசாங்கத் திணைக்களமொன்றில் 'கிளார்க்காக' வேலை பார்த்து வந்தாள்.

'கலகலப்புக்குப்' பெயர் போனவள் மகேஸ்வரி. நகைச்சுவைத் துணுக்குகளை உதிர்ப்பதில் கெட்டிக்காரி. தனியார் நிறுவனமொன்றில் 'டைப்பிஸ்டாகப்' பணி புரிந்தாள்.

இந்த ஐந்து பெண்களும் சுமாரான அழகிகள் என்ற பதத்திற்குள் அடங்குவார்கள்; அல்லது எடுத்த எடுப்பில் 'பெட்டை பரவாயில்லை' என்று கூறுவதற்குப் பொருத்தமானவர்களாகத் தோன்றினார்கள்.

எல்லோருடனும் ஒப்பிடும் போது, ரஞ்சனா அழகில் சிறந்தவளாகத் திகழ்ந்தாள். உயரமும், உடல்வாகும், சிரிக்கும் போது பற்களில் தெரியும் கவர்ச்சியும் அவளுக்கு அழகை அள்ளி இறைத் திருந்தன. 'எதையோ' பறி கொடுத்தவன் போல காணப்படுவதே அவளது 'மைனஸ் பொயிண்ட்' ஆகும். தனியார் நிறுவனமொன்றில் 'எக்கவுண்ட்ஸ் கிளார்க்காக' வேலை பார்க்கிறாள்.

இவர்கள் ஆறுபேரும் ஒன்றாக இருந்த போதிலும், சுயமாகவே சமையலைக் கவனித்து வந்தார்கள். யாவரும் ஆளுக்கொரு 'குக்கர்' வைத்திருந்தனர். இடையிடையே சாப்பிடும் போது, தமது கறிகளைப் பரிமாறுவார்கள்.

ஆறு பேரும் திருமணமாகாதவர்கள். ஆனால், திருமண வயதை எட்டிவிட்டார்கள். லட்சுமிக்குத்தான் வயது அதிகம். முப்பத்திரண்டைத் தாண்டி விட்டாள். ரஞ்சனா வயதில் குறைந்தவள். அவளுக்கு வயது இருபது மட்டுமே. மற்றவர்கள் இவ்விரு வயதுக்கும் இடைப்பட்டவர்கள்.

ஒருத்திக்குச் சுகமில்லை என்றால், மற்றவன் அவளுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வான். துணைக்கு எங்காவது போகவேண்டுமென்றால், போய்விட்டு வருவார்கள். மொத்தத்தில் சில வேளைகளில் ஒருத்தியுடன் இன்னொருத்தி வாக்குவாதப்படுகின்ற போதிலும், மனதிற்குள் ஒருத்தியை இன்னொருத்தி கறுவிக் கொள்கின்ற போதிலும், ஒற்றுமையுடனேயே வாழ்ந்து வந்தார்கள். இந்த மட்டில் மிஸிஸ் குணசேகரவுக்கு திருப்தி. இதனால் 'நோட்டீஸ்' என்ற பேச்சுக்கே இடம் வைக்காமல், வாடகையை வசூலித்துச் சென்றான்.

சுந்தரம் இருபத்தெட்டு வயதானவன். எல்லாப் பெண்களுடனும் சகஜமாகப் பழகினான். அவன் ஒரு 'டெலக்ஸ் ஒப்ரேட்டராகப்' பணிபுரிந்தான். அவன் குடும்பம் பெரிது. எட்டுப் பிள்ளைகளுள்ள குடும்பத்தில் அவன் தான் மூத்தவன். ஐந்து சகோதரிகள் கழுத்தை நீட்டத் தயாராக இருந்தனர். எனவே, அவன் தன் பொறுப்புக்களை எண்ணி ஆசைகளை அடக்கி வாழ்ந்து வந்தான். மனதைக் கண்டபடி அலைபாய்வதைத் தடுத்து நிறுத்தினான்.

அந்த வீட்டுக்கு வந்து ஆறு மாதங்களின் பின் தான், 'அந்தச் சம்பவம்' நடந்தது.

(4)

எட்டு மணி அடிப்பதற்குள் எல்லாப் பெண்களுமே வீட்டை விட்டு சென்று விடுவார்கள்.

ஏழே முக்கால் அளவில் வீட்டைவிட்டு மகேஸ்வரியுடன் போன ரஞ்சனா, பஸ் வந்த போது, மகேஸ்வரி ஏறிய பின் ஏறுவது போல் பராக்கு காட்டி விட்டு இறங்கிவிட்டாள். பின், காரியாலத்திற்குச் செல்வதற்குப் பதிலாக, நேரே வீட்டுக்குச் சென்றாள். இதனை தனது அறையில் இருந்த சுந்தரம் அறிந்திருக்கவில்லை.

அவனுக்கு அன்று 'நைட்டியூட்டி'. சமையல் கலையையும் ஓரளவு அறிந்து வைத்திருந்தவன், மதியச் சாப்பாட்டைத் தயாரிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தான்.

சோற்றை இறக்கி விட்டு எந்தக் கறியை 'குக்கரில்' வைப்போம் எனச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த போது, அவன் கவனத்தை கீழே படர்ந்திருந்த நிழல் ஈர்த்தெடுத்தது. அவன் பார்வை கதவடிக்குத் திரும்பியது.

ஒரு கையினால் கதவு நிலையைப் பிடித்தபடி ரஞ்சனா நின்றிருந்தாள். மற்றைய கைப்பெருவிரல் நகத்தைப் பற்களால் கடித்தபடி, சுந்தரத்தை விழுங்கிவிடுவது போல் பார்த்தான்.

அந் நேரத்தில் அங்கு ரஞ்சனாவை எதிர்பார்க்காத சுந்தரம், 'வெலவெல'த்துப் போனான். அவன் இதயத்தில் துடிப்பு அதிகரித்தது. 'ஏன் வந்தாய்?' என்ற தோரணையில், அவளைப் பார்த்தான்.

ரஞ்சனா வாய்திறந்து பேசவில்லை. அவள் விழிகளில் வழமைக்கு மாறாகத் தெரிந்த 'பள,பள'ப்பை சுந்தரம் அவதானித்தான்.

இன்றல்ல நாளையே கலியாணம் _____ 9

சுந்தரத்திற்குச் சங்கடமாக இருந்தது. கூடவே, கிலேசம் அவனை இறுகப் பற்றியது.

ரஞ்சனாவின் பார்வையில் மாற்றம் தெரிந்தது. சுந்தரத்தைக் கனிவுடன் நோக்கினாள். "சுந்தரம்!"

"ஊம்."

"நீங்க பெட்டையள் மாதிரி. ஏன் என்னைக் கண்டால் ஒளிக் கிறீங்க?"

சுந்தரம் 'கடகட' வென நகைத்தான். "ஒளிக்க விளையாடுறதில எனக்குச் சரியான விருப்பம்."

ரஞ்சனா அவன் சிரிப்பில் பங்கெடுக்கவில்லை. "சுந்தரம், உங்களோட ஒரு விஷயம் பேச வேணும். அதால தான் சுந்தோருக்குப் போகாமல் இங்க நிற்கிறன்."

சுந்தரம் ஒன்றும் சொல்லாமல், எவ்வித உணர்ச்சியையும் வெளிக்காட்டாமல் நின்றான்.

ரஞ்சனா இரு தடவைகள் செருமினாள். "அம்மா, 'லெட்டர்' போட்டிருக்கிறா. என்ர கல்யாணத்தைப் பற்றித் தான் அதில குறிப்பிட்டிருக்கிற. ஊரில ஒரு மாப்பிள்ளையைப் பார்த்திருக்கினமாம். செய்யுறுதுக்கு விருப்பமோ எண்டு கேட்டு எழுதி இருக்கிறா." பேச்சை நிறுத்தியவள், அவனை ஆர்வத்துடன் நோக்கினாள்.

ரஞ்சனா கூறுவதைச் சுந்தரம் எவ்வித உணர்ச்சியுமின்றிச் செவிமடுத்தபடி இருந்தான். அவன் முகத்தில் ஆர்வமின்மை வெளிப்பட்ட போதும், ரஞ்சனா தொடர்ந்தும் பேசினாள். "சுந்தரம், எனக்கு இந்தக் கல்யாணத்தில துளியளவும் விருப்பமில்ல."

சுந்தரம் தொடர்ந்தும் மௌனத்தைச் சாதித்தான்.

"உங்களுக்கு உண்மையைச் சொல்லுறதெண்டால் நான்..... நான்..... உங்களை விரும்புறன்."

இவ்வாறான வார்த்தைகளை ரஞ்சனாவிடம் இருந்து சுந்தரம் எதிர்பார்க்கவில்லை. இதயத்தை ஏதோ அமுக்குவது போன்ற உணர்வைப் பெற்றான். நெற்றியில் வியர்வை துளிர்விட்டது. கைவிரல்களை நடுக்கம் பற்றியது.

இந்த அறையில் குடிபுகுந்த பின் கடந்து போன ஆறு மாதங்களில், அவன் ரஞ்சனாவுடன் நெருக்கமாகப் பழகி இருக்கிறான். சில சந்தர்ப்பங்களில் ரஞ்சனா தன்னையே கண் இமைக்காமல் பார்ப்பதைச் சுந்தரம் அவதானித்திருக்கிறான். உரையாடும் போது சாடைமாதையாகத் தனது உள்ளக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்த அவள் முயற்சிப்பதையும் அவன் உணர்ந்திருக்கிறான். ஆனால், இவ்வாறான, விபரீதமான எண்ணம் அவள் மனதுக்குள் புதைந்திருக்கிறது எனச் சுந்தரம் சற்றேனும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

எதை ஆதாரமாக வைத்து ரஞ்சனா இந்த முடிவுக்கு வந்தாள் என்று சுந்தரம் வியந்தான். சற்று மனம் விட்டுப் பழகியதைத் தப்புக் கணக்குப் போட்டு அவள் தனக்குள்ளேயே ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டாளா?

சில விநாடிகள் வரை 'திக்' பிரமை அடைந்த நிலையில் விளங்கிய சுந்தரம், அவளின் விருப்பத்தினைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாமைக்கு எவ்வாறு விளக்கம் அளிப்பது என்று தெரியாமல் தத்தளித்தான்.

"சுந்தரம், இதற்கு என்ன மறுமொழி சொல்லுந்ற்க?" என ரஞ்சனா அவனைத் துரிதப்படுத்தினாள்.

சுந்தரம் துணிவை வரவழைத்தான். கழுத்து வரைக்கும் வந்துள்ள வெள்ளம் தலையை மூடும் வரை காத்திருக்கக் கூடாது என எண்ணினான்.

தனது குடும்பம், அதன் அங்கத்தினர்கள் தொகை, பெண் சகோதரிகளின் நிலை போன்ற விபரங்களை விளக்கி, "இந்தக் காரணங்களால் என்ர கலியாணத்தைப் பற்றி நினைச்சுப் பார்க்கவே முடியாத நிலையில் நான் இருக்கிறேன். ஆனபடியால் என்னை மறந்து விடும்" என மூச்சு வாங்கிய நிலையில் கூறி முடித்தான்.

சுந்தரத்தின் பதிலில் ரஞ்சனா திருப்தி கொள்ளவில்லை என்பதை அவள் முகம் எடுத்துக்காட்டியது. "சுந்தரம், என்றைக்காவது ஒரு நாள் நான் ஒருவரைக் கலியாணம் செய்வதெண்டால் அது நீங்களாகத்தான் இருக்கும். இது நிச்சயம்" என்று தெளிவாக, உறுதிமிக்க வார்த்தைகளில் கூறிய ரஞ்சனா, அங்கிருந்து 'விருட்' டென அகன்றாள்.

இச்சந்தர்ப்பத்தின் பின் சுந்தரத்தை நேருக்கு நேர் சந்திக்கும் போது, ரஞ்சனா அவனை விழுங்கி விடுபவள் போலப் பார்த்து விட்டுச் சென்று விடுவாள். வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை கூட வெளியிடமாட்டாள்.

தனிமையில் இருக்கும் வேளையில், 'அந்தச் சம்பவம்' சுந்தரத்தின் மனதுக்குள் அத்துமீறி நுழைந்துவிடும். அந் நேரங்களில் எல்லாம் ரஞ்சனாவின் நிலையையிட்டு அவன் பரிதாபப்படுவான்.

இச் சம்பவத்திற்கு அவன் தன் மனதுக்குள்ளேயே சமாதி கட்டிவிட்டான். ஒருவருக்கும் மூச்சு கூடக் காட்டவில்லை.

ஆனால், ஒருநாள் அவன் முன் தோன்றிய லட்சுமி, "உங்களுக்கும், ரஞ்சனாவுக்கும் இடையில் 'லவ்'வோ" எனக் கேட்டபோது, சுந்தரம் திடுக்கிட்டுப் போனான்.

"ஆர் சொன்னது?" என அவசரத்துடன் கேட்டான்.

"ரஞ்சனா தான் சொல்லித் திரிகிறா."

"அவளுக்கு விசர். உங்களுக்குத்தானே எங்கட குடும்பத்தைப் பற்றித் தெரியும்? ஒருத்தியை 'லவ்' பண்ணுற நிலையிலா நான் இருக்கிறேன்?"

தலையைப் பலமாக ஆட்டிய லட்சுமி, "உண்மைதான். ரஞ்சனாவுக்கு விசர் தான்" என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றாள்.

இதன் பின் சகல பெண்களுடனும் சுந்தரம் கவனமாகவே பேசினான், பழகினான்.

(5)

பட்டுப் புடவை 'சரசரக்க', குனிந்த தலை நிமிராமல் கோகிலா நடந்து சென்றாள். அவளின் முழங்கையைப் பற்றிய வண்ணம், மகேஸ்வரி அவளை வழி நடத்திச் சென்றாள்.

கோவில் பூசை முடிந்து, எல்லோருமே வெளியேறியிருந்தமை யினால் அங்கு தனிமையானதொரு சூழ்நிலையே நிலவியது. கோவிலின் வடக்குப் பக்கத்தில், உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த அரச மரங்களின் இலை குழைகள் காற்றில் அப்படியும், இப்படியும் அசைந்த ஓசை தான் அமைதியை சற்றுக் குழப்பியது. இந்த மரங்களின் கீழ் தான் கார்கள் வழமையாக நிறுத்தப்படுவதுண்டு. அச் சமயத்தில் அங்கு ஒரே ஒரு கார் தான் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பக்கமாக இவ்விரு பெண்களும் நடந்து சென்றனர்.

காரின் முன் ஆசனத்தில் வாலிபன் ஒருவன் அமர்ந்திருந்தான். அறுபதாம் ஆண்டுத் தமிழ்ச் சினிமாத் கதாநாயகர்களின் முகத்தின் சாயலில் அவன் முகச் சாயல் தென்பட்டது. அவனுக்கு அருகில், அவன் அக்கா அமர்ந்திருந்தாள். அவன் பக்கமாக இருந்த கதவு திறந்திருந்தது. "கோகிலா, 'டிரைவின் ஸீட்டில்' அவர் இருக்கிறார். பாருமன்" என்று கோகிலாவின் காதினுள் மகேஸ்வரி 'கிக,கிக'த்தாள்.

கோகிலா விழிகளை உயர்த்தத் தயங்கினாள். "ஊம் பாருமன். அவர் போகப் போறார். ஒருக்கால் தலையை உயர்த்திப் பாருமன்."

கோகிலா வெட்கத்தை அடக்கியபடி, கண்களை மட்டும் உயர்த்தி, அவ் வாலிபனை நோக்கினாள். அதே சமயம் அவன் காரில் இருந்து இறங்கினான். அவன் கண்கள் 'சட்'டென் அவளை மேலும் கீழுமாய் நோக்கின. சில விநாடிக்குள் அவளை ஆராய்ந்தவனின் முகத்தில் அதிருப்தியின் சாயலே பரவி இருந்தது. இதை மகேஸ்வரியோ, கோகிலாவோ அவதானிக்கவில்லை.

எண்ணி மூன்று விநாடிக்குள் தான் கோகிலா அவனைப் பார்த்தாள். அந்த சில விநாடிக்குள் அவன் முகம் அவன் மனதில் பதிந்து விட்டது. 'என்ன வடிவான முகம்' என அவள் வியந்தாள். ஆண்டவனின் சிருஷ்டிப்பில் இப்படியும் ஓர் அற்புதமா? அந்தக் கண்களில் தெரிந்த 'பளபளப்பு'. உடம்பில் தெரிந்த ஆண்மை.....

அவன் பார்வையிலேயே கோகிலா அடிமையாகி விட்டாள். பார்த்த மாத்திரத்திலேயே, எதனையும் அலசி, ஆராயாமலேயே கோகிலாவுக்கு அவனைப் பிடித்துவிட்டது.

"கோகிலா, ஆள் கொஞ்சம் கறுப்பெண்டாலும் மன்மதக் குஞ்சு." கோகிலாவின் இடையை மகேஸ்வரி மெல்லக் கிள்ளினாள்.

"மகேஸ்,கம்மா இரும்! எனக்கு வெட்கமாக இருக்குது." திக்கித் திணறியபடி கோகிலா கூறினாள்.

இதனிடையே வாலிபனின் சகோதரி திருமதி கோவிந்தசாமி இவர்களிடம் வந்தாள். வாய் நிறைய வெற்றிலையைக் குதப்பியபடி தனது

பருத்த சரீரத்தைத் தூக்க முடியாத நிலையில், அவன் நடந்து வந்த போது, கோகிலாவுக்கு உள்ளூரச் சிரிப்பு முகிழ்ந்தது.

திருமதி கோவிந்தசாமி இருவரையும் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள். பின் கோகிலாவின் கரத்தைப் பற்றினாள். "தங்கச்சி, ஆளைப் பார்த்திடங்க தானே? ஒங்களுக்கு பிடிச்சிருக்குதா?" என வெற்றிலைத் துப்பலைக் கோகிலாவின் முகத்தில் தெளித்தவண்ணம் வினவினாள்.

கோகிலாவுக்குப் பதில் அளிக்கத் தயக்கமாக இருந்தது. நாணம் வார்த்தைகளைக் கோர்வையாக்குவதற்கு முட்டுக்கட்டையாக விளங்கியது. இதழ்கள் விரிந்த நிலையில், தலையைக் கவிழ்த்தாள். அவளின் மார்பு இன்னும் 'படபட'த்தது.

"மௌனம் சம்மதத்திற்கு அறிகுறி. 'அன்னி', நீங்க கல்யாணத்திற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்யுங்கோ." மகேஸ்வரி பதுமையாகக் கூறினாள்.

"தம்பிக்குப் பிடிச்சது எண்டால் நாங்க ஒங்களோட தொடர்பு கொள்வம்."

"அவருக்குப் பிடிச்சிருக்குமோ?" திடீர் சந்தேகம் ஒன்றை மகேஸ்வரி கிளப்பினாள்.

"அதை என்னால சொல்ல ஏலாது. அவன் ஒரு 'டைப்'. இத்தனைக்கும் எத்தனை பொம்பளைகளை வேண்டாம் என்றிருப்பான். அவனுக்கு ஒரு 'மொட்' பொம்பளை தான் வேணுமாம். இப்படியான ஒரு பொம்பளை எங்கட 'எஸ்டேட்' பக்கத்தில இல்லாதபடியால தான், 'பேப்பரில்' விளம்பரம் போட்டம்."

திருமதி கோவிந்தசாமியின் வார்த்தைகளில் பொதிந்திருந்த உண்மை, கோகிலாவிற்குள் புகுந்திருந்த உற்சாகத்தை அகற்ற முற்பட்டது. அவள் மனதில் ஏமாற்றம் குடிபுகுந்தது. இங்கும் இலவு காத் கிளியின் கதையா?

"தங்கச்சி, ஒங்கட குடும்பத்தை பற்றி அறியலாமா?" என கோகிலாவைப் பார்த்து திருமதி கோவிந்தசாமி கேட்டாள்.

கோகிலா பதில் அளிக்க முன் மகேஸ்வரி குறுக்கிட்டாள். "கோகிலான்ர அப்பா, அம்மாவையள் யாழ்ப்பாணத்தில இருக்கினம். அக்கா கலியாணம் முடிச்ச நைஜீரியாவுக்குப் போயிட்டா. இரண்டு அண்ணன்மாரும் இந்தியாவில இருக்கினம்."

"அகதியாகவோ? இயக்கத்திலையோ?"

"அகதியாகவும் இல்ல, இயக்கத்திலையும் இல்ல. அவையள் அங்க படிக்கினம்." மகேஸ்வரியின் வார்த்தைகளில் சற்றுக் காரம் படிந்திருந்தது.

திருமதி கோவிந்தசாமியின் முகத்தில் சிறிது மாறுதல் தென்பட்டது. சில விநாடிகள் மௌனமாக இருந்த பின், மகேஸ்வரியைப் பார்த்து, "அப்ப சரி, நான் போயிட்டு வாறன். இந்த சம்பந்தத்தில தம்பிக்கு இஷ்டமிருந்தால் ஆரோட தொடர்பு கொள்ளுறது?" என்று கேட்டாள்.

"என்னோட தொடர்பு கொள்ளுங்க."

"நீ சின்னப்பிள்ளையாக இருக்கிறே."

இன்றல்ல தானையே கலியாணம்

"அது பரவாயில்ல. நான் தான் கோகிலான்ர கலியாண விஷயத்தைக் கவனிக்கிறன். சொல்லப் போனால் நான் அவவின்ர 'பேர்சனல் செகரட்டரி' என்ற மகேஸ்வரி 'படரென' சிரிப்பொன்றை உதிர்த்து விட்டுத் தமாஷாக திருமதி கோவிந்தசாமியை நோக்கினாள். பின் தமது வீட்டு விலாசத்தைக் கடதாசி ஒன்றில் எழுதி திருமதி கோவிந்தசாமியிடம் நீட்டினாள். "நல்ல ஒரு முடிவை சொல்லுவீங்க எண்டு நினைக்கிறன்" என இழுத்தாள் மகேஸ்வரி.

கடதாசியைப் பெறும் போது திருமதி கோவிந்தசாமி முணுமுணுப்பதை மகேஸ்வரி மட்டும் அவதானித்தாள்.

"அப்ப நாங்க புறப்படுறம். கோகிலா வரட்டுமா அம்மா?" என்ற திருமதி கோவிந்தசாமி, 'குடுகுடு' வெனக் காரை நோக்கி நடந்தாள். கோகிலாவின் தலையசைப்புக்குக் கூட அவள் காத்திருக்கவில்லை.

வாலிபன் காரை 'ஸ்டார்ட்' செய்தான். அவனை மீண்டும் ஒரு முறை பார்க்க வேண்டும் என்ற துடிப்பு கோகிலாவுக்கு ஏற்பட்டது. பார்வையை உயர்த்த முற்பட்ட போதும், நாணம் அவள் செயலைத் தடுத்து விட்டது.

கார் சென்ற பின் கோவில் வாசலுக்கு அருகில், இங்கு நடப்பவற்றையெல்லாம் பார்த்தபடி நின்றிருந்த கோகிலாவின் மாமா செல்லத்துரை, இவர்களிடம் வந்தார். அவர் தான் மாப்பிள்ளை பார்க்கும் படலத்திற்கான ஒழுங்கினைச் செய்திருந்தார்.

"மாப்பிள்ளையை பிடிச்சிருக்குதோ பிள்ளை?" எனக்கேட்ட செல்லத்துரை, வியர்வை அப்பியிருந்த முகத்தைக் கைலேஞ்சியினால் ஒரு முறை அழுத்தித் துடைத்தார்.

"அவவுக்கு நல்லாப் பிடிச்சப் போயிட்டுது. இனிக் கலியாணம் தான்!" என்ற மகேஸ்வரி, 'கலகல' வென நகைத்தபடி கோகிலாவைக் கன்னத்தில் கிள்ளிச் சீண்டினாள். "சும்மா இருமன், நோகுது" எனக் கோகிலா பொய்க் கோபத்தை வெளிப்படுத்தினாள்.

"அப்ப சரி, என்ற வேலை முடிஞ்சது. இனி என்ற செருப்புத் தேயாது" என்று சொல்லிச் செல்லத்துரை தன் காவிப்பற்களைக் காட்டிச் சிரித்தார்.

"கலியாணம் முடிக்காத மாமாவுக்கு, செருப்புத் தேய்க்கிற பலன் இருந்தால் நாங்க என்ன செய்யுறது?" மகேஸ்வரி சிரிக்கவே, அவள் சிரிப்பில் செல்லத்துரை பங்கெடுத்தார்.

"சீதனத்தைப் பற்றி ஏதும் கதைச்சனியோ?"

"இல்ல, அதைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை கூடப் பேச இல்ல. அவருக்குக் கோகிலாவைப் பிடிச்சால் தான் மிச்சத்தைக் கதைக்கலாம்."

"கோகிலாவுக்குக் கலியாணம் நடக்கும் எண்டு தான் நம்புறன். அவவுக்கு இப்ப நடக்கிற பலனுக்கு இந்த செப்டெம்பருக்குள்ள கலியாணம் நடக்க வேணும். இது தப்பினால் இன்னும் மூண்டு வருஷத்துக்குக் காத்திருக்க வேணும்."

கோகிலாவின் உற்சாகம் மேலும் தளர்ந்தது.

(6)

கூச்ச உணர்வு இதயத்தைக் கெட்டியாகப் பீடித்திருந்த நிலையில், மகேஸ்வரியுடன் கோகிலா வீட்டினுள் நுழைந்தாள். கண்களை அங்கும், இங்கும் சுழற்றியபடி நடந்தவள், தேவகி நகைச்சுவை மிளிர் இவர்களைப் பார்த்ததும், பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டாள்.

"வாராயோ தோழி வாராயோ..... மணப்பந்தல் காண வாராயோ....." எனத் தேவகி பாடிய வண்ணம், பற்களைக் காட்டினாள்.

மகேஸ்வரி 'படரென்' சிரித்து விட்டு, இரு கைகளையும் சில தடவைகள் தட்டினாள். பின் கோகிலாவைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டினாள்.

கோகிலாவின் முகத்தில் செம்மை படர்ந்தது. நண்பிகளின் பார்வைகளுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் தலைகுனிந்தாள்.

"போன காரியம் வெற்றியோ?" என்றபடி ரஞ்சனா வந்தாள்.

"மகேஸ்வரி போனால் காரியம் தோல்வியில் முடியுமா? வெற்றிதான்! கோகிலாவின் பார்வையில் அவர் மயங்கி விட்டார். 'என்னை முதல் முதலாக பார்த்த போது என்ன நினைத்தாய்?' என்று கேட்டு அவர் பாடியே விட்டார்." மகேஸ்வரி 'கலகல' வெனச் சிரிப்பை வெளியிட்டாள்.

"உங்களுக்கு என்னோட எந்த நேரமும் பகிடிதான். அவர் என்னைப் பார்த்தாரோ தெரியாது." கோகிலா தன் இரு கைகளினாலும் முகத்தைப் பொத்தினாள்.

ரஞ்சனா சில விநாடிகள் கோகிலாவின் செய்கைகளை அவதானித்தாள். "தமிழ் பொம்பளைகள் இன்னும் அச்சம், மடம், நாணத்துடன் இருக்கினம் எண்டதை கோகிலா இருக்கிற வரைக்கும் ஆரும் மறக்கமாட்டினம்." ரஞ்சனா சொல்லிவிட்டு, மகேஸ்வரியை அர்த்தத்துடன் பார்த்தாள்.

"மாப்பிள்ளை வடிவோ?" வினாவைத் தொடுத்த தேவகி, அங்கு குழுமி நின்ற யாவரையும் ஒரு முறை குறும்பாகப் பார்த்துவிட்டு, கோகிலாவின் மீது பார்வையைப் பதித்தாள்.

கோகிலா பதில் கூறாமல், வெறுமனே தேவகியைப் பார்த்தாள்.

"ச்சா! மாப்பிள்ளை நல்ல வடிவு. மன்மதக் குஞ்சு. நீர் பார்த்தீர் எண்டால் மயங்கி விடுவீர்." மகேஸ்வரி உற்சாகத்துடன் கூறினாள்.

"அப்ப கோகிலா பாடு கொண்டாட்டம் தான்."

இப்படி தேவகி கூறிய பொழுது முகத்தை உம்மென்று வைத்தபடி லட்சுமி அங்கு வந்தாள். கோகிலாவை நோக்கினாள். "மாப்பிள்ளைப் பொடியனைப் பார்த்தீரோ?"

"ஓமோம். " கோகிலா தலையசைத்தாள்.

"அவருக்கு பெயரென்ன?" லட்சுமியின் கேள்வியில் ஆசிரியரின் அதிகாரத் தோரணை மலிந்திருந்தது.

"பெயரைச் சொல்லலாமா, கணவன் பெயரைச் சொல்லலாமா, ஊரைச் சொன்னாலும், உறவைச் சொன்னாலும், உத்தமர் பெயரைச் சொல்லலாமா?" தேவகி ராகம் இழுத்தாள்.

லட்சுமிக்கு கோபம் தலைக்கு ஏறிவிட்டது. கடுகடுப்புடன் தேவகியை நோக்கி, "சுழதை தான் வரப்போகுது. பாடாதையும் " என்று கூறிவிட்டு கோகிலாவைப் பார்த்து, "நீர் சொல்லும்" என்றாள்.

"சண்முகநாதன்." கோகிலா மெதுமையாக விடை பகிர்ந்தாள்.

"எந்த ஊர்?"

"பண்டாரவளை. ஆனால், கொழும்பில கனநாளக்கு முந்தியே 'செட்டில்' பண்ணி இருக்கினம்."

"பண்டாரவளை? ஓ! தோட்டக்காடு" என்ற லட்சுமி, அதன் பின்னரே நாக்கைக் கடித்தாள்.

கோகிலாவின் முகம் சுருங்கி விட்டது. அவள் மனதை வேதனை கவ்வியது.

"எங்க வேலை பார்க்கிறாராம்?" லட்சுமியிடம் இருந்து தொடர்ந்தும் கேள்வி எழும்பியது.

"மருதானையில, ஒரு 'இலக்கி'க்கல் கொம்பெனியில்."

"என்ன வேலை?"

"'கிளார்க்'."

"'கிளார்க்' வேலையோ? ஏதோ 'எக்கவுண்டன்' எண்டு காலமை சொன்னீரே!" லட்சுமியின் கேள்வியில் இளக்காரம் மலின்பட்டிருந்தது.

இதுவரையும் லட்சுமி கேட்ட கேள்விகளையும், கேட்ட விதத்தையும் கவனித்து வந்த மகேஸ்வரிக்கு ஆத்திரம் எல்லை மீறி விட்டது. "'கிளார்க்'காக இருந்தாலும், 'எக்கவுண்டன்ஸி' படிக்கிறாராம். இந்த டிசம்பரில் 'ஃபைனல்' எடுக்கிறாராம். 'பாஸ்' பண்ணினால் 'எக்கவுண்டன்' கலாம் " என மகேஸ்வரி சூடாகக் கூறினாள்.

"லட்சுமிக்கு குத்துக் கதை கதைக்காவிட்டால், திண்ட சாப்பாடு செமிக்காது போல" என்றாள் தேவகி.

"ஓ! ஓ!! அவளுக்கு வாற மாப்பிளையை நானும் தான் பார்க்கப் போறன். அவர் 'எக்கவுண்டனோ', இல்லாவிட்டால் 'என்ஜினியரோ', இல்லாவிட்டால் 'றோட்டு' கூட்டுறவனோ எண்டு நானும் பார்க்காமல் விடமாட்டன்" என மகேஸ்வரி ஆத்திரத்துடன் கத்தினாள்.

தேவகி, மகேஸ்வரி ஆகியோர் வார்த்தைகளைச் சூடாகப் பொரிந்து தள்ளிய போதும், லட்சுமி கலவரப்படவில்லை. முகத்தில் பெருமை படர அவர்கள் இருவரையும் பார்த்து, "என்ர அவர் ஒரு 'எக்கவுண்டன்'" என்று கூறிவிட்டு, கோகிலாவைப் பார்த்து இகழ்ச்சியான சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தாள்.

"என்ர அவரோ? ஆர் அவர்?" தேவகி கேலியாகக் கேட்டாள்.

"சலுதியில இருக்கிற என்ர அத்தான் தான் அவர்!" மீண்டும் பெருமை லட்சுமியின் முகத்தில் பரவியது.

தேவகி நக்கலாகச் சிரித்தாள். "அவர் உம்மைக் கட்டுவாரோ? அவருக்கு உங்கட ஊருக்குள்ள கலியாணம் பேசுகினமாம். உம்மட மாமா கொழுத்த சீதனத்தோட, நல்ல வடிவான பொம்பிளையைத் தேடித் திரியுாராம். நீரும் உம்மட அத்தான் உம்மைக் கட்டுவார் எண்டு கனவு காணும். பேந்து இலவு காத்த கிளியினர் கதையாகி விடும்."

தேவகி கூறி முடித்தது தான் தாமதம், எல்லாப் பெண்களும் ஒவ்வொரு வித ஓலியை எழுப்பிச் சிரிப்பை வெளிப்படுத்தினர்.

லட்சுமியின் முகம் சிறுத்து விட்டது. "உங்களுக்கெல்லாம் என்னில எரிச்சல்..... பொறாமை. அது தான் உப்பிடி கதைக்கிறியள்."

இதைக் கேட்டு ரஞ்சனா வாயைக் கைகளால் பொத்தியபடி சிரித்தாள்.

"கோகிலாவுக்கு நல்ல மனசு. அவ கலியாணம் கட்டின பிறகு அவர் நல்ல நிலைக்கு வருவார்" என்ற மகேஸ்வரி, கோகிலாவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, அறைக்குள் புகுந்தாள்.

"லட்சுமிக்கு ஆக்களோட என்னெண்டு கதைக்கிறது எண்டு தெரியாது. நீர் ஒண்டுக்கும் கவலைப்படாதையு!" என்ற தேவகி, லட்சுமியை ஏளனமாகப் பார்த்து விட்டு, அறைக்குள் பிரவேசித்தாள்.

அறையினுள் புகுந்த கோகிலாவின் முகம் சிவந்து, கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

"கோகிலா, லட்சுமிக்கு விசர். அவ கதைச்சதைப் பெரிசாக நினைக்காதையும்" என்று தேற்றிய தேவகி, அவள் கரத்தைப் பற்றினாள். "எங்க, ஒருக்கால் சிரியும் பாப்பம்" எனக் குரலை மாற்றிக் கதைத்தாள்.

அவள் பேசிய தோரணை, கோகிலாவுக்குச் சிரிப்பை வரவழைத்து விட்டது. சிரித்தே விட்டாள்.

"மெய்யே கோகிலா! மாப்பிள்ளைப் பொடியனை உமக்கு பிடிச்சிருக்குதோ?" தேவகி வினவினாள்.

"எனக்குப் பிடிச்சிருக்குது! ஆனால், அவருக்கு என்னைப் பிடிச்சிருக்க வேணுமே? 'மொட்' பொம்பளை வேணுமென்கிறாராம். நான் 'மொட்' பொம்பளையோ?" கோகிலா உற்சாகமற்ற குரலில் கேட்டாள்.

"சாதகம் நல்ல பொருத்தமாம். வசியப் பொருத்தம் தான் இல்லையாம். மற்றும்படி, எல்லாமே பொருந்துகிறதாம். எண்டபடியால இந்தக் கலியாணம் எப்படியும் ஒப்பேறியே தீரும்." மகேஸ்வரியின் குரலில் உறுதி மலிந்திருந்தது.

"எல்லாம் பொருந்தினாலும் விதி இருக்க வேணுமே." கோகிலா அமைதியாகக் கூறினாள்.

"அதுவும் சரிதான்!" மகேஸ்வரி ஆமோதித்தாள்.

இரவு முழுவதும் கோகிலா தூக்கம் வராமல் அவதிப்பட்டாள்.

சண்முகநாதனின் முகம் தான் அவள் கண்முன்னே நர்த்தன மாடியது.

அவனுக்குத் தன்னைப் பிடிச்சிருக்குமா? என்ற கேள்வியே அவள் மனதைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தது.

ஏற்கனவே கோகிலாவை எத்தனை பேர் பெண் பார்க்க வந்திருப் பார்கள்? எத்தனை எத்தனையோ ஆசைகளை மனதில் கட்டி எழுப்பியபடி கோபில் என்றும், கடற்கரை என்றும், பொது இடங்கள் என்றும் பலவிதமான புடவைகளில் நடைபயிற்றிருப்பாள்? ஆனால், அவள் கழுத்தில் தாலி ஏறவே இல்லை. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு காரணத்தைக் கூறி, அவளை நிராகரித்து விட்டனர். ஒவ்வொரு தடவையும்

இன்றல்ல நாணாயே கலியாணம்

தலையணைக்குள் முகம் புதைத்து அழுது தன் வேதனையின் ஆற்றா
மையை அவள் தீர்த்தாள்.

'யாழ்ப்பாணத்து மாப்பிள்ளைகள்' கைவிட்ட நிலையில் தான்,
மலையகம் என்றாலும் பரவாயில்லை என்ற முடிவுக்கு கோகிலா
வந்திருந்தாள். தனது எண்ணத்தை மகேஸ்வரியிடம் ஆலோசனையாக
கோகிலா வெளியிட்ட போது, மகேஸ்வரி தனது மாமன் மூலம் இந்தச்
சம்பந்தத்தைக் கொண்டு வந்திருந்தாள்.

கோகிலாவுக்கு மணமேடை ஏறும் பாக்கியம் கிட்டுமா?

(7)

அது ஒரு சனிக்கிழமை

புரட்டாதிச் சனி விரதம் அனுட்டிக்கும் லட்சுமி கோவிலுக்குப்
போய்விட்டாள். அவளுக்குத் துணையாக பானுமதி.

"பிள்ளையாரிட்ட என்ன வரம் கேட்கப் போறீர்? " என தேவகி
நக்கலாகச் சிரித்தபடி கேட்ட போது லட்சுமிக்கு கோபம் வந்துவிட்டது.
"உமக்கு நல்ல ஒரு மாப்பிள்ளை தரச் சொல்லிக் கேட்கப் போறேன்" என்று
இளக்காரமாகக் கூறிவிட்டுச் சென்றாள்.

அவளுக்குச் சூடாக இரண்டு வார்த்தைகள் கூறவேண்டும் என
தேவகி முயன்றாள். ஆனால், லட்சுமி அதற்குள் மறைந்து விடவே, சொல்ல
நினைத்ததை அடக்கி விட்டாள்.

"லட்சுமி இண்டைக்கு வடிவாக உடுத்திக் கொண்டு போறா.
ஆரும் பெடியனைப் பார்க்கப் போறாவோ?" எனக்கேட்டு ரஞ்சனா
நகைத்தாள்.

"அப்படித்தான் இருக்கவேணும். ஆளின்ர லட்சணத்தில
'லிப்ஸ்டிக்கும்', 'குயிரெக்ஸும்' போட்டுக்கொண்டு போறா" என்று தேவகி
சப்புக் கொட்டினாள்.

பலவித பாவங்களை முகத்தில் தேக்கி வைத்தபடி, மகேஸ்வரி
அங்கு வந்தாள். "தேவகி, இண்டைக்கு 'மோர்னிங் ஷோ' பார்க்கப்
போவமோ?" மகேஸ்வரி மெல்லியதொரு குத்தை ரஞ்சனாவின் முதுகில்
விட்டாள்.

"அதற்கென்ன" என்ற தேவகி, "ரஞ்சனா, நீரும் வாறீரோ?"
எனச் செல்லக் குரலில் கேட்டாள்.

ரஞ்சனா தலையை இப்படியும், அப்படியும் பலமாக ஆட்டினாள்.
"எனக்கு உடுப்புத் தோய்க்க வேணும்."

"சுந்தரம் வீட்டில இருக்கக்கில தோய்த்த உடுப்பை திருப்பித்
திருப்பித் தோய்ப்பீர். உமக்கு உதில பஞ்சி எண்டதே கிடையாது. நீர்
தோயும். ஆனால், 'பைப்பை' திறந்து விட்டு, மெய்மறந்து போயிடாதையும்."
நழுட்டுச் சிரிப்புடன் கூறிய தேவகி, மகேஸ்வரியைக் கூட்டிக்கொண்டு
ஈரோஸ் தியேட்டருக்குப் பயணமானாள்.

பஸ் பிடித்து தியேட்டரை அடையவும், படம் தொடங்கவும் சரியாக இருந்தது. மண்டபத்தினுள் பிரவேசித்த போது, ஒரே இருட்டாக இருந்தது. தட்டுத்தடுமாறிச் சென்று ஆசனங்களில் அமர்ந்தார்கள்.

எழுத்துக்கள் ஒடி, படம் தொடங்கியபோது வெளிப்பட்ட வெளிச்சத்திலேயே ஒரு வாலிபனுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்திருப்பது தேவகிக்குத் தெரிந்தது. அவளுக்கு பகீரேன்றிருந்தது. ஏற்கனவே ஒரு முறை ஒரு வாலிபனுக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்து, பட்ட பாட்டை அவள் இன்னும் மறக்கவில்லை. ஆதலினால், இளைஞனின் பக்கத்தில் இருந்து விடுபட்டு, மகேஸ்வரியுடன் ஒட்டியபடி படத்தைப் பார்த்தாள்.

இடைவேளை! தேவகி தனக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த வாலிபனைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கினாள். அவனும் அதே வேளை அவளை நோக்கினான்.

இருவரது முகங்களிலும் ஒரே சமயத்தில் வியப்பு வியாபித்தது.

தேவகி அவனை இலகுவில் அடையாளம் கண்டாள். அவளுடைய அண்ணன் விநோதனுடன் தான் அவ் வாலிபன் கல்வி கற்றான். 'நோட்ஸ்' பரிமாறும் சாட்டில் அவன் அவர்களது வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறான். அவனது பெயரையும் அவள் மனதில் இருத்தி வைத்திருந்தாள். அவனுக்குப் பெயர் பிரேம்குமார்.

"நீ... நீங்க... நீங்க தேவகி தானே?" வாலிபன் வார்த்தைகளை விழுங்கியவாறு வினாத் தொடுத்தான்.

"ஓமோம். நீங்க அண்ணன்ர கூட்டாளி பிரேம்குமார் தானே?" அவள் உற்சாகம் பொங்கக் கேட்டாள்.

பிரேம்குமார் மகிழ்ச்சியுடன் தலையாட்டினான். "நீங்க இஞ்ச ஏதோ ஒரு 'டிப்பார்ட்மென்டில்' வேலை செய்யுறீங்க எண்டு கேள்விப்பட்டன். எங்க வேலை செய்யுறீங்க?" வார்த்தைகளை நிறுத்திய பின்னரும், பிரேம்குமாரின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி தொடர்ந்தும் பிரகாசித்தது.

"இன்கம்டக்ஸ் டிப்பார்ட்மென்ட்..... போர்த் ஃபுளோர்'. நீங்க எங்க வேலை பார்க்கிறீங்க?"

"சலூதியில். லீவுக்காக வந்திருக்கிறேன்."

அடுத்த கேள்வியைப் பிறப்பிப்பதில் தேவகியின் மனதில் தயக்கம் எட்டிப் பார்த்தது. மௌனத்திற்குச் சந்தர்ப்பத்தை வழங்கினாள்.

"நீங்க எங்க தங்கி இருக்கிறீங்க?" பிரேம்குமார் மௌனத்தைக் கலைத்தான்.

"வெள்ளவத்தைபில"

"தனியாகவோ?"

"இல்ல, நாலைஞ்சு 'கேர்ள்ஸோட்'."

"ஷுமரி' வாழ்க்கை போல....."

"ஓமோம்."

"ஷுமரி' எங்க இருக்குது?"

"பொன்சேகா றோட்.."

"நம்பர் என்ன?"

"பதிமூண்டு!"

"பதிமூண்டு? டொக்டர் குணசேகராவின்ர வீடா?"

"ஓமோம். உங்களுக்கு அவரைத் தெரியுமா?"

"இல்ல, அந்த வீட்டுக்கு முந்தி ஒருக்கால் வந்திருக்கிறன். நான் வரக்கில நீங்க அங்க இருக்க இல்லையாக்கும்."

"ஆரைப் பார்க்க வந்தீங்க?"

"லட்சுமிபை."

தேவகியின் புருவங்கள் நெளிந்து, வளைந்தன. "அவலை உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"தூரத்துச் சொந்தம்."

பேச்சு மீண்டும் ஒரு முறை தடைப்பட்டது.

"எக்ஸ்கியூஸ் மீ" என்றபடி பிரேம்குமார் எழுந்தான். "நான் ஒருக்கால் வெளியில போயிட்டு வாறன்." பிரேம்குமார் மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறினான்.

"தேவகி, ஆர் ஆள்?" தேவகியின் தோளில் மகேஸ்வரி மெல்ல இடித்தாள்.

"அண்ணனோட ஊரில ஒண்டாகப் படிச்சவர்."

"அவரும் உம்மட ஊரோ?"

"இல்ல. ஆள் வேலனை. 'ஹோஸ்டலில்' இருந்து படிச்சவர்."

"ஆள் நல்ல வடிவாக இருக்கிறார். கலியாணம் முடிச்சிட்டாரோ?"

"எனக்கு என்ன தெரியும்?"

"கேட்டுப் பாருமன்."

"உதைப் போய் எப்படி கேட்கிறது?"

"சாடை மாடையாகக் கேட்டுப் பாருமன்."

"கேட்டு என்ன பிரயோசனம்?"

"ஆளை வளைக்கலாம்."

"அவர் சலுதியில வேலை செய்யுறார். என்னை எல்லாம் பார்ப் பாரோ?"

"'ட்ரை' பண்ணிப் பாரும்....." இவ்வாறு மகேஸ்வரி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, பிரேம்குமார் மண்டபத்தினுள் நுழைந்தான்.

"ஆள் வருது. 'ஐஸி ஷொக்'கும் வேண்டிக் கொண்டு வாறார். இண்டைக்கு ஆற்ற முகத்தில முழிச்சமோ தெரிய இல்ல." மகேஸ்வரி சந்தோஷத்துடன் கூறினாள்.

புன்சிரிப்புடன் வந்த பிரேம்குமார் ஆளுக்கொரு 'ஐஸி ஷொக்கை' நீட்டினான்.

"தாங்ஸ்!" என இருவரும் ஒருமித்த குரலில் கூறியபடி 'ஐஸி ஷொக்'கை வாங்கினர்.

"தேவகி, நீங்க உங்கட 'பிரெண்டை' எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்க இல்லையே" எனப் பிரேம்குமார், 'ஐஸி ஷொக்'கைச் சுவைத்த வண்ணம் சொன்னான்.

"ஓ! 'சொரி'. இவ மகேஸ்வரி. என்னோட 'ஷமரியில்' இருக்கிறா. 'பிறைவேட் கொம்பனி' ஒண்டில வேலை பார்க்கிறா."

மகேஸ்வரியைப் பார்த்து அடையாளச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்த பிரேம்குமார், திரும்பி தேவகியைப் பார்த்து, "விநோதன் எப்படி? சுகமாக இருக்கிறானா?" எனக் கேட்டான்.

"ஓமோம், இப்ப பேராதனையில் வேலை செய்யுறார்."

"கலியாணம் முடிச்சிட்டாரோ?"

"இன்னும் இல்லை."

மகேஸ்வரி தனது முழங்கையினால் தேவகியின் இடையில் இரு முறை இடித்தாள்.

"சும்மா இடிக்காதையும்." தேவகி குசககுத்தாள்.

"அவர் கலியாணம் முடிச்சிட்டாரோ எண்டு கேளுமன்." தேவகியின் காதுபட மகேஸ்வரி கூறினாள்.

"எனக்கு ஏலாது." தேவகி சிணுங்கினாள்.

"என்ன இரண்டு பேரும் ரகசியம் பேசுறியன்?" பிரேம்குமார் அசட்டுச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்த வண்ணம் கேட்டான்.

"ஒண்டுமில்லை." தேவகி மென்று விழுங்கினாள்.

இடைவேளை முடிந்து, படம் ஆரம்பித்தது.

தேவகியின் மனம் ஒரு நிலையில் நிற்கவில்லை. அது தத்தளித்தது!

(8)

முன் அறையைப் பங்குபோடும் லட்சுமி, பானுமதி, ரஞ்சனா ஆகியோர் தூங்கிவிட்டனர்.

பொதுவாக ஒன்பது மணியளவில் இரு தடவைகள் கொட்டாவி விடும் லட்சுமி, "எல்லாரும் படுங்கோ. 'லைட்'டை எரிச்சக் கொண்டிருந்தால் 'லைட் பில்' தான் ஏறும்" என்று ஒரு பயமுறுத்தலை விடுப்பாள். இல்லாவிட்டால் ஏதாவது அநாவசிய காரணமொன்றை அவிழ்த்து விடுவாள்.

லட்சுமியின் இச்செயலையிட்டு மகேஸ்வரி இடையிடையே அவளுடன் வாக்குவாதப்படுவாள். வாக்குவாதம் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்து, தோழியர் தலையிட்ட பின்னரே, இருவரும் தத்தம் அறைகளுக்குச் செல்வார்கள்.

தனது அறைக்குள் புகுந்து, இருளை அணைத்தவண்ணம் படுக்கையில் கிடக்கும் லட்சுமியை நித்திரை லேசில் அரவணைக்காது. அவள் மனதை யோசனைதான் மொய்க்கும். கால்களில் சிரங்கு தாராளமாகப் பரவியிருப்பதனால், அதனைச் சொறிந்தபடியே யோசனைகளுக்குத் தீனி வழங்குவாள்.

இரண்டாவது அறையில் இருந்த கோகிலா, தேவகி, மகேஸ்வரி ஆகியோர் பதினொரு மணி கடந்த பின்னரே கட்டிலை நாடுவார்கள். அதுவரை மூவரும் அரட்டை அடிப்பார்கள். இல்லாவிடில் கதைப் புத்தகங்களில் மூழ்கிவிடுவார்கள். அல்லது தையல் வேலையில் ஈடுபடுவார்கள்.

இன்றல்ல நாளையே கலியாணம்

"லட்சுமி அக்கா படுத்துவிட்டா போல" என்று கேலிச் சிரிப்பை உதிர்த்தபடி தேவகி 'பாத்ரூமில்' இருந்து அறைக்கு வந்தாள்.

"ஓமாக்கும்! ஆனால், அவளுக்கு எங்க நித்திரை வரப்போகுது? அத்தானைப் பற்றி 'அட்லீஸ்' இரண்டு மணித்தியாலம் நினைச்சு போட்டுத்தான் நித்திரை கொள்ளுவா" என மகேஸ்வரி நகைச் சுவையாகச் சொன்னாள்.

"இண்டைக்குப் பின்னேரம் முழுவதும் லட்சுமிக்கும், ரஞ்சனாவுக்கும் இடையில் பெரிய சண்டை." கோகிலா அறிவித்தாள்.

"ஏனாம்?" வாசித்துக் கொண்டிருந்த கதைப் புத்தகத்தை மூடியபடி மகேஸ்வரி வினாவினாள்.

"வழமையான சுந்தரம் விவகாரம் தான். 'பைப்'பைத் திறந்து போட்டு ரஞ்சனா மெய்மறந்து சுந்தரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை லட்சுமி கண்டு விட்டா. பேந்து கேட்க வேணுமா? அவளுக்கு அது ஒண்டே போதுமே!" கோகிலா சுவையுணர்வுடன் கூறினாள்.

"மகேஸ், ஒரு வேளை சுந்தரத்தை லட்சுமி 'லவ்' பண்ணுகிறாவோ?" தேவகி 'நைட்டி'யை அணிந்தவண்ணம் கேட்டாள்.

"'ச்சா! அப்படி இருக்காது. சுந்தரத்திற்கும், லட்சுமிக்கும் இடையில் வயசு வித்தியாசம் கனக்க இருக்குது. அவருக்கு இப்பத்தானே இருபத்தியெட்டு? எங்கடை ஆள் முத்தல்கேஸ். முப்பத்திரண்டு முடிஞ்சுட்டுது." மகேஸ்வரி விளக்கமளித்தாள்.

"என்னென்னாலும் லட்சுமிக்கு அவர் மேல ஒரு 'கண்' இருக்கும். இரண்டு பேரும் ஒரே ஊர் தானே?" தேவகி சொன்னாள்.

"லட்சுமிக்கு எண்ணம் இருந்தாலும், சுந்தரத்திற்கு இருக்க வேணுமே? அவருக்கு நிறையப் பொறுப்பு இருக்குது. எப்படியும் இரண்டு தங்கச்சிமாரையாவது கரைசேர்த்து விட்டுத்தான் தனக்கு கலியாணம் எண்டு சொல்லித் திரியுறார். தங்கச்சிமாருக்காக மாற்றுச் சம்பந்தம் எண்டாலும் அதுக்கு உடன்படவும் தயாராக இருக்கிறாராம்." மகேஸ்வரி கூறினாள்.

"அப்படி எண்டால் ரஞ்சனாவைப் போல, லட்சுமியும் 'காதலிலே தோல்வியுற்றாள் கன்னி ஒருத்தி' எண்ட நிலைக்கு வரப்போறாவோ?" எனக் கேட்டு தேவகி நகைத்தாள்.

"ஓமோம்!" என்றபடி அவள் சிரிப்பில் மகேஸ்வரி கலந்து கொண்டாள். கோகிலா சிரிக்கவில்லை.

தேவகியின் பார்வை கோகிலா மீது பதிந்தது. "கோகிலா, உம்மட விஷயம் எந்தளவில இருக்குது?"

கோகிலாவின் முகத்தில் கவலை படர்ந்தது. தேவகியின் கேள்விக்குப் பதில் அளிக்காமல், எதுவுமே கேட்கவில்லை என்ற தோரணையில் மௌனத்தைச் சாதித்தாள்.

கோகிலா பதில் அளிக்காமல் போகவே, மகேஸ்வரி அவள் சார்பாகப் பதில் அளித்தாள். "மாப்பிள்ளைக்கு கோகிலாவைப் பிடிக்க வில்லையாம்."

"ஏனாம். என்ன விஷயம்?"

"கோகிலா 'மொட்' இல்லையாம். அவர் கலியாணம் கட்டிவிட்டு ஒஸ்திரேலியாவுக்குப் போக இருக்கிறாராம். கோகிலா 'மொட்' இல்லாத படியால் ஒஸ்திரேலியாவில் சரிக்கட்ட மாட்டாவாம் எண்டு அவர் 'ஃபீல்' பண்ணுறார்."

"கோகிலா, ஒண்டுக்குமே கவலைப்படாதையும். உமக்கு நல்ல ஒரு மாப்பிள்ளை வந்து வாய்க்கும். கொஞ்சம் பொறுத்திரும்." தேவகி ஆறுதல் வார்த்தைகளை வெளியிட்டாள்.

கோகிலாவின் கண்கள் பனித்தன. தேவகிக்கும், மகேஸ்வரிக்கும் அவள் நிலை மனவருத்தத்தை வரவழைத்தது. அவளைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்தபடி சிறிது நேரத்தை மௌனமாகக் கழித்தனர்.

இச் சொற்ப வேளைக்குள் வேதனையும், ஏமாற்றமும் ஒருங்கே பீடிக்கப்பட்ட நிலையில் கோகிலா கட்டிலில் சரிந்தாள். முகத்தைத் தலையணைக்குள் புதைத்தாள்.

தேவகியோ, மகேஸ்வரியோ தொடர்ந்தும் பேசவில்லை. மேலும் பேசி புண்பட்டிருக்கும் கோகிலாவின் உள்ளத்தை வருத்த அவர்கள் விரும்பவில்லை.

கோகிலா எவ்வளவு எதிர்பார்ப்புடன் நாட்களைக் கழித்தாள் என்ற உண்மை மகேஸ்வரிக்கும், தேவகிக்கும் தெரிந்திருந்தது.

ஒவ்வொரு நாளும் மாலையில் அலுவலகத்தில் இருந்து மகேஸ்வரி வந்தவுடன், இரகசியக் குரலில், 'அவையிட்ட இருந்து ஏதாவது செய்தி வந்துதோ?' என கோகிலா கேட்பாள். மகேஸ்வரி 'இல்லை' என்று கூறும் நிலையில் தான் இருந்தாள். கோகிலாவின் முகம் வாட்டமடைந்து விடும். அதன் பின் ஒன்றுமே கேட்காமல் அறைக்குள் சென்று முடங்கி விடுவாள்.

ஒரு கிழமைக்கு முன்னர் கோகிலா இவ்வாறு கேள்வி எழுப்பிய போது "செய்தி இருக்குது!" என மகேஸ்வரி, பொதுப்படையாகக் கூறினாள்.

"அவர்கள் என்னவாம்?" கோகிலா ஆர்வத்துடனும், ஆவலுடனும் கேட்டாள்.

கோகிலாவின் மனம் புண்படக்கூடிய பதிலைச் சொல்ல வேண்டி இருக்கிறதே என்று கவலைப்பட்ட மகேஸ்வரி வேறு வழியின்றி உண்மையை வெளிப்படுத்தினாள்.

அதைக்கேட்டு கோகிலாவின் முகம் கருங்கி விட்டது. மகேஸ்வரியை நம்ப முடியாதவன் போல் பார்த்தாள்.

"உண்மை தான் கோகிலா. மாப்பிள்ளைக்கு உம்மை பிடிக்கவில்லையாம்." மகேஸ்வரி சொன்னாள்.

கோகிலா சிறிது நேரம் கண் கலங்கினாள். மகேஸ்வரி அவள் முகத்தையே பார்த்தபடி இருந்தாள். ஒன்றும் கூறவில்லை. தோழியைத் தேற்றவும் இல்லை.

"எல்லாம் நல்லதுக்குத்தான்!" கோகிலா கண்களைத் துடைத்தாள்.

இதன் பின்னர் இவ்விவகாரம் குறித்து கோகிலா மனதினுள் சமாதிகட்டி விட்டாள். ஒருவருடனுமே ஒரு வார்த்தை கூடப் பரிமாறவில்லை.

பெண் பார்க்கும் படலத்தின் கதாநாயகியாகக் கோகிலா எவ்வளவு தடவைகள் தோன்றியிருப்பாள்? எத்தனை பேர் அவளை நேருக்கு நேர் பார்க்காமல், மறைமுகமாகப் பார்த்து விட்டு சென்றிருப்பார்கள்? அதிர்கால மாப்பிள்ளைகளின் கண்களுக்கு 'விருந்து' படைக்க எவ்வளவு நேரத்தையும், பணத்தையும் செலவிட்டிருப்பாள்? இவ்விதமான வைபவத்திற்கு என்று மட்டும் எத்தனை சேலைகளைக் கொள்வனவு செய்திருப்பாள்?

ஒவ்வொருவரும் மொத்தமாக பத்துப் பேர் வரையில் ஏதாவது சாட்டுக் கூறி அவளை நிராகரித்து விட்டனர். இந்தச் சம்பந்தமாவது சரிவரும் என்று ஓரளவு நம்பிக்கையை மனதினுள் தேக்கி வைத்திருந்தாள். ஆனால், அற்பக் காரணத்தைக் கூறி அவள் எதிர்பார்ப்பினை நசுக்கி விட்டார்கள்.

தனது சாதகத்தை அவள் சாஸ்திரியாரிடம் நீட்டியிருந்த போது, மூன்று மாதங்களுக்குள் திருமணம் நடக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் மூன்று வருடங்களுக்குக் காத்திருக்க வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. அந்த மூன்று மாதம் நிறைவுற்று விட்டது. அப்படியெனில் இன்னும் மூன்று வருடங்களுக்கு உணர்ச்சிகளை அடக்கி, விதிமேல் பாரத்தைச் சுமத்தியபடி வாழ வேண்டும் என்பது தான் அவள் தலைவிதியா?

இதை எண்ணியபோது, வேதனை அவளை முழுமையாகச் சூழ்ந்து விட்டது. கண்ணீர் தாராளமாக வெளியேறியது. வேதனையின் ஆற்றாமையைத் தாங்க முடியாமல் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

தேவகியும், மகேஸ்வரியும் தம்மை மறந்த நிலையில் படுத்திருந்தனர்.

(9)

வெள்ளாவத்தையில் உள்ள கிறிஸ்தவ தேவாலயத்தில் இருந்து ஆலய மணி ஓசை எழுந்து, சில வினாடிகளில் அடங்கியது.

"மகேஸ், பன்னிரண்டு மணியாகிவிட்டது. படுப்பம்" என்றபடி தேவகி சொட்டாவி விட்டாள்.

"என்ன அவசரம்? நாளைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை தானே? எட்டு மணிக்கு எழும்பினால் போதும்" என மகேஸ்வரி கூறினாள்.

"ஆறு மணிக்குப் பிறகு இஞ்ச படுக்கலாமோ? காலமை வெள்ளன லட்சுமி போடுற சத்தத்திற்குப் பிறகும் படுப்பீரோ?" என தேவகி கேட்டு விட்டு, மீண்டும் ஒரு முறை கொட்டாவி விட்டாள்.

"கொஞ்சம் பொறும். இப்பத் தான் உம்மட விஷயத்திற்கு வரப்போறன்" என்ற மகேஸ்வரி விழிகளை உருட்டி, தேவகியை நோக்கினாள். "தேவகி, அண்டைக்கு தியேட்டரில கண்டோமே உம்மட அண்ணன்ர 'பிரென்ட்' பிரேம்குமார்..... அதுக்குப் பிறகு அவரைக் கண்டனீரோ?"

தேவகியின் கண்கள் துடித்தன. மலர்ச்சியான புன்னகை ஒன்று அவள் இதழ்களில் பிறந்தது. "மகேஸ் ! உமக்குச் சொன்னால் என்ன, அவர் நேத்தைக்கு 'ஓபிஸுக்கு' வந்தவர்."

மகேஸ்வரி 'கலீர்' எனச் சற்றுப் பெரிதாக நகைத்தபடி, கட்டிலில் இருந்து 'விருட்'டென எழுந்தாள். "அடிக் கள்ளி! இதை ஏன் எனக்குச் சொல்ல இல்ல." மகேஸ்வரி நடந்து சென்று தேவகியின் கட்டிலில் அமர்ந்து, அவளைக் கேலியாக நோக்கினாள். "ஏன் வந்தவராம்?"

"என்னைப் பார்க்கத் தான்" என்று வார்த்தைகளை இழுத்த தேவகி, "அவரைக் கண்டு அந்தரப்பட்டு விட்டன். 'செக்ஷனில்' இருக்கிற எல்லா 'கேர்ள்ஸும்' என்னை ஒரு மாதிரியாகப் பார்க்கத் தொடங்கி விட்டினம். கசிலா என்னை ஒரே பகிடி பண்ணிச்சு" என்றாள்.

"அவர் என்ன கதைச்சவர்?"

"பெரிசா ஒண்டும் கதைக்க இல்ல. சும்மா என்னைப் பார்க்க வந்ததாகச் சொன்னார். எங்கட குடும்பத்தைப் பற்றி அக்கறையாக விசாரித்தார்."

"என்னைக் கலியாணம் கட்டுவீங்களோ எண்டு கேட்டீரோ?"

இதைக்கேட்டு தேவகி ஓசைப்படாமல் சிரித்தாள். "நீர் நல்ல ஆள்தான். இதை எல்லாம் எப்படிக் கேட்கிறது? அவற்ற நோக்கத்தை அறியாமல் கேட்கிறது சரிபோ?"

"அதுவும் சரிதான்! என்னெண்டாலும் அவருக்கு உம்மில் ஒரு விருப்பம் ஏற்பட்டு விட்டுது போலத்தான் இருக்குது. மெய்யே, உமக்கு என்ன கொண்டு வந்தவர்?"

"ஒரு 'பக்கெட்' சொக்கலேட்'."

"அடி சக்கை எண்டானாம். பேந்து என்ன? 'கிஸ்' தர இல்லையோ?"

தேவகி நாணம் கலக்கப் புன்னகைத்தாள். பதில் எதுவும் கூறாமல் தலை குனிந்தாள்.

"அப்ப இனி கலியாணத்துக்கு நாள் வைக்க வேண்டியது தான் மிச்சம். அப்படித்தானே தேவகி?"

தேவகி தலையினால் மறுப்புத் தெரிவித்தாள். "மகேஸ், அவர் சலுதியில் வேலை செய்கிறார். கைநிறையக் காசு உழைக்கிறார். அவருக்குக் குடுக்கிறதுக்கு எங்களிட்ட என்ன இருக்குது? ஊர் வீட்டைக் கூட இரண்டு அக்காமாருக்கும் பிரிச்சக் குடுத்து விட்டினம். எனக்கெண்டு இருக்கிறது இரண்டு பரப்புக் காணிதானே?" உற்சாகமற்ற குரலில் கூறி முடித்தாள் தேவகி.

"'லவ்' எண்டால் சீதனம் கேட்க மாட்டார். அதோட காசும் நிறைய உழைக்கிறார். ஏன் சீதனம் கேட்கப் போறார்?"

"காசு நிறைய உழைக்கிற ஆட்களுக்குத் தான் நிறையக் காசு சேர்க்க வேணும் எண்ட ஆசையும் இருக்குது. அதோட அவர் தற்செயலாகச் சீதனம் வேண்டாம் எண்டு சொன்னாலும் அவற்ற தகப்பன், தாய் அவரைப் போல நினைப்பினமோ? சலுதி மாப்பிள்ளைக்கு வீடு, வளவு, காசு, இனாம் எண்டு கட்டாயம் கேட்பினம். அப்பத்தானே அவையளுக்கு

கௌரவம், மரியாதை? வெறும் பொம்பிளையை எடுத்து ஊர் ஆட்களின்ர வாய்க்குள்ள அவலைப் போட விரும்புவினமோ?"

"அதுவும் சரி தான். எங்கட சமூக அமைப்பு அப்படி. என்னென்னடாலும் நீர் அவரை 'லவ்' பண்ணும். உமக்கு அதிர்ஷ்டம் இருந்தால் கண்ணை மூடிக்கொண்டு வந்து தாலியைக் கட்டுவார்."

"'லவ்' பண்ணிவிட்டுச் சீதனம் இல்லை எண்டு அறிஞ்சு கையை விட்டால்.....? வீணாக ஏன் மானம், மரியாதை, ஒழுக்கத்தை இழக்க வேணும்?"

"ஓ! ஓ!! இந்தக் காலத்து ஆம்பிளையளை நம்ப ஏலாது. எண்டாலும் பிரேம்குமாரின்ர நோக்கத்தை அறிஞ்சு பழகினால் உமக்கு ஒரு வேளை வெற்றி கிட்டினாலும் கிடும். அவரோட பழகக்கில கொஞ்சம் கவனமாக இருந்தால் சரி. உம்மை மறந்து நடந்தீர் எண்டால் பேந்து 'குவா, 'குவா' தான்" என்ற மகேஸ்வரி 'கடகட' என நகைத்தாள்.

தேவகி படுத்து விட்டாள். கட்டிலில் கிடந்தபடி பிரேம்குமாரின் நினைவில் ஊறினாள்.

அவன் அவளைத் தேடி காரியாலத்திற்கு வந்த போது, அவள் மனம் பட்ட பாடு.....

தேவகியின் மனோநிலையைச் சரிவரப் புரியாமல், பிரேம்குமார் ஹாஷ்யத் துணுக்குகளை உதிர்த்த வண்ணம் அளவளாவிய போதும், அவளால் சரிவரப் பேச முடியவில்லை. பாழாய்ப் போன வெட்கம் அவளை இறுகத் தழுவி, அவள் பேச்சில் குறுக்கீடு செய்தது.

அவன் அங்கு அமர்ந்திருந்த பதினைந்து நிமிடங்களும் முள்ளின் மேல் அமர்ந்திருக்கும் உணர்வினையே தேவகி அனுபவித்தாள்.

பிரேம்குமார் ஆரம்பத்தில் தனது சலுதி வாழ்க்கையைப் பற்றி கவைபடப் பிரஸ்தாபித்தான். அவளை ஆச்சரியப்படுத்தும் பல தகவல்களை வெளியிட்டான். பின் அவளது குடும்பத்தைப் பற்றி அக்கறையுடன் விசாரித்தான்.

"அண்ணன் கலியாணம் முடிச்ச பிறகா, அல்லது அதற்கு முந்தியா நீங்க கலியாணம் முடிக்கப் போறீங்க? " என்று பிரேம்குமார் வினா தொடுத்த போது, தேவகி சில வினாடிகள் தடுமாறி விட்டாள். தொண்டைக்குழிக்குள் ஏதோ சிக்கி விட்ட உணர்வு ஏற்பட்ட நிலையில் விளங்கினாள்.

சொற்ப நேரம் அவனுக்கு என்ன பதில் கூறுவது என்று தெரியாமல் தேவகி முழித்தாள். அவள் முகத்தில் தெரிந்த தவிப்பை அவதானித்த பிரேம்குமார், அர்த்தபூர்வமான புன்னகை ஒன்றை வெளியிட்டபடி, "பரவாயில்லை, பேந்து மறுமொழி சொல்லுங்க" என்றான்.

அதன் பின் பிரேம்குமார் பொதுப்படையான விஷயங்கள் பற்றி அளவளாவினான். விடைபெறும் போது அவளை அன்புடன் நோக்கினான். "தேவகி, இண்டைக்குப் பின்னேரம் உங்கட 'புரோகிறாம்' என்ன?"

"குறிப்பிடும்படியாக ஒண்டும் இல்ல."

"பின்னேரம் நான் உங்களை சந்திக்கலாமா?"

"என்னத்துக்கு?"

"சும்மா கதைக்கத்தான்."

தேவகிக்கு 'திக்கென்றிருந்தது. "வேண்டாம் பிரேம். நான் இதை விரும்ப இல்லை."

"ஏன்?"

"ஆட்கள் பேந்து கண்டபடி கதைப்பினம்."

"இதுக்கெல்லாம் பயந்தால் வாழ முடியாது."

"நான் பயப்படுறன். நான் பொம்பளை தானே?"

"நீங்க பொம்பளைதான்" எவச் சொன்ன பிரேம்குமார், அதன் பின் ஒன்றுமே கூறாமல் அங்கிருந்து அகன்றான்.

பிரேம்குமாரின் முகத்தில் சற்றுச் சினம் மறைந்திருந்ததை அவதானிக்கத் தேவகி தவறவில்லை.

அவன் மறைந்த பின்தான் இவ்வாறு குதர்க்கம் பேசியது தவறு என்று அவன் உணர்ந்தான். அதையிட்டு அவன் மனம் நொந்தான். அவன் தன்னைப் பற்றி என்ன நினைத்திருப்பான் என்று எண்ணிக் கவலைப்பட்டான். செருக்கு நிறைந்தவன், அல்லது தலைக்கனம் பிடித்த வன் என்ற முடிவுக்கு நிச்சயம் வந்திருப்பான்.

வலிய வந்த சந்தர்ப்பத்தை உதாசீனம் செய்து விட்டேனே என்ற முடிவுக்கே தேவகி வந்திருந்தான். இனி, தன்னைத் தேடி அவன் வரமாட்டான் எனத் தேவகி முழுமையாக நம்பினாள்.

பெருமூச்சுக்களை விட்டு, மனதை அவித்தபடி கட்டிலில் கிடந்த தேவகி, அப்படியே உறங்கி விட்டாள்.

(10)

பொன்சேகா வீதியில் உள்ள அந்த 13ஆம் இலக்க வீடு சிரிப்பொலியினால் அமர்க்களப்பட்டது.

சனி, ஞாயிறு விடுமுறை தினங்களில் பெண்களின் கேலிப் பேச்சுக்களுக்கும், சும்மாளத்திற்கும் குறையிருக்காது. அக்கம் பக்கத்தில் உள்ள சிலர் நுனிக்காலில் நின்று எட்டிப் பார்த்து விடுப்புப் பார்க்கும் அளவுக்கு, சில வேளைகளில் சம்பவங்கள் இடம்பெறுவதுண்டு.

மகேஸ்வரி தான் 'கலகலப்பு'க்கு காரணகர்த்தாவாக விளங்குவாள். எவ்வித யோசனையும் இன்றி, ஹாஸ்யத் துணுக்குகளை வெளியிட்டு, எல்லோரையும் ஒருமித்த குரலில் சிரிப்பொலியை வெளியிட வழிவகுத்து விடுவாள். சபாவத்தில் சாதுவான பாணுமதி கூட வாய்விட்டுச் சிரித்து விடுவாள்.

அது ஒரு சனிக்கிழமைக்கு உரிய விடுமுறைதினம். 'ஹோலில்' இருந்த மேசையின் மீது மகேஸ்வரி சப்பாணி கொட்டிய நிலையில் அமர்ந்திருந்தாள். அவள் முன்பாகவும், பக்கமாகவும் பெண்கள் ஒவ்வொரு நிலையில் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

'ஹோலில்' நான்கு கதிரைகளும், ஒரு சிறிய மேசையும் இருந்தன. யாவரும் காசு போட்டு இவற்றை வாங்கி இருந்தார்கள். பெண் விருந்தாளிகள் மட்டுமே உள்ளே வந்து கதிரைகளில் அமர்ந்திருந்த வண்ணம் பேசி விட்டுச் செல்வார்கள். ஆண்கள் வெளியில் நின்ற

இன்றல்ல நாளை யே கலியாணம்

நிலையில், அல்லது விறாந்தை அரைச் சுவரில் அமர்ந்து வண்ணம் பேசிவிட்டுச் செல்வார்கள். இவ்வித ஒழுங்கு, மல்காந்தி கட்டளைப்படி அனுசரிக்கப்படுகின்றது.

எல்லோரும் சிரித்து முடிந்தவுடன், மகேஸ்வரி தன் பேச்சைத் தொடர்ந்தாள். "நான் உண்மையைத் தான் சொல்லுறேன். மல்காந்திக்கு குடுத்த 'கொகா கோலா'வுக்குள்ள ஆரோ சாராயத்தைக் கலந்து விட்டினம். அவளுக்கு வெறி ஏற்பட்டுவிட்டுது. 'கன்னா, பின்னா' எண்டு கதைக்கத் தொடங்கி விட்டாள். பேந்து வெறியில் 'ஜென்ட்ஸ் பாத்ரூமுக்குள்ள' போயிட்டாள். அந்த நேரம் அங்கை 'சீப் கிளார்க்' சேனாதிராஜா தான் இருந்திருக்கிறார். மல்காந்தியைக் கண்டு அவர் பயந்தே விட்டாராம்." மகேஸ்வரி கூறி முடிக்க முன், எல்லோரும் 'கொல்' லெனச் சிரித்து விட்டார்கள்.

தேவகியினால் சிரிப்பைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. தன்னை மீறிய நிலையில், அளவுக்கு மிஞ்சி சிரித்தாள்.

"பேந்து என்ன நடந்தது?" கோகிலா வினாவினாள்.

"பிரேமரட்ண தேசிக்காய் கரைச்ச மல்காந்தியிட்ட குடுத்தான். அதைக் குடிச்ச பிறகு அவளுக்க வெறி முறிஞ்சு போயிட்டிடுது. பேந்து 'ஷோட் லீவ்' எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போயிட்டான்."

"ஆர் சாராயம் கலந்தது?" பானுமதி கேட்டாள்.

"மல்காந்தி போனாப்போல தான் உண்மை வெளிச்சகுது. பிரேமரட்ண தான் கலந்திருக்கிறானாம்."

"ஏன் கலந்தவனாம்?"

"முகப்பாத்திக்குத்தான்."

"எங்கட 'ஓஃபிஸில்' இப்படி நடக்கிறதில்ல." தேவகி கூறினாள்.

"மகேஸ், ஒரு 'செக்ஸ் ஜோக்' சொல்லுமன்." ரஞ்சனா வேண்டுகோள் ஒன்றை வெகு பவ்யமாக விடுத்தாள்.

அந்நேரம் பார்த்து லட்சுமி அங்கு வந்தாள். ரஞ்சனாவைச் சுட்டெரிப்பது போலப் பார்த்தாள். "இஞ்ச இருக்கிற எல்லாரையும் கெடுக்கிறது தான் உம்மட நோக்கமோ? எல்லாரும் அவை அவையினர் அறைக்கு போங்கோ." லட்சுமி அதட்டவே எல்லோரும் 'எதையும்' துலாம்பரமாக யோசிக்காமல், தமது அறைகளுக்குச் சென்றனர்.

அப்பொழுது முன் தகவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது.

தேவகி விரைந்து சென்று கதவைத் திறந்தாள். அந்நேரத்தில் அவளைப் பார்க்க வருவதாக அவளின் ஒன்றுவிட்ட அண்ணன் ஏற்கனவே கூறியிருந்தான். அவன் தான் வந்திருக்கிறான் என்ற நினைப்பில் தேவகி கதவைத் திறந்தாள். ஆனால், அவள் எதிர்பார்த்த திற்கு மாறாக அங்கு பிரேம்குமார் நின்றான்.

எதிர்பாராமலேயே, தமது வீட்டு வாசலிலேயே பிரேம்குமாரைக் கண்டதில் தேவகி திகைத்து விட்டாள். மார்பு லேசாகப் 'படபட'த்தது.

பிரேம்குமார் மென்மையாகப் புன்னகைத்தான். அவன் முழு உடலையும் புல்லரிக்க வைக்கும் வகையில், பார்வையை வெளியிட்டான்.

தேவகி கஷ்டப்பட்டுப் புன்னகை ஒன்றைக் கலவரத்தைக் கலந்து உதிர்த்தாள்.

"என்னை எதிர்பார்க்க இல்லத் தானே?" பிரேம்குமார் சர்வ சாதாரணமாகக் கேட்டான்.

"இ..... இல்ல....."

"இப்படி வருவன் எண்டு எதிர்பார்த்தீங்களா?"

"இ.....இல்ல....."

"வெள்ளவத்தைக்கு ஒரு அலுவலாக வந்தன். அதை முடிச்சுக் கொண்டு இஞ்ச வாறன்" என்ற பிரேம்குமார் குறும்பாகச் சிரித்தான்.

தேவகியிடம் இருந்து நிசப்தம் தான் பதிலாக வெளிப்பட்டது. அவள் விழிகளைத் தாழ்த்தி, நிலத்தைப் பார்த்தபடி நின்றாள். பிரேம்குமாரைக் கண்ட அதிர்ச்சி, அவளின் மனதை ஊமையாக்கி விட்டது.

"தேவகி, நான் கொஞ்ச நேரம் இஞ்ச இருந்து உங்களோட கதைக்கலாம் தானே?" எனக்கேட்ட பிரேம்குமார் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். விறாந்தையில் ஒரு நாற்காலி கூட பெயருக்கு இல்லாமல் போகவே, அரைச் சுவரில் அமர்ந்தான்.

தேவகி தன் மௌனத்தைத் தொடர்ந்தாள். வெறுமனே அவன் செய்கையை ஓர விழிகளால் பார்த்த வண்ணம் நின்றாள்.

பிரேம்குமார் தொண்டையை இரு தடவைகள் செருமினான். "அடுத்த புதன்கிழமை எனக்கு 'ஃபினைட்'. இன்னும் நாலு நாள் தான் இருக்குது. அங்க போக முந்தி உங்களைப் பார்க்க வேணும் போல இருந்துது. அதுதான் வந்தன்" என்று புன்னகைத்தபடி பிரேம்குமார் சொன்னான்.

தேவகி நெகிழ்ந்து போனாள். அவளின் இதயம் ஒருமுறை விம்மித் தணிந்தது. பிடரி மயிர்கள் சிலிர்த்தெழுவது போன்ற உணர்வினால் பீடிக்கப்பட்டாள். 'உங்களை ஒருக்கால் பார்க்க வேணும்' எண்ட ஆசை எனக்கும் இருந்தது' என்று சொல்ல வேண்டும் என்ற உத்வேகம் அவள் நெஞ்சில் தோன்றியது. ஆனால், பயம், வெட்கம், இரண்டுமே அவள் எண்ணத்தைக் கரைத்து விட்டன.

பிரேம்குமாருடன் பேசுவதற்கான துணிவைத் தேவகி வரவழைக்க முற்பட்டாள். விநாடிகள் கரைந்த போதும், அந்தத் துணிவு அவளிடம் எட்டவில்லை.

நல்லவேளை மகேஸ்வரி வந்து, அங்கு நிலவிய சில விநாடி மௌனத்தைக் கலைத்தாள். "ஹலோ நீங்களா?" எனக்கேட்ட மகேஸ்வரி, நண்பியின் அருகில் நின்றாள்.

"ஹலோ, ஹெவ் ஆர் யூ....." பிரேம்குமார் பற்களைக் காட்டிச் சிரித்தான். "உங்கட 'பிரென்ட்' என்னோட கதைக்க வெட்கப்படுகிறாவோ, இல்லாட்டால் பயப்படுறாவோ தெரிய இல்ல. வந்த நேரத்தில இருந்து நான் தான் கதைக்கிறன்." தேவகியைச் சுவாரஷ்யமாகப் பார்த்தபடி பிரேம்குமார் சொன்னான்.

"தமிழ் பொம்பிளை எண்டால் அச்சம், மடம், நாணம், பபிர்ப்பு இருக்க வேணும் எண்டு உங்களுக்கு விளங்கப்படுத்திறாவோ, இல்லாட்டால் உங்களைக் கண்டதில் மதி மயங்கிட்டாவோ தெரிய இல்ல." மகேஸ்வரி வார்த்தைகளை அவசரத்துடன் வெளியிட்டாள்.

தேவகி பொய்க்கோபத்தை வெளிப்படுத்தியபடி, "மகேஸ் ஒரு 'லூஸ் கேஸ்' அருதான் 'லூஸ்' கதை கதைக்கிறா" என்றாள்.

"எனக்கு 'லூஸ்' இல்ல. நான் உண்மையைத் தான் சொல்லுறேன். மிஸ்டர் பிரேம்குமார் எங்கட தேவகிக்கு உங்கள் நல்ல விருப்பமாம். நீங்கள் தான் உங்கட விருப்பத்தைச் சொல்லவில்ல எனத் துக்கப்படுறா."

"பொய், பொய்!" தேவகி கத்தினாள்.

"மிஸ்டர் பிரேம்குமார், உங்களுக்கு தேவகியைப் பிடிச் சிருக்குதோ?"

மகேஸ்வரி இப்படி கேட்டதும் தேவகி தலைகுனிந்தாள்.

பிரேம்குமார் வாய்விட்டுச் சிரித்தானே ஒழிய பதில் அளிக்க வில்லை. தேவகியை மட்டும் பார்த்தபடி இருந்தான்.

பிரேம்குமார் தன் மனதில் மறைந்திருப்பதை வெளிப்படுத்தாமல் இருக்கவே, தேவகிக்கு தன் மனதில் படிந்துள்ள உண்மையை வெளியிட விருப்பம் ஏற்படவில்லை. 'நான் உங்கள் விரும்புறன்' என்று அவள் வெளிப்படையாகச் சொல்லி, அவன் அதற்கு எதிர்மறையான பதிலை வெளியிட்டால்....? அதனால் ஏற்படும் அவமானத்தை, ஏமாற்றத்தை, மன உளைச்சலை அவள் இதயத்தினால் தாங்க முடியாது. எனவே, மௌனத்தைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடிப்பது என்ற முடிவுக்கு வந்தாள்.

பிரேம்குமார் எழுந்தான். தேவகியிடம் சென்றான். "தேவகி," உரிமையுடன் அழைத்தான். "உங்கட 'ஃபிரெண்ட்' சொல்லுறது உண்மையோ?"

"ஓமெண்டு சொல்லுமன்." மகேஸ்வரி அவசரப்படுதினாள்.

இனியும் மௌனம் சாதிப்பதனால் எதையும் சாதிக்கப் போவதில்லை, என்று தேவகிக்குப் புரிந்தது. அத்துடன் தன் கருத்தை வெளியிட்டால் தான், பிரேம்குமார் தனது உளக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்துவான் என்றும் அவளுக்கு விளங்கியது. ஆதலினால் மனதினுள் ஏற்பட்டிருந்த உணர்வுக் கிளர்ச்சிகளை அடக்கி, மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தினாள். "பிரேம், நான்.... நான்.... உங்களை விரும்புறன்" என்று திக்கித் திணறியபடி கூறி முடித்தாள்.

பிரேம்குமார் மலர்ச்சியான புன்னகை ஒன்றைப் பூத்தான். தேவகியை இன்னும் நெருங்கினான். "நானும் உங்களை விரும்புறன்."

தேவகியின் முழு உடலும் ஒருமுறை சிலிர்த்தெழும்பியது. "பிரேம், நான் உண்மையிலேயே அதிர்ஷ்டசாலி தான்."

"பேந்து என்ன? இனிக் காதல் வசனம் இந்த வசந்த மாளிகையில் கேட்கப் போகுது." மகேஸ்வரி இளித்தபடி சொன்னாள்.

"இது வசந்த மாளிகையா? அப்படியெண்டால் உண்மையான வசந்த மாளிகையை எப்படிச் சொல்லுறது?" என்று கேட்டு பிரேம்குமார் சிரித்தான்.

மகேஸ்வரி சற்று விலகிச் சென்றாள்.

"தேவகி, நான் உங்களை விரும்புறதைப் பற்றி சொல்லத்தான் அண்டைக்கு 'ஓஃபிஸுக்கு' வந்தனான். ஆனால், நீங்க தான் என்னோட முகம் குடுத்துக் கதைக்க இல்ல. கதைக்கவும் பயப்படலங்க. பின்னேரம் சந்திக்கவும் ஏலாது எண்டு சொன்னீங்க. அதால நானும் ஒண்டும் கதைக்காமல் போயிட்டன்."

"பிரேம், அண்டைக்கு நீங்க வந்த போது எனக்கு என்ன கதைக்கிறது, என்ன செய்யுறது எண்டே தெரிய இல்ல. நீங்க பின்னேரம் சந்திக்க ஏலுமோ எண்டு கேட்டதால பயமும் வந்திட்டுது."

"சரி, இப்ப வந்து எங்கட விஷயத்துக்குப் பிள்ளையார் கழி போட்டு விட்டன் தானே?"

"ஓமோம்... பிரேம், நீங்க புதன்கிழமை சவூதிக்குப் போறீங்களோ?"

"ஓ! அண்டைக்கு பின்னேரம் போறன்."

"அதுக்கு பிறகு என்னை மறந்து விடுவீங்களா?"

"மறக்கிறதுக்காக நான் ஒருவரையும் விரும்புறதில்ல."

"அப்படியெண்டால்...?"

"அடுத்த முறை வீவில வரக்கில உமக்கு தாலி கட்டுறன்."

"அடுத்த முறை எண்டால்?"

"அடுத்த வருஷம் தான்."

"ஓ!"

லட்சுமி தோன்றினாள். அவளைக் கண்டவுடன், தேவகியிடம் தங்கி இருந்த உற்சாகம் விடைபெற்றது. ஆனந்தம் பறந்தோடியது. கலக்கம் கண்களை அண்ணத்தது.

"என்ன ஒரு மாதிரி முழுசுறீர்?" என்று வினவிய லட்சுமி, அவள் முன்னால் நின்ற பிரேம்குமாரைக் கண்டு துணுக்குற்றாள். "நீங்களா? நான் வேறே ஆரோ எண்டு நினைச்சுத்தான் இஞ்ச வரயில்ல. உங்களுக்கு இவ்வைத் தெரியுமோ?" எனத் தேவகியைக் காட்டி கேட்டாள்.

"ஓமோம். நான் தேவகியின்ர அண்ணனோட தான் படிச்சனான்" என்று பிரேம்குமார் பதில் அளித்தான்.

"விநோதன் உங்கட 'கிளாஸ்மேட்டா'?"

அவன் ஒமென்று தலையாட்டினான்.

"இஞ்ச தேவகி இருக்கிறா எண்டதை எப்படி அறிஞ்சீங்க?" தேவகியைச் சந்தேகத்துடன் நோக்கிய வண்ணம் லட்சுமி கேட்டாள்.

"நேற்று பின்னேரம் இவையின்ர 'ஓஃபிஸ்' பக்கம் போனனான். அப்பத்தான் கண்டு கதைச்சனான். கதைச்சாப் போல தேவகி தன்ர விலாசத்தை தந்தவ" என பிரேம்குமார் பொய் ஒன்றை அவிழ்த்து விட்டான்.

அவன் பொய் கூறியதையிட்டு தேவகி மனதார மகிழ்ச்சி அடைந்தாள். இல்லாவிடில் அவன் போன பின் அநாவசிய விடயங்களை லட்சுமி கேட்டு, அவள் மனதைக் குழப்பி, வேதனையில் ஆழ்த்தி விடுவாள்.

இன்றல்ல நாளையே கலியாணம் _____

"பிரேம், உங்கட அப்பா, அம்மா, தங்கச்சி எல்லாரும் சுகமாக இருக்கினமோ?" லட்சுமி பேச்சை வளர்த்தாள்.

"ஓ! சுகமாக இருக்கினம்."

"இப்பவும் சலுதியிலோ வேலை செய்யுநீங்க?"

"ஓமோம்."

லட்சுமி கதைக்கப் பிடித்தால் நீண்ட நேரம் பேசுவாள் என்று தேவகிக்கு தெரியும். இனியும் அங்கு இருந்தால் பிரேம்குமாருடன் பேசத் தனக்குச் சந்தர்ப்பம் கிட்டாது என்பதை உணர்ந்தாள். அப்படியே பேசச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தாலும், லட்சுமி தலையிட்டு அதைக் கெடுத்து விடுவாள். அங்கு நிற்பதில் அர்த்தமில்லை என்ற முடிவுக்கு அவள் வந்தாள். பிரேம்குமாரிடமிருந்து கண்களால் கூட விடை பெறாமல், தனது அறைக்குச் சென்றாள். நீண்ட நேரமாக மனதினுள் லட்சுமியை திட்டித் தீர்த்தவள், வேதனையிலும் உழன்றாள்.

(II)

காய்ச்சல் என்று சுந்தரம் இரண்டு நாட்கள் படுத்த படுக்கையாகிவிட்டான். காரியாலயத்திற்கும் போகவில்லை.

தனக்குக் காய்ச்சல் என்ற விபரத்தை அவன் எவருக்குமே கூறவில்லை. மாத்திரைகளை விழுங்கி, காய்ச்சலை மாற்றலாம் என நினைத்தான். ஆனால், காய்ச்சல் மாறவில்லை. அதற்குப் பதிலாகக் காய்ச்சல் அதிகரித்தது.

இரண்டு நாட்களும் ஒன்றுமே சாப்பிடவில்லை. இதனால் சற்று பலவீனம் அடைந்திருந்தான்.

இரண்டாம் நாள் மாலை உடம்பு அளவுக்கதிகம் கொதித்தது. கண்கள் எந்நேரமும் கலங்கின. கைவிரல்கள் நடுங்கின. நெற்றியில் வியர்க்கத் தொடங்கியது. அவனுக்குப் பயம் வந்துவிட்டது. இனியும் தனக்குக் காய்ச்சல் என்ற விபரத்தை மறைத்து வைக்க அவன் விரும்பவில்லை. யாராவது ஒருத்தியிடம் கூறிப் பரிகாரம் காண வேண்டும் என விரும்பினான்.

நல்லவேளை கோகிலா அந்தப் பக்கம் வந்தாள். தோய்த்த உடுப்புக்களை அவன் உலரப்போடும் போது, அவன் கண்டு விட்டான். கட்டிலில் இருந்து எழுந்து, கோகிலாவிடம் சென்றான்.

பொதுவாகச் சுந்தரமும், கோகிலாவும் அந்நியோன்யமாகப் பழகினார்கள். கோகிலா ஏதாவது 'ஸ்பெஷலாக' சமைத்தால் அதில் ஒரு பங்கைச் சுந்தரத்திடம் கொடுப்பாள். அதே வேளை, அவன் கையில் ஏதாவது 'ஸ்பெஷல்' சாப்பாடு வாங்கினால் அவளுக்கும் ஒரு பங்கு கொடுப்பான்.

இரவு வேளைகளில் அவள் தனியாக எங்காவது போக வேண்டும் என்றால், அவன் துணைக்குச் செல்வான். அவன் யாழ்ப்பாணம் போகும் வேளைகளில் எல்லாம், அவன் கோட்டை 'ரயில்வே ஸ்டேஷனில்' அவளை விட்டுவிட்டு வருவான்.

அவனது 'சேர்ட்', அல்லது களிசான் கிழிந்தால், அவன் தைத்துக் கொடுப்பான். இருவரும் பரஸ்பரம் உதவி புரிவதில் முன்நிற்பார்கள்.

சுருங்கச் சொன்னால் இருவரும் நல்ல நண்பர்கள் போலப் பழகினார்கள். வரம்பை மீறாத வகையில் அவர்களின் நட்புறவு திகழ்ந்தது. அதனால் தான் என்னவோ எவரும் அவர்களது நட்புறவில் சந்தேகம் கொள்ளவில்லை. அதைக் களங்கப்படுத்தவும் இல்லை.

சுந்தரத்துடன் கோகிலா நெருங்கிப் பழகுவதை ரஞ்சனாகூட ஆழமாக நினைத்து, அர்த்தமற்ற கற்பனைக்கு இடம் கொடுக்கவில்லை.

கோகிலாவின் விழுமிய குணங்களை யாவருமே அறிந்து வைத்திருந்தனர். வட்குமி மட்டும் இடைக்கிடை ஏதாவது குத்தல் வார்த்தைகளை வெளியிட்டுக் கோகிலாவின் மனதை நோக வைப்பாள்.

"கோகிலா." சுந்தரம் ஈனஸ்வரத்தில் முனகிய போது, கோகிலா அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவன் 'பரதேசிக் கோலம்' அவனைத் தூக்கி வாரிப்போட்டது.

"சு..... சுந்தரம், உங்களுக்கு என்ன நடந்தது?" எனப் பதற்றத்துடன் கேட்டபடி, கோகிலா அவனிடம் சென்றாள்.

சுந்தரம் நிற்க முடியாத நிலையில், கதவு நிலையைப் பிடித்தபடி நின்றான்.

கோகிலாவுக்கு அவன் நிலை 'சட்'டெனப் புரிந்தது. உடனடியாக அவன் நெற்றியில் கையை வைத்துப் பார்த்தாள். அது கொதித்தது.

"சுந்தரம், உங்களுக்கு நல்ல காய்ச்சல். ஏதாவது குளிகை எடுத்தனீங்களோ?" எனக் கேட்டாள்.

"எல்லா குளிகைகளையும் எடுத்தனான். காய்ச்சல் தான் மாறு தில்ல."

"கொத்தமல்லி கஷாயம் குடிச்சனீங்களோ?"

"இல்லை."

"அப்ப இருங்க. ஐஞ்சு நிமிஷத்தில் கொண்டு வாறன்."

"வேண்டாம் கோகிலா. நீர் ஏன் கஷ்டப்பட வேணும்?"

"இது கஷ்டமோ?" என்ற கோகிலா, நேரே தமது குசினிக்குள் சென்று 'மளமள' வெனக் காரியங்களைச் செய்யத் தொடங்கினாள். பதினைந்து நிமிடங்களில் கஷாயத்தை அவனிடம் நீட்டினாள். "குடியுங்கோ. காய்ச்சல் மாறிவிடும்."

"உங்களுக்கு எப்படி 'தாங்ஸ்' சொல்லுறது என்று தெரிய இல்ல" என்ற சுந்தரம், கஷாயத்தை 'மடக்'கென்று குடித்து முடித்தான்.

"நல்லதா?"

"சீனி போட்டிருந்தால் நல்லதாக இருந்திருக்கும்."

கோகிலா சிரித்தாள்.

"கோகிலா, எனக்குக் காய்ச்சல் எண்டதை மற்ற 'கேர்ள்ஸுக்கு' சொல்லாதேங்கோ. குறிப்பாக ரஞ்சனாவுக்கு ஸூக்கக்கூட காட்டாதேங்கோ. பேந்து அவவினர் அன்புத் தொல்லையை என்னால பொறுக்க ஏலாமல் போய்விடும்."

ரஞ்சனாவின் பெயரைச் சுந்தரம் உச்சரித்த போது,

இன்றல்ல நாளையே கலியாணம் _____ 33
கோகிலாவின் மனதில் சுந்தரத்திடம் விசாரிக்க வேண்டிய விடயம் ஒன்று நினைவுக்கு வந்தது.

பொதுவாக அங்கு தங்கியிருந்த எந்தப் பெண்ணுமே சுந்தரத்தின் அறைக்குள் செல்வதில்லை. போக வேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டாலும், அதை எப்படியாவது தவிர்த்து விடுவார்கள். ஆனால், ரஞ்சனா மட்டும் வாசல் வரை செல்வாள். ஏதாவது தேவைப்பட்டால் அதைச் சாக்காக வைத்து தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றி விடுவாள்.

வழமைக்கு மாறாக அன்று-என்றுமே இல்லாதவாறு சுந்தரத்தின் அறை வாசலடியில் கோகிலா நின்றாள். இதையிட்டு மற்றப் பெண்கள் கவனத்தில் எடுக்க மாட்டார்கள் என்ற நிரம்பிய தைரியம் அவளுக்கு இருந்தது. லட்சுமி மட்டும் அதைத் தப்பாக எடுத்து அவள் மீது வசைபாடுவாள். அந்த உண்மை அவள் இதயத்தை உறுத்திய போதும், அங்கேயே நின்றபடி சுந்தரத்துடன் உரையாடினாள்.

மனதில் வஞ்சகம் துளியளவும் அடக்கி வைத்திருக்காத போது, வீணாக ஏன் மனதை அலட்டிக் கொள்வான் என்பது அவள் எண்ணமாக விளங்கியது.

"சுந்தரம்....."

"ஊம்....."

"உங்களிட்ட ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி கதைக்கலாமா?"

"என்ன விஷயம்?"

"எல்லாமே ரஞ்சனாவின்ர விஷயம்தான். அவ உங்களை விரும்புறா. உங்களையே நினைச்சு நினைச்சு உருகிறா. வேளா வேளைக்குச் சாப்பிடுறா இல்ல. வேலையில் கூட அவ்வளவு கவனம் இல்லையாம். வீட்டில் இருக்கக்கில் எந்த நேரமும் எதையோ பறிகுடுத்த மாதிரி இருக்கிறா. அவளைப் பார்க்கப் பாவமாக இருக்குது. இப்படியே போனால் அவளுக்கு விசர் வந்து விடுமோ எண்டு பயப்படுறன். நீங்க தான் இதற்கு ஒரு வழி பார்க்க வேணும்." கோகிலா கூறி முடித்தாள்.

"கோகிலா." சுந்தரம் மெதுவாக அழைத்தான். எச்சிலைக் கஷ்டப்பட்டு விழுங்கினான். "உங்களுக்குத் தானே எங்கட குடும்பத்தைப் பற்றித் தெரியும். எனக்கு ஐஞ்சு தங்கச்சிமார் இருக்கினம். எல்லோருமே பெரிய பிள்ளையாகிவிட்டினம். அவையள் இரண்டு பேரையாவது கரை சேர்த்து விட்டுத்தான் நான் கலியாணத்தைப் பற்றி யோசிக்கலாம். அதுவும் மாற்றுச் சம்பந்தம் எண்டால், அதற்கும் நான் 'ரெடியாக இருக்க வேணும். இந்த நிலையில் நான் என்ற மனதை எப்படி ரஞ்சனாவுக்குச் சாதகமாக மாற்றுகது?"

"நீங்க சொல்லுறதை நான் ஒத்துக் கொள்ளுறன். ஆனால், ரஞ்சனாவால் உங்களை மறக்க ஏலாமல் இருக்குது. அவவின்ர நிலைமையைக் கொஞ்சம் அனுசரித்து...."

சுந்தரம் இடைமறித்தான். "என்ற நிலைமை தெரியாமல் நீங்க கதைக்கிறீங்க. நான் அவைக் கட்டினால் என்ற ஐயா, அம்மாவுக்கு விசர்தான் வரும். எல்லாருமே என்னை மலையாக நம்பி இருக்கினம். நான் அவையள ஏமாத்த ஏலாது. ரஞ்சனா ஒரு பணக்காரி எண்டால்

அவனைக் கட்டி விட்டு, அவனிடம் இருந்து கிடைக்கிற சீதனக் காசை தங்கச்சிமாருக்கு குடுத்து விடுவன். ரஞ்சனாவும் சீதனம் இல்லாதவ. நான் என்ன செய்ய?"

"அப்படியெண்டால் ரஞ்சனாவின் ரிலை?"

"அவனின் மனதை மாற்ற முயற்சி செய்யுங்க. முடியுமெண்டால் அவளுக்கு வேறே ஒரு இடத்தில் 'ரூம்' எடுத்துக் குடுத்து, அவனை அங்கை அனுப்பி விடுங்க. இதை செய்தீங்க எண்டால் உங்களுக்குக் கோடி புண்ணியம் கிடைக்கும்." இப்படிச் கூறிய சுந்தரம், அவனைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டான்.

கோகிலா 'க்ருக்' கென்று சிரித்தாள்.

"உங்கட நிலை எனக்கு விளங்குது. என்றோ, எப்போதோ உங்கட தங்கச்சிமார் கலியாணம் கட்டி, நீங்களும் பிரமச்சாரியாக இருந்தால் ரஞ்சனாவுக்கு ஒரு வழி செய்யுங்க."

"என்ற தங்கச்சிமார் கலியாணம் கட்டி முடிச்சு, நான் கலியாணத்திற்கு 'ரெடி'யாகிற நேரத்தில் ரஞ்சனாவுக்கு 'அட்லீஸ்' இரண்டு பின்னையாவது இருக்கும்." சுந்தரம் மெல்லச் சிரித்தான்.

கோகிலா சிரித்தபடியே, "சரி, நீங்க படுங்க. நான் ரஞ்சனாவின் மனதை மாற்றப் பார்க்கிறேன். அப்படி முடியாவிட்டால், நீங்கதான் ஒரு வழியை அவளுக்கு காட்ட வேணும்" என்றான்.

சுந்தரம் ஒன்றும் கூறவில்லை.

கோகிலா தனது அறைக்குப் போக முற்பட்டபோது, லட்சுமி தன்னையே எரித்து விடுவது போல பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டாள்.

"கோகிலா, உமக்கு வெட்கமில்லையோ?" என லட்சுமி உரத்த குரலில் கேட்டாள்.

லட்சுமி ஏன் ஆத்திரம் அடைந்திருக்கிறாள் என்பதைக் கோகிலா இலகுவில் புரிந்து கொண்டாள். சுந்தரத்தின் அறை வரை சென்று விட்டு வந்ததை அவள் தவறாக எடுத்து விட்டாள். இதையிட்டு அவளுடன் தர்க்கத்தில் ஈடுபட கோகிலா விரும்பவில்லை. "சுந்தரத்திற்குக் காய்ச்சல். அதாவ கொத்தமல்லி கஷாயம் குடுத்துவிட்டு வாறன்." பணிவுடன் சொன்னாள் கோகிலா.

"அதுக்கு ஏன் அறைக்குள்ள போனீர்?"

லட்சுமி கேட்ட தோரணை கோகிலாவுக்கு எரிச்சலையூட்டியது. "போனால் என்ன? அவர் என்னை விழுங்கி விடுவாரோ?" கோகிலா குரலை உயர்த்திக் கேட்டாள்.

"இப்ப நீரும் மாறித்தான் போய்விட்டீர். எதிர்த்துப் பேசக்கூட பழகிவிட்டீர்" என லட்சுமி குத்தலாகக் கூறினாள்.

"நான் மாற இல்ல. நீர் தான் தேவை இல்லாத விஷயத்தில தலை போடுநீர்.

லட்சுமி எதையோ கூற வாயெடுத்தாள். ஆனால், அதற்கிடையில் கோகிலா அங்கிருந்து அகன்று விட்டாள்.

இன்றல்ல நாளையே கலியாணம்

அறைக்குள் நுழைந்த கோகிலாவின் உள்ளம் கொதித்தது. லட்சுமி பேசிய விதத்தை நினைத்து வெகுவாக ஆத்திரப்பட்டாள். சம்பந்தம் இல்லாத விடயத்தில் அவள் தலையிடுவதாகவே கோகிலாவுக்குத் தோன்றியது. தன்னைக் கண்டிப்பதற்கு அவள் யார் என்ற கேள்வி மனத்தினில் தோன்றி, சில வினாடிகளுக்குள் பூசும்பத்தைக் கிளப்பியது. இனி இவ்வாறான ஒரு வாக்குவாதம் ஏற்பட்டால், நல்ல சூடாக வார்த்தைகளை வெளியிட்டு, லட்சுமியின் வாயை இவ்விடயத்தில் நிரந்தரமாக மூடிவிடவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தாள்.

நீண்ட நேர மன அமைதியின்மையில் உழன்ற பின்னரே, கோகிலா சகஜ நிலைக்குத் திரும்பினாள். அதன் பின் இரவுச் சமை யலைக் கவனிப்பதற்காகக் குசினிக்குச் சென்றாள்.

அப்பொழுது தான் அந்தக் காட்சியை அவள் கண்டாள்.

கந்தரத்தின் அறையில் இருந்து லட்சுமி வெளியேறி வருவது மெல்லிய விளக்கொளியில் தெரிந்தது. இவ்வளவு நேரமும் தன்மீது எரிந்து விழுந்த லட்சுமி, இப்பொழுது அவள் விட்டதாகக் குற்றஞ் சாட்டப்பட்ட தவறினை இழைக்கிறாள் என்பதை அறிந்த போது ஆத்திரமுற்றாள். அவள் நரம்புகள் புடைத்தெழுந்தன. உள்ளமும், உடலும் கொதித்தன. மேலும் எதையும் தீவிரமாக யோசிக்காமல், லட்சுமி வரும் வழியை அடைத்தபடி நின்றாள். அவள் அணமித்தவுடன், கோகிலா கேலியான சிரிப்பொன்றைத் தாராளமாக வெளியிட்டாள். "இரவெல்லாம் வேசித்தனம் செய்து விட்டு வந்த தாய்க்காரி, வீட்டில மகள் பொடியன் ஒருவனோட கதைச்சுக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு அடியே இரவு முழுவதும் வேசித்தனம் நடத்தினியோ?" என்று கேட்டது போலத் தான் உம்மட காரியம் தெரியுது." கோகிலா உறைப்பாகக் கூறினாள்.

கோகிலாவின் வார்த்தைகளால் லட்சுமி திணறி விட்டாள். இவ்விதமான கடும்கொள்கை அவள் கோகிலாவிடமிருந்து எதிர்பார்க்க வில்லை. "கோகிலா..... அது.....ம்..... வந்து....." லட்சுமி வார்த்தை களைக் கோர்வையாக்குவதில் கஷ்டத்தை எதிர்நோக்கினாள்.

"எனக்கொரு நியாயம். உமக்கொரு நியாயம். நான் போனால் அது பெரிய குற்றம். நீர் போனால் குற்றமில்லையோ?"

"நான் எங்க அங்கை போனனான்?..... கந்தரம் தான் கூப்பிட்டவர். பாவம் காய்ச்சலால் அவதிப்படுறாரே எண்டதற்காகத்தான் உள்ளே போனனான்." லட்சுமி தட்டுத்தடுமாறி வார்த்தைகளை வெளிப்படுத்தினாள்.

"அவர் கூப்பிட்டார் எண்டதற்காக அறைக்குள்ள போனீர். அது குற்றமில்லையோ? நான் போனால் தான் குற்றமாக்கும்?"

"கோகிலா, நீர் சின்னப்பிள்ளை. நல்லது எது, கெட்டது எது என்று உமக்குத் தெரியாது. நான் அப்படி இல்ல. எனக்கு நல்லதும் தெரியும், கெட்டதும் தெரியும். அதோட நான் கந்தரத்திற்கு அக்கா மாதிரி."

கோகிலா கேலியாகச் சிரித்தாள். "அக்காவாம் அக்கா! இப்பத்தான் உமக்கு காம உணர்ச்சி எல்லாம் வருகுதாக்கும். செய்யுற

தையும் செய்துவிட்டு, அதட்டு நிபாயம் சொல்லுறீரோ?

"காம உணர்ச்சி எனக்கு வாறதில்ல. உமக்குத்தான் வாறது எண்டு கேள்விப்பட்டன். அதுதான் கோவில் எண்டும், குளம் எண்டும் போய் மாப்பிள்ளைக்கு வலை போடுறீர். என்ற மனம் பக்குவமானது. அதில எந்தக் கெட்ட நோக்கத்துக்கும், எண்ணத்துக்கும் இடம் இல்ல."

கோகிலா ஏளனத்துடன் ஓசைபடச் சிரித்தாள்.

"சிரியும், சிரியும். ஒரு நாளைக்கு அழுவீர். அப்ப நான் சிரிக் கிறன்" என்ற லட்சுமி. அவளை முறைத்துப் பார்த்தபடிபே அங்கிருந்து அகன்றாள்.

"நான் அழுறனோ, இல்ல நீர் அழுறீரோ எண்டு பார்ப்பம்" என்ற கோகிலா, அப்பொழுதுதான், தன் பின்னால் மகேஸ்வரி, தேவகி, ரஞ்சனா ஆகியோர் நிற்பதைக் கண்டாள். அவளுக்கு வெட்கம் வந்துவிட்டது.

மகேஸ்வரி கைகொட்டிச் சிரித்தாள் "இப்ப பாலச்சந்தரோ, பாலுமகேந்திராவோ இஞ்ச இருந்திருந்தால் தங்கட அடுத்த படத்திற்கு கொஞ்சம் வசனங்களைப் பொறுக்கி இருப்பினம். எப்படி, எப்படி..... என்ற மனம் பக்குவமானது. அதில எந்தக் கெட்ட நோக்கத்துக்கும், எண்ணத்துக்கும் இடம் இல்ல" எண்டு லட்சுமி சொல்லுறாவோ?"

இதைக் கேட்டு கோகிலா உட்பட மற்ற இரு பெண்களும் சிரித்தனர்.

(12)

தேவகியைத் தேடி பிரேம்குமார் அவளது காரியாலயத்திற்கு வந்திருந்தான்.

ஏற்கனவே பிரேம்குமார் அவளை மூன்று தடவைகள் சந்தித்திருக்கிறான். அச் சமயங்களில் திகழ்ந்ததை விட வெகு கவர்ச்சி யாகவும், மிடுக்காகவும் காணப்பட்டான். புன்சிரிப்பை உதிர்த்த வண்ணம் வந்தவன், அவன் முன்பாக அமர்ந்தான்.

சனிக்கிழமை அவன் வீடு தேடி வந்த போது அவனுடன் மனம் திறந்து பேசுவதற்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை லட்சுமி கெடுத்துவிட்டாள். லட்சுமி தமது சம்பாஷணையைக் குழப்பி, பிரேம்குமாருடன் பேசி, அதை நீட்டவே, மனம் குமைந்த தேவகி அங்கிருந்து அகன்று, அறைக்குச் சென்று முடங்கினாள்.

லட்சுமியுடனும், மகேஸ்வரியுடனும் பொதுப்படையான விஷயங் களைப் பேசிய பிரேம்குமார், பத்து நிமிடங்களின் பின் அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றான். அவ்வேளையில் கூட தேவகி அவனை வறியனுப்ப வெளியே வரவில்லை.

"பிரேம்குமார் வெளிக்கிடேக்கில நீர் வெளியில வந்திருக்க வேணும். அவரின்ட கண் எல்லாம் உம்மைத்தான் தேடிச் கொண்டிருந் தது" என அவன் போன சற்றைக்கெல்லாம் அறைக்கு வந்த மகேஸ்வரி சொன்னாள்.

இன்றல்ல நாளையே கலியாணம்

“மகேஸ், நான் என்ன செய்ய? பூசைக்குள்ளே கிடந்து மாதிரு
லட்சுமி புருந்து எல்லாத்தையும் கெடுத்து விட்டாள் அப்பா. போகக்கூடிய
நான் அங்கை வந்திருந்தால் பேந்து அவ என்னைப் பிச்சுப்பிடுங்கி
இருப்பா. அதால்தான் நான் வரவில்ல. மெய்யே மகேஸ், அவர் போகக்கூட
என்ன சொன்னார்?” தேவகி வாஞ்சையுடன் கேட்டாள்.

“ஒண்டும் பெரிசா சொல்ல இல்ல.”

“என்னை எங்க எண்டு கேட்டாரா?”

“இல்ல. ஆனால் ‘ஹோல்’ பக்கம் கண்களைச் சுழட்டிக்
கொண்டிருந்தார்.”

“எல்லாம் இந்த லட்சுமியால் வந்த வினை. அவர் என்னைப் பற்றி
என்ன நினைத்தாரோ? கோவிச்சக் கொண்டு போயிட்டாரோ?
‘அடீஸ்ட்’ அவர் போகக்கூடியாவது நான் முன்னுக்கு வந்திருக்க
வேணும். இப்ப என்ன செய்யறது?” என தேவகி தளதளத்த குரலில்
கேட்டாள்.

“அவருக்கு உம்மில உண்மையான ‘லவ்’ இருக்குமெண்டால்,
உம்மைத் தேடி வருவார். எண்டபடியால மனதை அலைபாய விடாமல்
இரும்.”

“அவர் சலுதிக்கு புதன்கிழமை போறதாகச் சொன்னார்.
என்னைப் பார்க்க அவருக்கு எங்க நேரம் கிடைக்கப் போகுது?
அநியாயமாக நல்ல ஒரு ‘சாண்னை’ இழந்திட்டன்” என்ற தேவகி,
வேதனையை அடக்க முடியாமல் கண்ணீர் சிந்தினாள்.

“தேவகி, ஒண்டுக்கும் துக்கப்படாதையும், அவர் கட்டாயம்
உம்மைப் பார்க்க வருவார். அப்ப நீர் உம்மட நிலையை விளக்கிச்
சொல்லும்” என்று மகேஸ்வரி ஆறுதல் கூறினாள்.

“அவர் வராவிட்டால்.....?”

“கட்டாயம் வருவார். அதில எனக்கு நம்பிக்கை இருக்குது.”

மகேஸ்வரியின் உறுதி வார்த்தைகள் உண்மையாகிவிட்டன.
திங்கட்கிழமை காலையே பிரேம்குமார் அவனைச் சந்திக்க வந்திருந்தான்.

“என்ன சனிக்கிழமை இருந்தாற் போல என்னை விட்டுட்டு
ஓடிவிட்டங்க? அடுப்பில எதையாவது வைச்ச விட்டு வந்தீங்களோ?”
பிரேம்குமார் நகைச்சுவையுணர்வுடன் கேட்டான்.

“லட்சுமி அங்கை வந்து விட்டா. அதால அறைக்குள்ள
போயிட்டன். ‘பிளீஸ்’ என்னை மன்னியுங்கோ. நீங்க கோபப்பட்டு
விட்டீங்களோ எண்டு பயந்து கொண்டிருந்தன்.”

“மன்னிச்சேன், மன்னிச்சேன்” என பிரேம்குமார் கனிவாகச்
சிரித்தான். “லட்சுமிக்கு நீங்க பயமோ?”

“இல்ல. ஆனால், அவ தேவையில்லாத கதை கதைச்ச சண்டை
போடுவா. எனக்கு வீணாக சண்டை போட விருப்பமில்லை.”

“என்ன சொல்லி சண்டை போடுவா?”

“என்ற சொந்தக்காரங்களோட உமக்கு என்ன கதை எண்டு
கேட்பா. பேந்து ஏன் பல்லை இளிச்சக் கொண்டு அங்க நிண்டனீர்
எண்டும் கேட்பா. அவவின்ற குணம் அப்படி. அதால நாங்க அவவுக்கு
ஏற்ற மாதிரு அனுசரித்துப் போகிறம்.”

"தேவகி, அவளுக்கு வயசு ஏறிப்போச்சுது. இன்னும் ஒரு கலியாணமும் சரி வரவில்ல. அதால தான் எல்லாரோடயும் இப்படி எரிஞ்சு விழுறாவாக்கும். எனக்கும் அவவைப் பற்றி தெரியும். அதால தான் நான் உங்களோட கோவிக்க இல்ல."

பிரேம்குமாரின் வார்த்தைகள் தென்றலாக அவள் இதயத்தை வருடிச் சென்றன.

அதன் பின் பிரேம்குமார் தனது சலுதிப் பயணம் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தான். திடீரெனத் தன் பேச்சை நிறுத்தினான். தேவகியை ஆழமாக நோக்கினான். "தேவகி, நீர் உண்மையாகத் தான் என்னை விரும்புறீரா?"

"அதில என்ன சந்தேகம்? நான் உங்களை மனதார விரும்புறன்."

"எப்ப தொடக்கம் என்னை விரும்புறீர்?"

"நீங்க அண்ணாவைப் பார்க்க வரக்கிலையே நான் உங்களை விரும்பினன். ஆனால், சந்தர்ப்பம், சூழ்நிலை ஒத்து வராததால, என்ர ஆசையை அடக்கி விட்டன். அதோட நீங்களும் என்னை விரும்புறீங்கனோ, இல்லையோ எண்டு தெரியாமல் நான் முந்திக் கொள்ள விரும்ப இல்ல."

"அண்டைக்கு வரக்கில நான் உம்மை விரும்ப இல்ல எண்டு சொல்லி இருந்தால்?"

"என்ர ஆசைக்குச் சமாதி கட்டி இருப்பன். ஆனால், அதுக் காகக் காலம் பூராவம் கலியாணம் கட்டமாட்டன் எண்ட முடிவுக்கு வரமாட்டன்."

"ஆகா, பாரதியார் கண்ட புதுமைப் பெண்ணை இஞ்ச தான் பார்க்கிறன்" என்று சொல்லிப் பிரேம்குமார் சிரித்தான்.

தேவகியின் முகத்தில் சிவப்புக் கோலமிட்டது.

"தேவகி, நான் நாளண்டைக்குச் சலுதிக்கு போறன். ஒரு வருஷத்திற்கு பிறகுதான் சிலோனுக்கு வருவன். அப்படி வரக்கில தான் எங்கடை விஷயத்தை அப்பா, அம்மாவிற்ற சொல்லி ஒரு முடிவுக்கு வருவன்."

"பிரேம், உங்கட அப்பா, அம்மா இதை விரும்புவினமோ?

"விரும்புவினமோ, இல்லையோ எண்டு என்னால சொல்லத் தெரியாது. ஆனால், நான் உம்மை கைவிடமாட்டன். இது உறுதி!"

"பிரேம், நான் சீதனம் இல்லாத பொம்பளை. உத்தியோகம் ஒண்டு தான் சீதனம் போல இருக்குது. சீதனம், 'டொனேஷன்' எண்டு எங்கடை ஆட்கள் எல்லோரும் அலையக்கில, வெறும் பொம்பளையை கட்ட விரும்புவிங்களோ?"

பிரேம்குமார் அட்டகாசமாகச் சிரித்தான். "நீர் சொல்லுறதை நான் ஒத்துக்கொள்ளுறன். நீர் வெறும் பொம்பளை தான். எண்டாலும் நான் உம்மை மனதார விரும்புறன். இண்டைக்கு இல்ல, நேற்றைக்கு இல்ல, உம்மை முதல் முதலாகக் கண்டதில இருந்து விரும்புறன். ஆனால், நான் படிச்சுக் கொண்டு இருந்தனான். அதால என்ர விருப்பத்தை உமக்குச் சொல்ல இல்ல. படிச்சு முடிஞ்சு சலுதிக்குப் போனதால,

உம்மைச் சந்திக்கவும் முடிய இல்ல. எப்படியோ சந்திச்சு விட்டன். என்ற மனதில் இருக்கிறதையும் அவிழ்த்து விட்டன். என்ற நீண்டகால காதலைச் சீதனத்திற்காக என்னால தியாகம் செய்ய ஏலாது" என பிரேம்குமார் உணர்ச்சி மேலிட்டவனாக பேசி முடித்தான்.

தேவகியின் உச்சி குளிர்ந்தது. "பிரேம், உண்மையிலேயே நான் பாக்கியசாலி தான்."

சிறிது நேரம் தமது எதிர்காலம் பற்றிப் பேசிய பிரேம்குமார், "தேவகி, பின்னேரம் இருச வாறன். இரண்டு பேரும் எங்காவது போவம்" என்றபடி விடைபெற்றான்.

நிறைந்த எதிர்பார்ப்புக்களுடன் பிரேம்குமாருக்காகத் தேவகி மாலையில் காத்திருந்தாள். ஆனால், அவன் வரவில்லை. மறுநாளும் வரவில்லை. அவனது விலாசத்தைக் கேட்காமல் விட்டு விட்டோமே என அவள் மனம் வெதும்பினாள். அதை அறிந்திருந்தால் யாரையாவது துணைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போய்ப் பார்த்திருக்கலாம்.

இரு இரவுகளையும் வேதனையுடன் கழித்தாள். மகேஸ்வரியின் ஆறுதல் வார்த்தைகள் தான் அவளுக்கு தெம்பை ஊட்டின.

புதன்கிழமை வழமை போல பிறந்தது.

பிரேம்குமார் அவனைத் தேடி வரவே இல்லை.

(13)

காரியாலத்திற்குப் போவதற்காக வெள்ளவத்தை சந்தியில் உள்ள 'பஸ் ஸ்டாண்டில்' ரஞ்சனா காத்திருந்தாள்.

பல பஸ்கள் வந்த போதும், யாவுமே சன நெரிசலாகத் தென்பட்டன. ஏதாவது ஒரு பஸ், பிரயாணிகள் அதிகம் இன்றி வந்தால், அதில் ஏறுவது என்ற நினைப்பில் ரஞ்சனா நின்றாள்.

மேலும் பஸ்கள் வந்தன. அவையும் பிரயாணிகளால் நிரம்பி வழிந்தன.

இனியும் பிரயாணிகள் அதிகமற்ற பஸ்குக்காகக் காத்து நின்றால் காரியாலயத்திற்குத் தாமதமாகத் தான் போகவேண்டும் என்று அவள் நினைத்தாள். எனவே, அடுத்து வரும் பஸ்சில் எப்படியும் தொற்றிக் கொண்டு போய்விட வேண்டும் என முடிவு எடுத்தாள்.

நேரத்தைப் பார்த்தாள். எட்டு மணிக்குப் பத்து நிமிடங்கள் இருந்தன. எட்டே காலுக்கு அவள் காரியாலயம் ஆரம்பிக்கும். இன்னும் இருபத்தைந்து நிமிடங்கள் இருந்தன. பஸ் பிரயாணத்திற்கு இருபது நிமிடங்கள் தேவை.

பஸ் ஒன்று வந்தது. எல்லோரும் அதை மொய்த்து உள்ளே ஏறுவதற்குப் பிரயத்தனம் எடுத்தனர். ரஞ்சனாவும் முயன்றாள். ஆனால், முடியவில்லை. அவளையும், இன்னும் ஓரிருவரையும் ஏற்றாமல் பஸ் சென்றது. மனதில் பஸ்ஸைத் திட்டியபடி ஓரமாகப் போய் நின்றாள்.

அப்பொழுது வீதியைக் கடந்து கொண்டு சுத்தரம் வருவதை ரஞ்சனா கண்டாள். அவனைக் காணும் போதெல்லாம் அவள் மனதில்

‘ஏதோ’ பிரவாகமாகப் பொங்குகிற மாதிரி உணர்ச்சி ஏற்பட்டு, அவனைத் திக்குமுக்காட வைப்பதுண்டு. அவனைப் பார்ப்பதில் அவளுக்கு அலாதியான மகிழ்ச்சி ஏற்படுவதும் உண்டு.

சந்திரமும் ரஞ்சனாவைக் கண்டு விட்டான். புன்னகைத்து விட்டு அவளைத் தாண்டிப்போக முற்பட்டான். ஆனால், ரஞ்சனா கண்களால் அவனை அழைக்கவே அவன் அவளிடம் சென்றான்.

“நைட் டிபூட்டி” செய்திட்டு வாநீங்களா?” ரஞ்சனா அன்பொழுகக் கேட்டாள்.

சந்திரம் தலையாட்டிவிட்டுப் போக முற்பட்டான். அவள் கண்களால் அவன் நடைக்கு முற்றுப் புள்ளி இட்டாள்.

“உங்களுக்கு காய்ச்சல் வந்ததாக அறிஞ்சன். காய்ச்சல் மாறி விட்டுதோ?” ரஞ்சனா கேட்டாள்.

“ஓமோம்.”

“எனக்கு நேற்றைக்கு இரவு தான் இதைப்பற்றித் தெரிஞ்சது. உங்களுக்கு காய்ச்சல் வந்திருக்கிறதை ஏன் எனக்குச் சொல்ல வேண்டாம் என்று மற்ற ‘கேர்ள்ஸிற்ற’ சொன்னீங்க?”

ரஞ்சனாவின் கேள்வியினால் சந்திரம் தடுமாறி விட்டான். அவளுக்கு என்ன பதில் கூறுவது என்று தெரியாமல் முழித்தான்.

“சொல்லுங்க, சந்திரம்.”

“கம்மா தான்.” சந்திரம் அசட்டுச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தான்.

“நான் அறியக் கூடாது எண்டதுக்காகத் தானே இப்படிச் சொன்னீங்க?”

“இல்ல....”

“அப்ப ஏன் அந்த உண்மையை மறைச்சீங்க?”

“நீர் அநாவசியமாகக் கவலைப்படுவீர் எண்டதால தான், உண்மையை மறைக்கச் சொன்னன்.”

“சந்திரம், பொய் சொல்லாதீங்க. உங்களுக்குக் காய்ச்சல் எண்டால் நான் கொத்தமல்லி கஷாயம் ஊத்திக் கொண்டு வந்து, உங்கட அனுதாபத்தைப் பெற முயற்சிப்பன் என்று நினைச்சுத் தானே நீங்க இப்படி நடந்திருக்கிறீங்க? நான் சொல்றது சரி தானே?”

“அப்படியும் இருக்கலாம்.”

“சந்திரம், ஏன் என்னை இப்படி ஒதுக்கிறீங்க?”

“எதிர்காலத்தில் பாரதூரமான விளைவுகள் ஏற்படக் கூடாது எண்டதுக்காகத் தான்.”

ரஞ்சனா அர்த்தபுஷ்டியுடன் சிரித்தாள். “பாரதூரமான விளைவு களா?” சிரிப்பினிடையே கேள்வி தொடுத்தாள். “எனக்கு விளங்குது. என்னை இப்படி ஒதுக்கி, நான் உங்களை விரும்புறதை அழிக்கப் பார்க்கிறீங்க இல்லையா? சந்திரம், அதில உங்களுக்கு வெற்றி கிடைக்காது.”

“ஏன்?”

ரஞ்சனா உடனடியாகப் பதில் அளிக்கவில்லை. அவள் முகம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விகாரமடைந்தது. கண்கள் அகல விரிந்தன.

இன்றல்ல நாளையே கலியாணம்

41

மெல்லிய அமைதியான குரலில் அவள் சவால் விடுத்தாள்: "நான் உங்களை மனதார விரும்புறன். எப்படியும் உங்களைக் கலியாணம் கட்டியே தீருவன். இது நிச்சயம்."

விழிகள் பிதுங்கிய நிலையில் சில விநாடிகள் நின்ற சுந்தரம், எதையும் கூறாமல் அங்கிருந்து அகன்றான்.

வீடு வந்தவனுக்கு நீண்ட நேரமாக ரஞ்சனா கூறியவை தான், காதில் உறுத்திக் கொண்டேயிருந்தது.

'எப்படியும் உங்களைக் கலியாணம் கட்டியே தீருவன், இது நிச்சயம்' என்று ரஞ்சனா உறுதியான குரலில் கூறியிருந்தாள். அவள் இவ்வளவு உறுதியாகக் கூறுவதற்கு எது அடித்தளமாக விளங்குகிறது? அவன் மூளையைப் போட்டு குழப்பிய போதும், எதுவுமே தெளிவாகப் புரியவில்லை.

ரஞ்சனா தன் எண்ணத்தை எப்படி நிறைவேற்றுவாள்? அவனைப் பலாத்காரப்படுத்தி அதை நிறைவேற்றுவாளா?

பலாத்காரம் என்ற வார்த்தையினுள் ஒளிந்திருந்த அர்த்தம் அவனை மிரட்டியது. அவன் மனதை விழிப்படைய, சிந்திக்க வைத்தது.

ரஞ்சனாவுடன் பழகும் போது சற்றுக் கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்த பின்னரே, அவன் காலை ஆகாரத்தில் கை வைத்தான்.

(14)

ஊரில் இருந்து தேவகிக்குக் கடிதம் ஒன்று வந்திருந்தது. அவள் தாய் மங்களம் தான் கடிதத்தை எழுதி இருந்தாள். அதை வாசித்து முடித்த போது, தேவகியிடம் இருந்து பெருமூச்சொன்று வெளியேறியது. அவள் உள்ளம் ஈரமடைந்தது. உடல் மெல்லியதொரு உதறலுக்கு ஆளாகியது.

"..... தேவகி, இந்த சம்பந்தத்தை அப்பாவும் விரும்புகிறார். எனக்கும் நல்லது என்று படுது. மாப்பிள்ளைப் பொடியன் இங்குள்ள பள்ளிக்குடம் ஒன்றில் 'மாஸ்டராக' இருக்கிறார். பின்னேரங்களில் 'டீயூஷனும்' கொடுக்கிறார். மாசம் ஐயாயிரத்துக்கு மேலே உழைக்கிறார். அவர் அப்பாவுக்குத் தூரத்து உறவு.

குடி, சிகரெட் இல்லை என்று அப்பா சொல்லுகிறார். வேறு கெட்ட பழக்கங்களும் இல்லையாம். இந்தக் காலத்தில் இப்படியொரு மாப்பிள்ளையைக் கண்டு பிடிக்கிறது கஷ்டத்திலும் கஷ்டம்.

அவருக்கு ஏற்கனவே பல இடங்களில் கலியாணம் பேசியும், சாதகம் பொருந்தவில்லையாம். உன்ர சாதகம் நல்லா பொருந்துகிறது. சீதனமாக வீடு, வளவு கேட்கவில்லை. ஆனால், ரொக்கமாக மூன்று லட்சம் ரூபா கேட்கிறார்கள். இவ்வளவு தொகைப் பணத்திற்கு நாங்கள் எங்கே போகிறது? என்றபடியால் ஊரில் உன்ர பெயரில் இருக்கிற காணியை விற்கலாம் என்று நினைக்கிறோம். காணியை இரண்டு லட்சத்திற்கு விற்கலாம் என்று அப்பா சொல்கிறார். மிகுதிக் காசை

எங்காவது கடன் எடுக்க வேண்டும். பெரியப்பாவிடம் தான் கடன் எடுக்கலாம் என்று நினைக்கிறோம்.

உனக்கு இந்தச் சம்பந்தத்தில் விருப்பமா? அப்படி விருப்பமென்றால் உடனே எழுதவும்."

இப்படி மங்களம் கடிதத்தில் எழுதியிருந்தாள்.

கடிதத்தில் பொதிந்திருந்த விஷயங்களைக் கிரகித்த போது, அவளுக்குப் பைத்தியமே பிடித்து விடும் போலிருந்தது.

தாய்க்கு என்ன பதில் எழுதுவது என்று தெரியாமல் குழம்பினாள்.

இக்கடிதம் ஒரு வாரத்திற்கு முன் வந்திருந்தால், 'அம்மா உங்கள் விருப்பப்படியே நான் அவரைக் கவியாணம் செய்யச் சம்மதிக்கிறேன்' என்று எழுதி இருப்பாள். ஆனால், இப்பொழுது அவ்வாறான ஒரு முடிவை எடுக்க முடியாத நிலையில் அவள் விளங்குகிறாள்.

தற்போதைய நிலையில் அவள் பிரேம்குமாரை விரும்புகிறாள். அவனிடம் மனதைப் பறி கொடுத்து விட்டாள். பிரேம்குமாரும் அவளை விரும்புகிறான். சலுதிக்குப் போய் அடுத்த வருடம் லீவில் வரும் போது, அவளைக் கைப்பிடிப்பதாக வாக்குறுதியும் அளித்திருக்கிறான்.

இந்நிலையில் அவள் எவ்வாறு பெற்றோர் பார்த்திருக்கும் மாப்பிள்ளைக்குத் தலை நீட்ட முடியும்?

பிரேம்குமாரைத் திருமணம் செய்ய தேவகியின் பெற்றோர் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கமாட்டார்கள். எல்லா அம்சங்களிலும் அவன் அவளுக்கு ஒரு படி மேலாக விளங்கினான். எனவே, அவர்கள் கண்களை மூடி தமது சம்மதத்தை வழங்குவார்கள்.

ஆனால், புதியதொரு பிரச்சினை அவன் மனதில் புகுந்து அவளை வாட்டியது.

காரியாலயத்திற்குத் திங்கட்கிழமை வந்த பிரேம்குமார், அன்று மாலை அவளை மீண்டும் சந்திப்பதாக வாக்குறுதி அளித்திருந்தான். ஆனால், உறுதி அளித்தபடி அவளைச் சந்திக்க அவன் வரவில்லை. செவ்வாய்க்கிழமையும், புதன்கிழமையும் அவன் நிரம்பிய எதிர்பார்ப்புக் களுடன் காத்திருந்த போதும் அவன் வரவில்லை.

பிரேம்குமார் அவளை மறந்து விட்டானா? அல்லது தனது பயணத்தைப் புதன்கிழமைக்கு முன்னரேயே மேற்கொண்டு விட்டானா? அல்லது...?

தேவகியினால் ஒரு தீர்க்கமான முடிவுக்கும் வரமுடியவில்லை.

பிரேம்குமாரை நம்பி ஆசிரிய மாப்பிள்ளையைக் கைவிடுவதா?

இரு தோணிகளில் கால் வைத்தவன் நிலையில் அவன் திகழ்ந்தான்.

தாய்க்கு என்ன பதில் எழுதுவது?

(15)

லட்சுமிக்கு இருபத்து நான்கு வயதாக இருந்த போது முதற் தடவையாகக் கலியாணம் பேசப்பட்டது.

அச்சமயத்தில் அவள் வவுனியாவில் தற்காலிக வேலை ஒன்றை, அரசாங்கத் திணைக்களம் ஒன்றில் மேற்கொண்டிருந்தாள். அவளுக்குத் தெரிந்த நண்பி ஒருத்தியின் வீட்டிலேயே அவள் தங்கியிருந்தாள். அந்த நண்பிக்கு பெயர் மஞ்சளா. அவளின் அப்பா தான் சம்பந்தத்தைப் பேசி வந்தவர்.

மாப்பிள்ளை அங்குள்ள கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் 'ஸ்டோர் கீப்பராக' வேலை பார்த்து வந்தான். கண்ணியமானவன். ஆனால், மதுவுக்கு அடிமை. இதை எப்படியோ அறிந்த லட்சுமி, "உந்த குடிகார மட்டை எனக்கு வேண்டாம்" என்று கூறிவிட்டாள்.

"பிள்ளை, கலியாணம் கட்டின பிறகு அவன் திருந்தி விடுவான். நானும் தான் கலியாணம் கட்ட முந்தி நல்லாக் குடிச்சனான். ஆனால், இப்ப குடியை அடியோட மறந்து விட்டன்" என்று மஞ்சளாவின் தந்தை நாகராசா சொல்லிப் பார்த்தார்.

ஆனால், லட்சுமி தன்முடிவை மாற்றத் தயாராக இருக்கவில்லை. "எங்கடை ஊரில இருந்த ஒருத்தனும் இப்படிச் குடியும், கூத்துமாகத் திரிந்தான். அவனை அவன்ர சொந்த மச்சாளுக்குக் கட்டி வைச்சினம். கலியாணத்திற்குப் பிறகும் அவன் குடியை விட இல்ல. குடியே வாழ்க்கை எண்டு கிடந்து, கடைசியில கடன் தொல்லை தாங்காமல் தற்கொலை செய்து விட்டான். அந்த மச்சாள்காரி எத்தனை தரம் றோட்டிலையும், கானுக்குள்ளையும் கிடந்த புருஷனைத் தூக்கிக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போயிருப்பாள்? அந்தக் கதி எனக்கும் வரவோ?" என்று நாகராசாவிடம் கேட்டாள் லட்சுமி.

நாகராசா வாய் திறக்கவே இல்லை.

இதற்குப் பிறகு அவள் வேலை எதுவுமின்றி ஊரில் வாழ்நாட்களைக் கழித்த போது, அவளது சிறிய தகப்பன் சம்பந்தம் ஒன்றைப் பேசிக் கொண்டு வந்தார். எல்லாம் பொருந்தியது. மாப்பிள்ளை வீட்டார் சீதனம் என்ற பேச்சையே எடுக்கவில்லை. இந்த சம்பந்தத்திற்கும் லட்சுமி மறுப்புத் தெரிவித்தாள்.

"போயும், போயும் ஒரு கமக்காரனையோ எனக்கு பேசிக் கொண்டு வந்திருக்கிறியன்? உங்களுக்கு வேறை வேலை இல்லையோ?" என்று சிறிய தகப்பனை நோக்கிச் சற்றுக் கோபத்துடன் வார்த்தைகளை பொரிந்து தள்ளினாள் லட்சுமி.

அதன்பின் அந்தச் சிறிய தகப்பன் அந்தப் பக்கமே எட்டிப் பார்க்கவில்லை.

"லட்சுமிக்கு களிசான் போடுற மாப்பிள்ளை தான் வேணுமாம்" என்ற கதை ஊரெல்லாம் பரவியது. இதன் எதிரொலி ஊரில் இருந்து எவரும் சம்பந்தம் பேசி வந்து அவள் வீட்டுக் கதவைத் தட்டவில்லை.

புங்குடுதீவில் இருந்து ஒரு சம்பந்தத்தை 'புரோக்கர்' கந்தசாமி கொண்டு வந்தார். லட்சுமியைப் பார்ப்பதற்காக, மாப்பிள்ளை வீட்டார் ஊருப்பட்ட காசு செலவளித்து காரில் வந்தார்கள். எடுத்த எடுப்பிலேயே மாப்பிள்ளைப் பெடியனுக்கு லட்சுமியைப் பிடித்து விட்டது. திருமணத்திற்கு கான அடிப்படை விடயங்கள் கூட, இரு பக்கத்தாரின் சம்மதத்திற்கு உட்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டது. எல்லாம் முடிந்து திகதி வைக்க வேண்டியது தான் எஞ்சி இருந்தது. மாப்பிள்ளை வீட்டாரின் மத்தியில் நின்ற தனது தாயை லட்சுமி கூப்பிட்டாள். ஓர் ஓரத்திற்கு கூட்டிச் சென்று, "அம்மா, உந்தக் கட்டைக் கறுவல் மாப்பிள்ளை எனக்கு வேண்டாம். 'றோட்டு'க்கு போட்டிருக்கிற தார் கூட அவரை விட வெளுப்பு" என்று கூறவே, மூன்றாவது சம்பந்தமும் நின்று போனது.

இத்தனைக்கும் லட்சுமி சற்றுக் கறுப்பானவள். ஒல்லியான தோற்றம் கொண்டவள். 'அழகி' என்ற பதத்திற்குச் சற்றும் நெருக்கம் அற்றவள்.

"நான் கறுப்பி எண்டாலும், எனக்கு வாற மாப்பிள்ளை ரோசாப் பூ மாதிரி சிவப்பாக இருக்க வேணும்" என்று மாப்பிள்ளை வீட்டார் சென்ற பின், வேதனையில் ஊறி இருந்த தாயிடம் லட்சுமி சொன்னாள்.

இப்படியே அவளுக்குப் பேசி வந்த கலியாணம் யாவும் குழம்பிப் போனது. எப்படியும் பத்து இடங்களிலாவது அவளது சாதக ஒலை பரிமாறப்பட்டது. இறுதியில் மகளைத் தாய் கண்டபடி தூற்றினாள். "எக்கேடு கெட்டும் போ. நான் இனி உனக்குக் கலியாணம் பேசப் போறதில்லை. நீயாக ஒருத்தனைப் பார்த்து கலியாணம் கட்டு. அவன் எந்தச் சாதியாக இருந்தாலும் எனக்குக் கவலை இல்லை. ஏதோ நீ சந்தோஷமாக இருந்தால் அதுவே போதும்" என்று தாய் முடிவாகக் கூறிவிட்டாள்.

இதையிட்டு லட்சுமி கவலைப்படவில்லை. மனதையும் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. எப்படியும் ஊரார் போற்றக்கூடிய ஒருவனைக் கைப்பிடித்தே தீருவது என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டாள்.

வேலை கிடைத்து கொழும்புக்கு வந்த பின், அலுவலகத்தில் வேலை செய்த வேலாயுதமும் ஒரு சம்பந்தம் பேசி வந்தார். மாப்பிள்ளை சைவ 'ஹோட்டேல்' ஒன்றில் காசாளராக வேலை பார்த்து வந்தான்.

"எனக்கு தோசைக்கடை மாப்பிள்ளையோ பேசி வந்தியன்? நான் என்ன அவ்வளவு 'சீப்போ'?" என வேலாயுதத்தைக்கேட்டு, அவரது வாயை மூடிவிட்டாள். அதன் பின் வேலாயுதம் அவளுடன் முகம் கொடுத்துப் பேசுவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டார்.

வலிய வந்த பல சம்பந்தங்களையும் ஒவ்வொரு விதமான சாட்டுக்களைக் கூறித்தட்டிக் கழித்த லட்சுமி, தனக்கு ஏற்ற மாப்பிள்ளையாகச் சலுதியில் வேலை பார்க்கும் அத்தானை உருவகித்தாள்.

அவன் அத்தானுக்குப் பெயர் மகேந்திரன். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் சலுதி அரேபியாவுக்குப் போனான். இடைக்கிடை லட்சுமிக்கு கடிதம் எழுதுவான். பொதுவான விஷயங்களே அவன்

இன்றல்ல நாளையே கலியாணம்

45

கடிதத்தில் மலிந்திருக்கும். ஆனால், லட்சுமி தனது பதில் கடிதத்தில் அவனுக்காகவே காத்திருப்பதாகச் சாடைமாடையாகக் குறிப்பிட்டிருப்பாள்.

மகேந்திரனின் தந்தை சோறு தின்ற கையால் காகத்தைக் கூட விரட்டாத மனுஷன். அவர் மகனை நல்ல இடத்தில் திருமணம் செய்து வைப்பதற்காகத் தனது செருப்புக்களை நன்றாகத் தேய்க்கிறார். சீதனமாக ஆகக்குறைந்தது சில லட்சங்களையும், நாற்பது பரப்புக்குள் வீடு ஒன்றையும், வவுனியாவில் ஐம்பது, அறுபது ஏக்கர் நெற்காணியையும் எதிர்பார்ப்பவர் அவர்.

மகேந்திரன் அத்தானில் தான் கொண்டுள்ள ஆசையை, ஒரு நாள் லட்சுமி ஏதோ ஓர் எண்ணத்தில் தாயிடம் சொல்ல, ஏற்கனவே விடுத்த சவாலை மறந்தவளாக, அவள் தமையனின் வீட்டுப் படியை மிதித்தாள்.

"அடியே, உன்னட்ட நான் கேட்கிற சீதனத்தில் பத்தில் ஒரு பங்கு கூட இல்ல. அப்படி இருக்குது எண்டு நீ நினைச்சால் தான் என்ற வீட்டுப் படியை இனி மிதிக்க வேணும்" என்று சொன்ன மகேந்திரனின் தந்தை, தங்கைக்காரியை நின்ற நிலையிலேயே திருப்பி அனுப்பி விட்டார்.

மாமன் கொழுத்த எண்ணத்துடன், நிறைய எதிர்பார்ப்புக் கருடன் கொக்குப் போல நிற்பதைக் கேள்வியுற்றும், லட்சுமி தன் மனதில் ஆசைகளை வளர்த்தாள். மகேந்திரன் எல்லாவற்றையும் உதறித் தள்ளிவிட்டுத் தன்னைத் தேடி வருவான் என்ற குருட்டு நம்பிக்கையில், கடிதத்திற்கு மேல் கடிதம் எழுதினாள். மகேந்திரனின் புகைப்படமொன்றைத் தனது 'ஹான்ட் பாக்' கில் வைத்திருந்து, அதை அடிக்கடி பார்த்து அகமகிழ்ந்தாள். ரசித்துப் பரவசமடைந்தாள்.

கடைசியாக அவனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், தனக்குக் கலியாணம் பேசப்படுவதாகவும், அவனது முடிவு என்ன எனவும் கேட்டிருந்தாள்.

மகேந்திரனின் பதில் கடிதத்திற்கு லட்சுமி காத்திருந்த வேளையில் தான், அவளே தனது கண்களை நம்ப முடியாத அளவிற்கு, மகேந்திரன் அவளைத் தேடி, அவள் வீட்டுக்கு வந்திருந்தான்.

லட்சுமி அடைந்த அதிர்ச்சி....! அது மறைந்ததும் மகிழ்ச்சி...!

"அத்தான் நீங்களா? சொல்லிக் கொள்ளாமல்..... ஆளே அடையாளம் தெரியாத மாதிரி..... நீங்க நல்லா பெருத்திருக்கிறீங்க...." என லட்சுமி மகிழ்ச்சியில் வார்த்தைகளை வெளியிட்டாள்.

மகேந்திரன் மாப்போன்ற நிறமானவன், பரந்த முகம், தடித்த மீசை, தொந்தி வயிறு, சீப்புக்குப் படியாத கருள், கருள் மயிர்.

"நேற்றுத் தான் வந்தனான். ஊருக்குப் போக முந்தி உம்மையும் ஒருக்கால் பார்த்துவிட்டுப் போவம் எண்டு நினைச்சன்" என்று கூறிய மகேந்திரன், அமர்வதற்கு நாற்காலி ஒன்றைத் தேடினான்.

"அய்யோ கதிரை ஒண்டுமே இல்ல. கொஞ்சம் பொறுங்கோ, கதிரை கொண்டு வாறன்" என்றவள் 'ஹோலுக்கு' விரைந்து சென்று, நாற்காலி ஒன்றைக் கஷ்டப்பட்டுத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து வைத்தாள். "அத்தான், இதில இருங்கோ."

மகேந்திரன் அமர்ந்தான். அவனிடம் இருந்து வெளிப்பட்ட 'சென்ட்'ன் நறுமணம் அவளுள் சுகானுபவத்தைக் கொடுத்தது.

"அத்தான், என்ன இருந்தாப் போல வந்திட்டங்க?"

"ஒரு கிழமைக்கு முந்தி தான் லீவு தந்தாங்க."

"எத்தனை நாள்?"

"நாற்பது."

"ச்சா! எவ்வளவு நல்லது. திரும்பிப் போறீங்களோ? இல்லாட்டால்..."

"திரும்பிப் போக வேணும். பார்த்துக் கொண்டு இருப்பினம்."

"ஆர்?"

"'கொம்பனிக்காரங்க' தான்."

சிறிது நேர அமைதி நிலவியது. மகேந்திரன் சுற்றும், முற்றும் நோக்கினான். "தனியவோ இருக்கிறீர்?"

"இல்ல, இன்னும் ஐஞ்சு 'கேர்ள்ஸ்' இருக்கினம். அவையளப் பார்க்கப் போறியளோ?"

"ஓ! அதற்கென்ன?"

லட்சுமி துள்ளிக் குதித்தபடி உள்ளே ஓடினாள். "எல்லாரும் முன்னுக்கு வாங்கோ. உங்களுக்கு ஒரு 'வி.ஐ.பி.' 'விசிட்டரை' அறிமுகம் செய்து வைக்கப் போறன்" என்று ஆனந்தத்தில் கூவிய லட்சுமி, எல்லோரையும் முன் விறாந்தைக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

எல்லோரும் மகேந்திரனை விசித்திரப் பிராணியை நோக்குவது போல் பார்த்தனர்.

"இவர் தான் என்ற அத்தான் மிஸ்டர் மகேந்திரன். சலூதியில 'எக்கவுண்டனாக' வேலை பார்க்கிறார். லீவுக்காக இஞ்சு வந்திருக்கிறார்" என பெருமை சொட்டக் கூறிய லட்சுமி, அங்கு குழுமி இருந்த சகல பெண்களையும் மகேந்திரனுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்.

எல்லோரையும் பார்த்து வெகுளிச் சிரிப்பை வெளியிட்ட மகேந்திரன், சில வினாடிகள் வரை பானுமதியை வைத்த விழி வாங்காமல் பார்த்தான். "இவ்வை நான் எங்கேயோ பார்த்திருக்கிறன்" என்று பானுமதியை மகேந்திரன் கட்டிக் காட்டினான்.

"அத்தான், நீங்க இவ்வை எங்கையும் பார்த்திருக்க மாட்டங்க. இவ ஒரு இடத்திற்கும் போகமாட்டா" என லட்சுமி வார்த்தைகளை வேகத்துடன் வெளியிட்டாள்.

"இல்ல. நான் எங்கேயோ கண்டிருக்கிறன்." மகேந்திரன் உறுதிமிக்க குரலில் கூறினான்.

மகேந்திரன் இப்படி கூறவே பானுமதிக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. மெல்ல நடந்து சென்று, தேவகியின் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டாள்.

"ஆள் நல்ல வடிவாக இருக்குது" என மகேஸ்வரி கேலி தொனிக்க தேவகியிடம் குசுகுசுத்தாள்.

"மீசை தான் எனக்கு பிடிச்சிருக்குது. தும்புக்கட்டை மாதிரி இருக்குது" என்ற ரஞ்சனா, 'க்ளுக்'கென்ற சிரிப்பையும் வெளியிட்டாள்.

"பாவி மனுஷன் பானுவில கண் வைக்கிறாரே!" மகேஸ்வரி இரகசியக் குரலில் சொன்னாள்.

"இருக்கலாம். லட்சுமியை விடப் பாணுமதி வடிவ. இளசு." தேவகி கூறினாள்.

இவர்களது இரகசியச் சம்பாஷணைகள் லட்சுமிக்கு எட்டி விட்டன. "உங்கை என்ன குசுக்குக்கிறியன்? சொல்லுறதைப் பெலத்துச் சொல்லுங்கோவன்" என லட்சுமி அத்தடினாள்.

ஒருவரும் ஒன்றும் கூறவில்லை. சில வினாடிகளுக்குள் ஒருவர் ஒருவராக அங்கிருந்து அகன்றனர்.

எல்லாப் பெண்களுமே அங்கிருந்து போனதில் லட்சுமிக்கு பரம சந்தோஷம். தனது மனதில் அடக்கி வைத்திருந்த விஷயமொன்றை வெளியிடுவதற்கு இது தான் சந்தர்ப்பம் என எண்ணினாள். "அத்தான், நான் கடைசியாக அனுப்பின 'லெட்டர்' கிடைச்சதோ?" என்ற பீடிகையுடன் லட்சுமி மனதில் தேங்கியிருந்த விடயத்தை மெல்ல, மெல்ல வெளியே கொண்டு வந்தாள்.

"எந்த 'லெட்டர்'?"

"போன கிழமை அனுப்பினது."

"இல்லையே. நான் போன கிழமையே சலுதியில இருந்து வெளிக்கிட்டு, 'பொம்பேயில்' ஐஞ்சு நாள் கழிச்ச விட்டுத்தான் இஞ்சு வந்தனான்."

லட்சுமியின் மனதில் ஏற்பட்டிருந்த 'கறுகறுப்பு' அக்கணமே அகன்றது. மகேந்திரனுக்கு அனுப்பிய கடிதம் அவனுக்கு கிடைத்திருக்கும். அவன் அதை வாசித்திருப்பான். ஒரு முடிவுடன் தான் தன்னைச் சந்திக்க வந்திருக்கிறான் என்றுதான் அந்தப் பேதைப் பெண் எண்ணி இருந்தாள். ஆனால், அவள் எண்ணத்திற்கு ஏற்றாற் போலக் காரியம் நிறைவேறவில்லை.

மனதினில் ஏற்பட்டிருந்த ஏமாற்றத்தை அவள் வெளிக்காட்டவில்லை. தொடர்ந்தும் பேச்சை வளர்த்தாள்.

"அத்தான், எப்ப ஊருக்கு போறியன்?"

"இப்போதைக்கு இல்ல. கொழும்பில கொஞ்ச வேலை இருக்குது. அதை முடிச்சிட்டுத்தான் போவன்."

"நானும் உங்களோட ஊருக்கு வரட்டோ?"

"அதற்கென்ன? இந்தக் காலத்தில தனியாகப் போறதை விடத் துணையோட போறது நல்லது தானே? வாரும், கூட்டிக் கொண்டு போறன்."

மகேந்திரன் உபயோகித்த 'துணையோட' என்ற வார்த்தையைக் கேட்டு, லட்சுமி புளகாங்கிதம் அடைந்தாள். அவளுள் உற்சாகம் கரைபுரள முற்பட்டது.

"அத்தான், ஊரில எவ்வளவு நாள் இருப்பியன்?"

"ஒரு மாசமாவது இருக்க வேணும். ஊரில நிறைய சோலி சுரட்டுக்கள் இருக்குது."

"சோலி சுரட்டுக்களா? என்னது?"

"இரண்டு வருஷத்திற்குப் பிறகு வாரன். எத்தனை பேரைப் பார்க்க வேணும். எத்தனை விஷயங்களைச் செய்ய வேணும்." மகேந்திரன் சிகரெட் ஒன்றை பற்ற வைத்தான்.

"நீங்க சிகரெட் குடிப்பீங்களா?"

"சலுதிக்குப் போனதால அதையும் பழகிவிட்டன். தனிமை இந்த பழக்கத்தை ஏற்படுத்தி விட்டுது."

"இன்னும் எத்தனை வருஷத்திற்கு இப்படி தனியாக இருக்க உத்தேசம்?"

"அது கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்" என்றவன் புகையுடன், சிரிப்பொலியையும் வெளியேற்றினான்.

அதன் பின் அவன் சலுதிப் புதினங்களை வெளியிட்டான்.

"உமக்கும் சலுதி வர விருப்பமோ?"

லட்சுமியின் இதயம் படரென விரிந்தது. "விருப்பம் தான்."

"'விசா'வும், 'டிக்ரெட்'டும் அனுப்பினால் லீவு போட்டு விட்டு வருவீரோ?"

"ஓமோம்." குதூகலத்துடன் லட்சுமியிடம் இருந்து விடை பிறந்தது.

லட்சுமிக்கு மகேந்திரன் மீது மேலும் அன்பு பெருகியது. அவன் பேசுவதை மட்டும் ஆதாரமாக வைத்து, அவனுக்குத் தன் மீது காதல் ஏற்பட்டுள்ளது என்ற தப்பான முடிவுக்கு அவள் வந்திருந்தாள். அவளுள் ஏற்பட்டிருந்த மகிழ்ச்சி, அவள் சிந்தனா சக்தியை மழுங்கடித்தது. அதன் விளைவு அன்று மதியம் சாப்பிட்டு விட்டுப் போகும்படி அவள் அன்புக் கோரிக்கை ஒன்றை அவனிடம் விடுத்தாள்.

"இண்டைக்கு ஏலாது. கூட்டாளி ஒருவனர வீட்டில இண்டைக்கு எனக்கு விருந்து. பேந்து ஒரு நாளைக்குப் பார்ப்பம்."

மகேந்திரன் அவளிடம் இருந்து விடைபெற்றான். போகமுன், "எங்க உம்மட 'பிரெண்ட்ஸ்'? ஒருக்கால் கூப்பிடும். சொல்லிப் போட்டு போவம்."

லட்சுமி எல்லோருடைய பெயர்களையும் சொல்லி அழைக்கவே, யாவரும் அங்கு வந்தனர்.

எல்லோரிடமும் 'போயிற்று வாறன்' என்று பொதுப்படையாகக் கூறிய மகேந்திரன், "இவ பானுமதி தானே?" எனப் பானுமதியை நோக்கிக் கேட்டான். "ஓம் அத்தான்" என லட்சுமி மறுமொழி பகிர்ந்தாள்.

"பானுமதி, போயிற்று வரட்டுமா?" எனக் கேட்டுச் சிரித்தபடி, அங்கிருந்து அகன்றான்.

மகேந்திரன் மறைந்த பின், அன்றையப் பொழுதை லட்சுமி மகிழ்ச்சியுடன் கழித்தாள்.

"இண்டைக்கு தான் லட்சுமியின்ர முகத்தில சந்தோஷத்தைக் கன நாளைக்குப் பிறகு பார்க்கிறன்" என்று மகேஸ்வரியிடம் கூறி தேவகி சிரித்தாள்.

(16)

“பானு” என்ற குரல் கேட்டு ‘பில்’லைச் சரிபார்த்துக் கொண்டிருந்த பானுமதி தலையை உயர்த்தினாள்.

அவள் முன்பாக அஜித் புன்முறுவலை பூத்தவண்ணம் நின்றான்.

“அஜித், உங்களிற்ற எத்தனை தரம் சொன்னாலும் உங்களுக்கு விளங்குது இல்ல. ஏன் இஞ்ச வந்தீங்க?” என பானுமதி அன்புடன் சினந்தாள்.

“கோவிக்காதையும் பானு. உம்மைப் பார்க்க ஆசையாக இருந்துது. அதால தான் வந்தன்” என அஜித் குழைந்தான்.

“உங்களுக்குத் தானே எங்கட முதலாளியைப் பற்றித் தெரியும்? அவர் இந்த மாதிரி விஷயங்களை எல்லாம் விரும்பமாட்டார்.”

“சொரி” பானு. உம்மைப் பார்க்காமல் என்னால இருக்க முடியல. அது தான் வந்தன்.”

“நான் ‘பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு’ வாற மட்டும் ‘வெயிட்’ பன்றது தானே? அப்படி என்ன அவசரம் வந்திட்டுது?”

“ஏதோ உம்மைப் பார்க்க ஆசையாக இருக்குது. வந்தன். அதுக்கு இப்படி கோவிக்கிறதோ? உமக்கு விருப்பமில்லை எண்டால் சொல்லும். நான் ‘பஸ் ஸ்டாண்டில்’ நிற்கிறன்.”

“அஜித், கோவியாதேங்கோ. ‘பிளீஸ்’ பஸ் ஸ்டாண்டில் போய் நில்லுங்க. நான் இன்னும் அரை மணித்தியாலத்தில் அங்க வாறன்.”

அஜித் ‘எதையோ’ முணுமுணுத்தவண்ணம் அங்கிருந்து அகன்றான்.

பானுமதி தன்பாட்டில் சிரித்தபடியே வேலையைத் தொடர்ந்து செய்தாள்.

பொன்சேகா வீதி, 13ம் இலக்க இல்லத்தில் உள்ள ஆறு பெண்களில் பரம சாது எனப் பெயர் எடுத்தவள் பானுமதி. அநாவசியமாக ஒருவருடனும் பேசமாட்டாள். வீட்டில் இருக்கும் போது அமைதியாக இருப்பாள். ஒருவருடனும் வம்பு பேசமாட்டாள். கதைப் புத்தகங்கள் வாசித்துப் பொழுதைப் போக்குவாள். ஆனால், விடுமுறை தினங்களில் மத்தியானத்திற்கு பிறகு அவள் ‘மாயமாய்’ மறைந்து விடுவாள். அவள் எங்கே என்று யாராவது ஒருத்தி கேட்டால் தான், பானுமதி வீட்டில் இல்லை என்ற உண்மை யாவருக்கும் தெரியவரும்.

இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில், மாலை மங்கும் வேளை களைத்த நிலையில் வீடு வருவாள்.

‘மத்தியானத்திற்கு பிறகு உம்மைக் காண இல்ல; எங்க போனீர்’ என்று யாராவது ஒருத்தி கேட்டால், ‘கொள்ளுப்பிட்டியில் இருக்கிற பெரியப்பாவைப் பார்க்கப் போனன்’ என்றோ, ‘பம்பலப்பிட்டியில் இருக்கிற சின்ன மாமாவைப் பார்க்கப் போனன்’ என்றோ சொல்லி, கேள்வி கேட்டவளின் வாயை அடைத்து விடுவாள்.

உண்மையில் அவள் பெரியப்பா வீட்டுக்கோ, அல்லது சின்ன மாமா வீட்டுக்கோ போவதில்லை. அஜித்துடன் ஏதாவது ஒரு படத்திற்குப் போய்விட்டு வருவாள்.

இந்த விவகாரத்தை இதுவரை எவருமே கண்டுபிடிக்கவில்லை. அஜித்தைக் காதலிக்கும் உண்மையை அவள் யாரிடமும் வெளியிடவில்லை. அதை மூடிமறைத்தே செயல்பட்டாள்.

வீட்டில் உள்ள எந்த ஒரு பெண்ணுக்கும் 'போய் பிரெண்ட்' இல்லாததினால், அந்த உண்மையை வெளிப்படுத்தி, அவர்கள் அவள் மீது பொறாமை, எரிச்சல், கோபம் கொள்வதைத் தவிர்த்தாள்.

ஒரு ரயில் பிரயாணத்தின் போதே அவள் அஜித்தைச் சந்தித்தாள். அதன் பின் இருவருக்கும் இடையில் நட்பு ஏற்பட்டு, இறுதி யில் காதலாக மலர்ந்தது.

அஜித் கம்பீரமான தோற்றத்துக்குரியவன். நிமிர்ந்த மார்பும், நேர் கூரான மூக்கும் அவனது கவர்ச்சிக்குக் கட்டியங் கூறின.

பானுமதி வேலையை முடித்து விட்டுத் தலையை நிமிர்த்திய போது, ஆறரை மணியாகிவிட்டது. இருள் எங்கும் வியாபித்திருந்தது.

முதலாளியிடம் சொல்லிவிட்டு 'பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு' விரைந்தாள். வழிமேல் விழி வைத்திருப்பது போல அஜித் அவளுக்காகக் காத்திருந்தான். 'பஸ் ஸ்டாண்டில்' ஓரிருவரைத் தவிர வேறு எவரையும் காணமுடியவில்லை. அந்த அமைதியான சூழ்நிலையையிட்டுப் பானுமதி மகிழ்ச்சியுற்றாள்.

பானுமதியைக் கண்ட அஜித் உடலை நிமிர்த்தி, சோம்பல் முறித்தான்.

"வேலையில்லாதவனுக்கு நீர் நல்ல வேலை தந்து விட்டீர்" என்ற அஜித், அவள் கையைப் பற்றினான்.

"சொரி" அஜித். கோவியாதேங்கோ, "பானுமதி தனது கையை விடுவித்து, கழன்றிருந்த அவன் 'சேர்ட்' பொத்தானை, தன் விரல்களினால் மெல்ல உருட்டினாள்.

"என்ன செய்யுறது வேலை இல்லாதவன் 'லவ்' பண்ணத் தொடங்கினால் இப்படி எல்லாம் கஷ்டப்பட வேண்டி இருக்கிறதே" என்று அஜித் அலுத்துக் கொள்ளவே, பானுமதி அவன் வாயைத் தன் கரத்தினால் பொத்தினாள்.

"அப்படி சொல்லாதீங்க அஜித். உங்களுக்கு தானே எங்கட முதலாளியைப் பற்றி தெரியும்? அவருக்கு நீங்க கடைக்கு வந்து, என்னோட கதைக்கிறது அவ்வளவாகப் பிடிக்கிறதில்ல."

"அந்த மொட்டை முதலாளியை ஒரு நாளைக்கு 'நொங்' எண்டு குட்டினால் தான் என்ற ஆத்திரம் தீரும்" என்று ஆவேசத்துடன் கூறிய அஜித், 'சடாரெனப்' பானுமதியைத் தன்னுடன் இழுத்து அணைக்க முற்பட்டான்.

பானுமதி திமிறவே, அவன் தன் செய்கைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தான்.

"ஹே அஜித், 'வட் இஸ் திஸ்'? இது 'ரோட்'. ஆட்கள் எல்லாம் எங்கள் பார்க்கப் போகினம்" என்று அதட்டினாள் பானுமதி.

இன்றல்ல நாளை யே கலியாணம்

51

"பார்த்தால் என்ன? மற்றவையள் செய்யாததையா நாங்க செய்யும்?"

"எண்டாலும் எல்லாத்துக்கும் ஒரு வரம்பு இருக்குது. இதை எல்லாம் எங்கட கலியாணத்துக்குப் பிறகு செய்வம்."

அஜித் அவளை உணர்ச்சி மேலிட நோக்கினான். "பானு, எப்ப எங்கட கலியாணம் நடக்கும்?"

"முதல்ல ஒரு வேலையை எடுங்க. அதுக்குப் பிறகு கலியாணத்தைப் பற்றி யோசிப்பம்."

"எங்கட கலியாணம் நடக்குமா?"

"அதில என்ன சந்தேகம்?"

"நான் ஒரு நீர்கொழுப்புக் கத்தோலிக்கன். நீர் ஒரு யாழ்ப்பாணத்துச் சைவக்காரி. அதுவும் நல்லூர் கந்தசாமி கோவிலுக்குக் கிட்ட இருக்கிற ஹிந்து. உம்மட அப்பா, அம்மா நீர் என்னைக் கலியாணம் கட்டப் 'பெர்மிஷன்' தருவினமோ? கடைசியில எல்லாம் கானல் நீராகத் தான் முடியுமோ?"

"'பெர்மிஷன்' தந்தாலும் சரி, தராவிட்டாலும் சரி நான் 'மிஸிஸ்' பானுமதி யேசுதாஸன் ஆவன் எண்ட நம்பிக்கை எனக்கு இருக்குது."

"ஏதோ நீர் சொல்லுறீர். எனக்கெண்டால் அந்த நம்பிக்கை இல்ல. நீர் கடைசியில ஒரு ஹிந்துவைக் கலியாணம் கட்டத்தான் போறீர்."

"அஜித், முதல்ல நீங்க ஒரு வேலையை எடுங்க. அதுக்குப் பிறகு நான் எடுக்கப் போற முடிவைப் பாருங்க."

"எங்கட கலியாணத்திற்கு நீர் உம்மட 'ஷமரியில' இருக்கிற ஆரையாவது அழைக்காவிட்டாலும் பரவாயில்ல. ஆனால், லட்சுமியை அழைக்கவேணும். என்ற 'ஸ்பெஷல் இன்விசேஷன்' அவவுக்குத்தான்."

"அவளில என்ன 'ஸ்பெஷலிட்டியை' கண்டு விட்டங்க?"

அஜித் சிரித்தபடியே, "அவவைப் பார்க்கக்கில எனக்கு சிலுக்கு கமித்தான்னா ரூபகம் தான் வாறது" என்றான்.

"அவ அவ்வளவு கவர்ச்சியானவவோ?"

"இல்ல, கண் சிலுக்கினர் போதைக் கண் யாதிரி இருக்குது."

வெள்ளவத்தைக்குச் செல்வதற்கான பஸ் வந்தது.

"அஜித், வாறன்"

"என்ன அவசரம்?"

"நேரம் வந்திட்டுது. 'லேட்' டாக போனால் லட்சுமியினர் குறுக்கு விசாரணைக்கு அகப்பட வேணும். நாளைக்கு இந்த இடத்தில சந்திப்பம்" என்ற பானுமதி பஸ்சில் ஏறினாள்.

(17)

மீதலை வருவதாக வாக்குறுதி அளித்துவிட்டுச் சென்ற பிரேம்குமார், இதுவரை தன்னைச் சந்திக்காததினால் தேவகி வாட்டமடைந்தாள். அதே வேளை, தாயிடம் இருந்து வந்த கடிதத்தினால் தவிப்புக்கு உள்ளானாள்.

தாய்க்கு உறுதியான பதில் கடிதம் ஒன்றை உடனடியாக அனுப்ப வேண்டிய நிலைக்கு அவள் தள்ளப்பட்டுள்ளாள். ஆசிரிய மாப்பிள்ளையைக் கரம் பிடிக்கத் தயாரா எனக் கேட்டு தாய் கடிதம் அனுப்பி இருந்தாள்.

கடந்த இரு நாட்களாக அதைப்பற்றி இரவும், பகலும் சிந்தித்தும், அவளால் தாய்க்கு என்ன பதில் எழுதுவது என்றே தெரியவில்லை. இவ்விவகாரத்தின் சாதக, பாதகங்களை அலசி ஆராய்ந்த பின், மகேஸ்வரியிடம் ஆலோசனை கேட்பது என்ற முடிவுக்கு வந்தாள்.

அறையில் மகேஸ்வரி தனித்திருக்கும் போது, அவளிடம் சென்ற தேவகி, தாய் எழுதிய கடிதத்தை நீட்டினாள். "இதை வாசித்துவிட்டு நீர் தான் எனக்கு ஒரு வழியைச் சொல்லும். எனக்கெண்டால் எல்லாத்தையும் நினைக்க, நினைக்க விசராக இருக்குது."

மகேஸ்வரி கடிதத்தை இரு தடவைகள் வாசித்துவிட்டுத் தேவகியை அனுதாபத்துடன் நோக்கினாள். "தேவகி, என்ன செய்யப் போறீர்?"

"அதுதான் எனக்கும் தெரிய இல்ல. நீர் தான் ஒரு முடிவைச் சொல்ல வேணும். அரசனை நம்பி புருஷனை இழந்த கதையாக இருக்காமல் இருந்தால் சரி."

"பிரேம்குமாரின்ர சலூதி விலாசம் உம்மட்ட இருக்குதோ?"

"ஓமோம்."

"அப்படியெண்டால் அவருக்குக் கடிதம் எழுதி, அவரிட்டை முடிவைக் கேளும்."

"எழுதிக் கேட்கலாம். ஆனால், அவர் சலூதிக்கு போயிட்டாரோ, இல்லையோ என்று தெரியாமல் எப்படி எழுதுறது? திங்கட்கிழமை சந்திக்கக்கில பின்னேரம் எப்படியும் வாறதாகச் சொல்லி விட்டுத்தான் போனார். ஆனால், வரயில்ல. அதற்குப் பிறகும் வரயில்ல. அதால் தான் ஒரு முடிவுக்குமே வரமுடியாமல் இருக்குது."

"அவர் அவசரமாகச் சலூதிக்கு போயிருப்பார். இஞ்ச வந்து உமக்குச் சொல்லுறதுக்கு நேரம் இருந்திருக்காது. பின்னேரத்துக்குப் பிறகு முடிவு எடுத்திருந்தால் டெலிபோனிலையும் உம்மோட தொடர்பு கொண்டிருக்க முடியாது."

"புதன்கிழமை போயிருந்தால் இப்ப இரண்டு கிழமையாகி விட்டுது. போனதுக்கு ஒரு 'லெட்டர்' கூட போட இல்லை."

"போனவுடன் எப்படி 'லெட்டர்' போடுறது? ஆறுதலாக போடுவம் என்று இருப்பார். அதால் நீர் உம்மட நிலைமையை விளக்கி அவருக்கு ஒரு 'லெட்டர்' அனுப்பி வையும். அவரிட்ட இருந்து மறுமொழி வந்த பிறகு உம்மட அம்மாவுக்கு 'லெட்டர்' போடும்."

"அவரிட்ட இருந்து 'லெட்டர்' வராவிட்டால்.....?"

"அம்மா பார்த்திருக்கிற வாத்தியாரைக் கட்டும்."

"உமக்குப் பகிடியாக இருக்குது. நான் படுறபாடு உமக்குத் தெரிஞ்சால் தானே? கைக்கு எட்டியும் வாய்க்கு எட்டாத நிலையில நான் இருக்கிறேன். வாத்தியாரைக் கட்டுறதுக்கும் 'ஓம்' என்று எழுதினாப் பிறகு பிரேம்குமாரிட்ட இருந்து சாதகமான மறுமொழி வந்தால்.....?"

"இரண்டு பேரையும் கட்டி, ஆளுக்கு இரண்டு எண்டு, நாலு பிள்ளைகளைப் பெத்துத் தள்ளும்" என்று கூறி மகேஸ்வரி சிரித்தாள்.

"நான் ஒரு மடச்சி. உம்மோட 'சீரியஸ்' விஷயம் கதைக்க வந்தேனே. என்ர புத்தியைச் செருப்பால தான் அடிக்க வேணும். லட்சுமியிற்ற 'அட்வைஸ்' கேட்டிருக்கலாம்."

மகேஸ்வரி, "சொரி தேவகி" என்று கூறியபடி, சிறிது நேரம் தேவகியின் முகத்தையே ஆழமாகப் பார்த்த வண்ணம் யோசனையில் ஆழ்ந்தாள்.

நேரம் தன்பாட்டில் நகர்ந்தது.

திடீரென மகேஸ்வரி துள்ளிக் குதித்தாள். "ஆ! ஐயா" எனக் கூவியவள், தேவகியைப் பெருமிதத்துடன் நோக்கினாள். "இந்தச் சிக்கலான பிரச்சினைக்கு முடிவு கட்டுறதெண்டால் இன்னும் இரண்டு கிழமைக்கு அம்மாவுக்கோ, இல்லாட்டி பிரேம்குமாருக்கோ 'லெட்டர்' எழுதாமல் இரும். அதற்கிடையில் ஒரு முடிவு தெரிய வரும். அப்படி வராவிட்டால் என்னட்ட வாறும். நான் நல்ல ஒரு மூளை எடுத்துத் தாறன்."

மகேஸ்வரியின் ஆலோசனையை ஓரளவு ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாகத் தேவகிக்குப் பட்டது. அதனால் மகேஸ்வரியின் புத்திமதியின் பிரகாரம் செயற்படுவது என்ற தீர்மானத்திற்கு தேவகி வந்தாள்.

பிரேம்குமாரிடம் இருந்து கடிதம் வரும் என்ற நம்பிக்கையில் தேவகி நாட்களை ஆவலுடன் கழித்தாள்.

(18)

மீண்டும் ஒரு முறை லட்சுமியைத் தேடி மகேந்திரன் வீடு வந்திருந்தான்.

அந்நேரத்தில் பானுமதியும், ரஞ்சனாவும் மட்டுமே வீட்டில் இருந்தார்கள்.

லட்சுமியும், மகேஸ்வரியும் கோவிலுக்குச் சென்றிருந்தார்கள். கோகிலா 'ஓவர்டைம்' என்று அலுவலகத்திற்குச் சென்றிருந்தாள். தேவகி வெள்ளவத்தைச் சந்தைக்கு மரக்கறி வாங்கப் போயிருந்தாள். மகேந்திரன் முன் கதவைத் தட்டிய போது, ரஞ்சனா தான் கதவைத் திறந்தாள்.

வெளியில் மகேந்திரன் மீசையை முறுக்கியபடி நிற்பதைக் கண்டவள், "லட்சுமி கோயிலுக்கு போயிட்டா" என்று கூறிவிட்டுக் கதவை மூட முயன்றாள். ஆனால், அதற்குள் மகேந்திரன் கதவைப் பிடித்தபடி, "எந்த கோயிலுக்கு?" எனக் கேட்டான்.

"வெள்ளவத்தைப் பிள்ளையார் கோவிலுக்கு."

"எத்தனை மணிக்கு போனவ?"

"ஒன்பது மணிக்கு."

மகேந்திரன் தனது கடிக்காரத்தை நோக்கினான். பத்து மணியாகிக் கொண்டிருந்தது.

"எப்படியும் பத்தரைக்குள்ள வருவா" என்றவன், விறாந்தையின் அரைச்சுவரில் ஏறி அமர்ந்தான்.

மகேந்திரன் அங்கு இருப்பதை ரஞ்சனா விரும்பவில்லை. அதனால் அவனை நோக்கி, "கோயிலுக்குப் போயிற்று வாற வழியில் 'ஷொப்பிங்' செய்வின்னம்" என்று பொய் சொன்னான்.

"பரவாயில்ல. ஆறுதலாக வரட்டும். எனக்குத் தலைபோகிற அலுவல் ஒண்டும் இல்ல." பற்களைக் காட்டிச் சிரித்த மகேந்திரன், மீசையை மீண்டும் ஒரு முறை முறுக்கினான்.

லட்சுமியைக் காணாமல் அவன் ஓர் அங்குலம் கூட நகர மாட்டான் என்று ரஞ்சனாவுக்குப் புரிந்தது. லட்சுமி வரும் வரை அங்கு நின்று, அவனுடன் அளவளாவ அவன் விரும்பவில்லை. அவன் லட்சுமி யின் அத்தான் என்ற ஒரே காரணத்துக்காகவே ரஞ்சனா அங்கு நிற்கவோ, அவனுடன் பேசவோ விரும்பவில்லை. அவனுக்கு ஒன்றும் கூறாமல் அங்கிருந்து அகன்றவன், அறைக்குள் முடங்கினான்.

மகேந்திரன் அங்கும், இங்கும் பராக்குப் பார்த்துக் கொண்டு நேரத்தை வீணாக்கினான். யதேச்சையாக அவன் பார்வையில் பாணுமதி சிக்கினாள். அவளைக் கண்டதில் அவனுக்கு உற்சாகம் ஏற்பட்டது. "ஹலோ பானு, எப்படிச் சுகம்? என்ன இஞ்சால் பக்கம் வரயில்ல? இஞ்ச வாங்களேன்" என கொஞ்சம் பாணியில் பாணுமதிக்கு அழைப்பு விடுத்தான்.

'நீங்க தந்த மருந்துக்குப் பிறகு நல்ல சுகம்' என மனதுக்குள் கூறிய படி வந்த பாணுமதி, அவனைப் பார்த்து மலர்ச்சியற்ற புன்னகையைப் பரிமாறிவிட்டு, தனது அறைக்குப் போக முற்பட்டாள்.

"ஹலோ எங்க போறியன்? இஞ்ச கொஞ்ச நேரம் இருங்களேன். கதைக்கலாம்" என்றவன் கையால் சைகை காட்டி, அங்கு வருமாறு அழைப்பு விடுத்தான்.

பாணுமதி வேண்டா விருப்புடன், முன் கதவு நிலையில் சாய்ந்தபடி நின்றாள்.

மகேந்திரன் அவளைப் பற்றி விசாரித்தான். பல கேள்விகளை மாறி, மாறித் தொடுத்து அவளது ஊர், ஊரில் வீடு இருக்கும் இடம், கிட்டிய உறவுக்காரர்களின் பெயர், சாதி, சமயம், குலம், கோத்திரம் போன்ற விபரங்களைக் கேட்டு அறிந்தான்.

அவனுக்குப் பதில் கூறியே பாணுமதிக்கு அலுத்துவிட்டது. பொறுமையை மிகவும் கஷ்டத்துடன் கடைப்பிடித்துப் பதில் அளித்தாள்.

பாணுமதியின் தொழில் சம்பந்தமாகப் பேச்சுத் திரும்பியது. "உம்மட 'டெக்ஸ்டைல்' கடை எங்க இருக்குது?" என மகேந்திரன் கேட்டு விட்டு, மீசையைத் தடவி விட்டான்.

"புறக்கோட்டையில்."

"எந்த ரோட்?"

"இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு."

"பெயர் என்ன?"

அவள் சொன்னாள்.

"அங்க வந்தால் 'சேர்ட்' துணி வாங்கலாமோ?"

"ஏலாது. 'பிளவுஸ்' துணிதான் வாங்கலாம்."

"அப்ப அம்மாவுக்கு 'பிளவுஸ்' துணி வாங்க வரட்டோ?"

"உங்கட இஷ்டம்." பானுமதி சுரத்திந்றிப் பதில் அளித்தாள்.

"என்ன ஒரு மாதிரி இருக்கிறீர்?"

"கையில வேலை இருக்குது. அதுதான்."

"அப்ப சரி, வேலையைச் செய்து விட்டு வாரும்."

மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அங்கிருந்து பானுமதி அகன்றாள். அறைக்குள் நுழைந்தவள், "லட்சுமியின்ர அத்தான் சரியான 'லூஸ்கேஸ்' போலத் தெரியுது. என்னை அறு,அறு என்று அறுத்துவிட்டார். இன்னும் கொஞ்ச நேரம் இருந்திருந்தால் எனக்கு 'லூஸ்' வந்திருக்கும்" என ரஞ்சனாவிடம் சொன்னாள்.

"ஓமோம், அவற்றை கதையைப் பார்த்தால் 'லூஸ்' போலத் தெரியுது. அவரும், அவற்ற மீசையும், கோலமும்." ரஞ்சனா ஒத்துப் பாடினாள்.

"லட்சுமி உவரையோ கட்ட இருக்கிறாவாம்?" பானுமதி வினவினாள்.

"ஓமாக்கும்."

"இரண்டும் கட்டினால் பிள்ளைகளும் 'லூஸாகத்' தான் பிறக்கும்." பானுமதி கூறிமுடிக்கும் முன், ரஞ்சனா வாய் விட்டுச் சிரித்தாள். கூடவே பானுமதியும் சிரித்தாள்.

"மெல்லச் சிரியும், பேந்து அவர் இஞ்சையும் வந்து விடுவார்" என்ற பானுமதி எட்டிப் பாய்ந்து, ரஞ்சனாவின் வாயைப் பொத்தினாள்.

"அவர் உம்மை விரும்புறார் போல" என்றபடி ரஞ்சனா கட்டிலில் அமர்ந்தாள்.

"அப்படி போலத் தான் தெரியுது."

"நீரும் அவரை விரும்புறீரோ?"

"நான் லட்சுமிக்குத் துரோகம் செய்ய விரும்ப இல்ல" என்ற பானுமதி, மீண்டும் சிரித்தாள்.

அச்சமயத்தில் வெளியில் இருந்து பானுமதியின் பெயரைச் சொல்லி மகேந்திரன் அழைத்தான்.

பானுமதி தலையில் அடித்தாள். "இண்டைக்கு ஆரின்ர முகத்தில முழிச்சனோ தெரிய இல்ல" என்றபடி முன் விறாந்தைக்குச் சென்றாள்.

"பானு, லட்சுமியை காண இல்ல. நான் போயிட்டுப் பின்னேரம் வாறன். இந்தாரும் இதை லட்சுமிக்கு குடும். இது உமக்கு" என்று கூறிய மகேந்திரன், இரு 'பார்சல்களை' பானுமதியிடம் நீட்டினான்.

"எனக்கு என்னத்துக்கு?" பானுமதி கேட்டாள்.

"சும்மா ஒரு 'பிரெசென்ட்'."

"மற்ற 'கேர்ள்ஸுக்கு' குடுக்க ஒண்டுமில்லையோ?"

மகேந்திரன் அசட்டுச் சிரிப்பொன்றை வெளியிட்டான். "அவையளுக்குப் பேந்து கொண்டு வாறன். முதல்ல உமக்குத்தான் கொண்டு வந்தன். கனக்கச் சாமான் கப்பல்ல வருது."

மகேந்திரன் அந்தப் பரிசை அளித்ததன் மூலம் அவனது உள் நோக்கத்தைப் பானுமதியினால் தெளிவாகக் கிரகிக்க முடிந்தது. 'அவர் உம்மை விரும்புறார் போல' என்று ரஞ்சனா சற்று முன் கூறியது தான் அவள் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அவனது மனதில் உருவாகியுள்ள எண்ணத்தை, முளையிலேயே கிள்ளி எறிய வேண்டும். அப்பொழுதே மகேந்திரன் அவளை மறந்து விடுவான் என்று அவளுக்குத் தோன்றியது. இதனால் அவன் நீட்டியிருந்த பரிசைத் திருப்பி அவனுக்கே கொடுத்து விடலாமா என எண்ணினாள். ஆனால், அவ்வாறு செய்வது அநாகரீகம் என்று எண்ணினாள். அத்துடன், அவனது மனதை இப்படிப் புண்படுத்தவும் அவள் விரும்பவில்லை. எனவே, அவன் நீட்டிய இரு 'பார்சல்களையும்' பெற்றவள், அவற்றை அறையில் வைத்து விட்டு வந்தாள்.

"பின்னேரம் கட்டாயம் வருவன் எண்டு லட்சுமியிற்ற சொல்லும்" என்று கூறிய மகேந்திரன், அவளிடம் விடை பெற்றுச் சென்றான்.

அறைக்கு மீண்ட பானுமதியை ரஞ்சனா கேலி செய்ய ஆரம்பித்து விட்டாள். "உமக்கும் ஒரு 'பிரசென்ட்' தந்து விட்டார் போல. இனி உம்மட பாடு கொண்டாட்டம் தான்."

"ரஞ்சனா, என்ன செய்யுறது? கைநீட்டி வாங்கி விட்டன். இரண்டையும் லட்சுமியிட்ட குடுக்கப் போறன்."

பானுமதி கூறியது போல லட்சுமி வந்தவுடன், இரு 'பார்சல்களையும்' அவளிடம் நீட்டினாள்.

"அத்தானுக்கு என்னில நல்ல விருப்பம். அதால தான் இதைபெல்லாம் கொண்டு வந்து தாறார்" என்ற லட்சுமி, தனக்கு என்று கொண்டு வந்த 'பார்சலை' திறந்தாள். அதில் நிறைய பலூன்கள் இருந்தன. அவளது புருவங்கள் நெளிந்து, வளைந்தன.

"ஆ! சலூதி பலூன்" என்று கத்திய மகேஸ்வரி, இரு கைகளையும் தட்டி ஆரவாரம் செய்தாள்.

லட்சுமி மற்றப் 'பார்சலைத்' திறந்தாள். அதனுள் ஒரு அழகான 'மெக்ஸி' இருந்தது. ஆசையோடும், ஆவலோடும் அதை எடுத்தவள், தனக்கு அளவு பார்த்தாள். அது குட்டையாகவும், அகலம் குறுகியதாகவும் தென்பட்டது.

"உது பானுமதிக்குத் தான் அளவாக இருக்கும். உம்மட அத்தானுக்கு உம்மட 'சைஸ்' தெரியாது போல" என்று மகேஸ்வரி கேலி செய்தாள்.

"இரண்டு வருஷத்திற்குப் பிறகு தானே அத்தான் இஞ்ச வந்திருக்கிறார்? நான் அப்ப இருந்த 'சைஸுக்குத்' தான் அவர் 'மெக்ஸியை' வாங்கியிருக்கிறார். நான் பெருத்து விட்டன் எண்டு அவருக்குத் தெரியாது போல" என்று லட்சுமி சமாதானப்பட்டாள்.

"நீர் பெருத்திருக்கிறது உண்மைதான். ஆனால், உயர இல்லையே. அதே உயரம் தானே இப்பவும்" என்று மகேஸ்வரி சீண்டவே, கண்களை இரண்டு, மூன்று முறைகள் உருட்டிய லட்சுமி, முகத்தில் ஏமாற்றத்தைப் பரப்பிய வண்ணம் தனது அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

பானுமதியைப் பார்த்து ரஞ்சனா அர்த்தத்துடன் இளித்தாள்.

(19)

கோட்டை புகையிரத நிலையத்திற்கு அருகிலேயே மகேஸ்வரி யின் காரியாலயம் இருந்தது. அவளது 'ஷமரி' வெள்ளாவத்தை புகையிரத நிலையத்திற்குச் சொற்ப தூரத்தில் அமைந்திருந்தது. கடுகதி ரயில் வீச்சுடன் போகும் வேளைகளில், அதன் ஆட்டம் பாட்டத்தினால் வீடு அதிர்வது வழக்கமாகும்.

காலை, மாலை வேளைகளில் பஸ் பிரயாணத்தை விட ரயில் பிரயாணம் இலகு என்று பலரும் சொல்லவே, மகேஸ்வரி காரியாலயத் திற்கு ரயிலில் சென்று வந்தாள். கடந்த இரண்டு வருடங்களாக ரயில் பிரயாணத்தை மேற்கொண்டதனால், அவளுக்குப் பலருடன் பழக்கம் ஏற்பட்டது. அடிக்கடி பிரயாணம் செய்பவர்கள், அதுவும், தமிழர்கள் என்றால் அவளைப் பார்த்துப் புன்னகைப்பார்கள். சிலர் 'ஹலோ', 'குட்மோர்னிங்', 'குட் ஈவினிங்', 'செரியோ' என்று சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ப கூறி விட்டுச் செல்வார்கள். பெண்களுடன் மட்டுமன்றி, ஆண்களுடனும் அவளுக்கு பழக்கம் இருந்தது. இயல்பாகவே எல்லோருடனும் 'கலகலப்பாக' பழக்ககூடியவளாக விளங்கியதனால், அவள் பலருக்கும் நண்பியாகத் திகழ்ந்தாள்.

வெள்ளாவத்தையில் ஏறி கோட்டையில் இறங்குபவர்களில் ஒருவன் தியாகலிங்கம். இவன் இள வயதினன். முப்பத்தைந்து வயதுக்குள் அடங்குபவன். அரசாங்கத் திணைக்களமொன்றில் தொழில்நுட்ப உதவியாளராகப் பணிபுரிகின்றான். பிரம்மச்சாரி. நிறம் சற்றுக் கறுப்பென்றாலும், எடுப்பான முகத்தோற்றம் கொண்டவன். சதா சிகரெட் புகைத்துக் கொண்டிருப்பான்.

மகேஸ்வரியைப் பார்த்து தியாகலிங்கம் புன்னகைக்க மாட்டான். 'ஹலோ', 'குட்மோர்னிங்' சொல்ல மாட்டான். ஆனால், கண் இமைக்காமல் அவளையே விழுங்கி விடுவது போல் பார்ப்பான். இதை மகேஸ்வரி பல தடவைகள் அவதானித்திருக்கிறாள். ஆரம்பத்தில் அவனைப் பார்த்து அவள் புன்னகைத்தாள். ஆனால், அவன் முகத்தை இறுக்கமாக வைத்திருக்கவே, அவனாகப் புன்னகைக்கும் வரை இனிப் புன்னகைப்பதில்லை என்று உறுதிபூண்டாள். இதனால் அவனை நேருக்கு நேர் சந்திக்கும் போதெல்லாம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு போனாள்.

தியாகலிங்கத்தின் போக்கில் அசிரத்தைத் தன்மை மலிந்திருந்த போதும், அவன் மீது அவளுக்கு உள்ளூர ஒரு பிடிப்பு மறைந்திருந்தது. அவனிடம் காணப்பட்ட கவர்ச்சியில் கவர்ந்து இழுக்கப்பட்டதனால் ஏற்பட்ட பிடிப்பா, அல்லது உள்ளூர அவன் மீது ஏற்பட்ட ஒரு அன்பினால் ஏற்பட்ட பிடிப்பா என்று அவளுக்கே தெரிந்திருக்கவில்லை. நேரில் காணும் போது அவனை அவள் தவிர்த்தாலும், அவன் இதயத்தின் ஓட்டம் அதிகரித்து, மனதை நிலை தழுப்பச் செய்து விடும். அவனைப் பார்க்கக் கூடாது என்று கண்களைத் திருப்பினாலும், சற்றுத்தூரம் சென்ற பின்,

மெல்லத் திரும்பி ஓர்க்கண்ணால் பார்த்துப் பரவசமடைந்து மனதைத் திருத்திப்படுத்துவாள்.

தியாகலிங்கத்துடன் பேசுவதற்கும், பழகுவதற்கும் சந்தர்ப்பம் ஒன்று எதிர்பாராத வேளையில் மகேஸ்வரிக்கு கிட்டியது.

ரயிலில் நடந்த ஒரு சம்பவம், அவள் வாழ்க்கையில் புதியதொரு அத்தியாயத்திற்கு வழி வகுத்துவிட்டது.

கிளாலிப் பயணத்தை நினைத்து ஊருக்குப் போகவே பயந்திருந்த லட்சுமி, கோகிலா, பானுமதி, ரஞ்சனா ஆகியோர் இறுதியில் ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவர்களாகப் போகத் திட்டமிட்டார்கள். 'சாகிற தெண்டால் கிளாலியில இல்ல, கொழும்பிலையும் கார் மோதிச் சாகலாம்' என்று லட்சுமி பல தடவைகள் சொன்ன பிறகு, ஏனைய மூவரும் தம்மனதில் அடக்கி வைத்திருந்த பயத்தைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு, யாழ்ப்பாணத்திற்குச் செல்லத் திட்டமிட்டார்கள். தம்மிடம் போதியளவு லீவு இல்லை என்று காரணம் கூறித் தேவகியும், மகேஸ்வரியும் அவர்களுடன் சேர்ந்து ஊருக்கு போக மறுத்துவிட்டனர்.

சனிக்கிழமை பிறந்தது. அதிகாலை மூன்று மணிக்கே எழும்பிய நால்வரும் அவசரம், அவசமாக வெளிக்கிட்டுக் கொண்டு 'ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குப்' பறந்தனர். அதிகாலையில் வீடு வந்திருந்த மகேந்திரன், நான்கு பெண்களுக்குத் துணையாக விளங்கி, அவர்களை கோட்டை ரயில் நிலையத்தில் ரயில் ஏற்றி விட்டான். அவனுடன் ஊருக்குப் போக லட்சுமி திட்டமிட்டிருந்த போதும், அவன் இன்னும் இரு வாரங்களுக்குக் கொழும்பில் தங்கி இருக்க வேண்டும் என்று கூறிவிடவே, வேறு வழியின்றி மற்றப் பெண்களுடன் போகத் தீர்மானித்தாள்.

அவர்களைப் பயணம் அனுப்பிவிட்டு, மீண்டும் கட்டிலை நாடிய கோகிலாவும், மகேஸ்வரியும் எட்டு மணியளவிலேயே எழுந்தனர். வீட்டில் நிலவிய அமைதியான சூழ்நிலை அவர்களுக்குப் புதுமையாக இருந்தது. என்றுமே இப்படி நால்வர் ஊருக்கு ஒன்றாகப் போய், இவ்வாறான அமைதியான சூழ்நிலை ஏற்படவில்லை.

தேவகி 'பாத்தூரில்' இருக்கும் போது, முன் கதவு தட்டப்பட்டது.

மகேஸ்வரி கதவைத் திறந்து பார்த்த போது, வெளியில் தியாகலிங்கம் கைகளைப் பிசைந்த வண்ணம் நின்றான். அவன் முகத்தில் தவிப்பு நிறைந்திருந்தது.

எடுத்த எடுப்பில் மகேஸ்வரி துணுக்குற்றாள். தியாகலிங்கத்தை அவன் அந் நேரத்தில் அங்கு துளியளவும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவன் என்ன நோக்கத்திற்கு வந்திருக்கிறான் என்று தெரியாமல் முழித்தாள்.

"எக்ஸ்கியூஸ் மீ". எனக்கு அவசரமாக ஐநூறு ரூபா தேவை. தந்தீங்க எண்டால் திங்கட்கிழமை 'ரிட்டன்' பண்ணுவன்" என்று தியாகலிங்கம் சொன்னான்.

அவன் வார்த்தைகளில் தெரிந்த அவசரத்தை உணர்ந்த மகேஸ்வரி 'ஏன், எதற்கு' என்று கேட்காமல், ஐநூறு ரூபாவை எடுத்து வந்து, அவனிடம் நீட்டினாள்.

பணத்தைப் பெற்ற தியாகலிங்கம், அங்கு நின்று தன்னுடன்

இன்றல்ல நாளையே கலியாணம்

17 59

பேசிவிட்டுச் செல்வான் என்று மகேஸ்வரி நம்பினாள். அவள், "தாங்ஸ், திங்கட்கிழமை 'ரிட்டன்' பண்ணுறான்" என்று கூறிவிட்டு, விரைந்து சென்று விட்டாள்.

விழிகள் குத்திட்ட நிலையில் அவன் போவதையே பார்த்துக் கொண்டு மகேஸ்வரி நின்றாள். சொற்ப வினாடிகள்வரை அவளை அறியாமலேயே மலர்ச்சியான புன்னகைகள் வெளிக்கிளம்பின. அவளின் புன்னகைகளுக்குக் காரணம் இருந்தது.

மகேஸ்வரியின் மனதில் அந்தச் சம்பவம் மீண்டும் நிழலாடியது.

(20)

இரு தினங்களுக்கு முன் மாலை ரயிலில் மகேஸ்வரி வெள்ள வத்தையை நோக்கிப் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தாள். வழமையாக அவள் பெட்டியில் பிரயாணம் செய்யும் திபாகலிங்கம் கண்களுக்குத் தென்படவில்லை.

ரயில் பம்பலப்பிட்டியைக் கடக்கும் போது இருள் சூழ்ந்து விட்டது. ரயில் பெட்டியில் இருந்த 'பஸ்கள்' எரியாததினால் உள்ளேயும் இருட்டாக இருந்தது.

வெள்ளவத்தை 'ஸ்டேஷனை' ரயில் அடைந்தது. மகேஸ்வரி கீழே இறங்க முற்பட்டாள். அப்போது ஒரு ரௌடிக் கும்பல் எல்லோரையும் முட்டிமோதியபடி, ரயிலில் ஏறியது. இதனால் மகேஸ்வரியினால் கீழே இறங்க முடியவில்லை. அவர்களைத் தள்ளியபடி இறங்குவதற்கு அவள் முற்பட்ட போதும், ரௌடிக் கும்பல் விடவில்லை.

மகேஸ்வரியைக் கலவரம் இறுகக் கவ்விக்க கொண்டது.

"தயவு செய்து என்னை இறங்க விடுங்கோ" என மகேஸ்வரி சிங்களத்தில் கத்தினாள். ஆனால், அந்த ரௌடிகள் அதைக் காழில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை. அவளை உள்ளே தள்ளியபடி முன்னேறினர். இந்தக் களேபரத்தில் ஒருவன் அவளது கழுத்துக்கு நேரே கத்தியைப் பிடித்தான். "கழற்று, சங்கிலியை" என்று மிரட்டினான்.

மகேஸ்வரி 'வெல வெல'த்துப் போனாள்.

"ஊம், கழற்று." அவன் கத்தி நுனியை மகேஸ்வரியின் கழுத்தில் வைத்தான்.

இனியும் விபரீதத்தை எதிர்த்தோக்க மகேஸ்வரி விரும்பவில்லை. சங்கிலியைக் கழற்றினாள். சங்கிலியை நீட்டி அவள் முயன்ற போது தான் அந்த எதிர்பாராத சம்பவம் நடைபெற்றது. அவளை மிரட்டியவனை யாரோ தாக்கினார்கள். அந்த முரடன் 'படார்' எனக் கீழே விழுந்தான்.

அதன் பின் அங்கு நடந்தவற்றைச் சரிவர உணரும் நிலையில் மகேஸ்வரி விளங்கவில்லை. கனவுலகில் நடப்பதைப் பார்ப்பது போல, அங்கு நடைபெற்றதைப் பார்த்தாள்.

எங்கிருந்தோ எதிர்ப்பட்ட திபாகலிங்கம் தான் மகேஸ்வரியை

மிரட்டியவனைத் தாக்கி கீழே வீழ்த்தி இருக்கிறான். அவன் விழுந்த வேகத்தில் கத்தி 'எங்கேயோ' போய் விழுந்தது.

அந்த ரௌடிக் கும்பலில் மொத்தம் ஐவர் அங்கம் வகித்தனர். ஒருவன் கீழே விழுந்தவுடன், இருவர் மெல்ல மற்ற வழியால் இறங்கி விட்டனர். மூவர் மட்டுமே எஞ்சியிருந்தனர். அதில் இருவர் நோஞ்சான்கள். கீழே விழுந்தவன் தான் சற்றுத் தைரியசாலி போலக் காணப்பட்டான்.

அவன் எழுந்து, தியாகலிங்கத்தை நோக்கி வந்தான். நோஞ்சான் பயல்கள் அவன் முன்னால் வந்து கைகளையும், கால்களையும் தூக்கி விசிறியபடி, தாக்குதலுக்கு ஆயத்தமானார்கள்.

தியாகலிங்கம் ஒவ்வொருவராகப் பார்த்தான். அவன் முகம் கோபத்தால் சிவந்திருந்தது.

உரத்த கூச்சலை எழுப்பிய தியாகலிங்கம், ஒரு முறை மேலே பாய்ந்து விட்டு, கால்களையும், கைகளையும் விசிறித் தாக்குதலை நடத்தினான்.

மூன்று நிமிடங்கள் வரை, அவர்களது தாக்குதலைச் சமாளித்த படியே எதிர்த்தாக்குதலை மேற்கொண்டான்.

நோஞ்சான் ஒருவன் "மகே அம்மே" என்று குழறியபடி அங்கிருந்து ஓட்டம் பிடித்தான். மற்ற நோஞ்சான் கீழே சுருண்டுகிடந்தான். கத்திக் காரன் தான் சற்றுத் தைரியத்துடன் நின்று தியாகலிங்கத்தின் தாக்கு தலைச் சமாளித்தான்.

தியாகலிங்கத்துக்குக் களைத்தது. வியர்வை நெற்றியில் இருந்து வழிந்தது. கத்திக்காரன் விட்ட குத்தினால் இடது கண், ஒளியைச் சற்று இழந்தது. கடைவாயில் இருந்து இரத்தமும் வழிந்தது.

"இரத்தம், இரத்தம்" என்று யாரோ ஒருத்தி அலறினாள்.

தியாகலிங்கம் வாயைக் கையினால் துடைத்தான். கையில் இரத்தம் அப்பி இருந்ததை அவதானித்தான். அவனது கோபம் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்தது.

உடனே ஒரே துள்ளில் மேலே பாய்ந்து, இரு கால்களையும் கத்திக்காரன் முகத்தில் பதித்தான். 'அம்மே' எனக் கத்தியபடி கத்திக் காரன் கீழே குப்புற விழுந்தான். அவன் மீண்டும் எழும்பவில்லை.

இதற்குள் ஒரு கூட்டம் அவர்களைச் சுற்றி நின்று வேடிக்கை பார்த்தது.

கத்திக்காரனின் முகத்தில் தனது கால்களைப் பதித்த தியாகலிங்கம், 'பலன்ஸ்' தப்பிக் கீழே விழுந்து விட்டான். அவன் எழு முற்பட்ட போது, அங்கு நின்ற இருவர் அவன் எழும்புவதற்கு உதவி புரிந்தனர்.

'ஸ்டேஷன் மாஸ்டர்' துரித கதியில் நடவடிக்கை எடுத்ததினால், பொலிசார் அங்கு வந்து கத்திக்காரனையும், ஒரு நோஞ்சானையும் இழுத்துச் சென்று, ஜீப்பில் அடைத்தபடி சென்றனர்.

பொலிஸ் நிலையத்திற்கு வந்து, வாக்குமூலம் ஒன்றை அளித்து விட்டுப் போகும்படி தியாகலிங்கத்திடம் பொலிசார் கேட்டிருந்தனர்.

கூட்டத்தில் பலரும் தியாகலிங்கத்தின் செயலைப் பாராட்டி விட்டுச் சென்றனர்.

இவ்வளவையும் 'ஹான்ட் பாக்'கை நெஞ்சுடன் அணைத்துப் பிடித்தபடி பதறிய நிலையில் நின்ற மகேஸ்வரி பார்த்தாள்.

தியாகலிங்கம் அவளிடம் வந்து, "நல்லா இருடி விட்டுது. நீங்க வீட்டுக்குப் போங்கோ. 'செயின்' பவுத்திரம்" என்று சாவதானமாகக் கூறினான்.

மகேஸ்வரி அசையவில்லை. தனக்காகத் துணிச்சலுடன் சண்டையிட்ட அந்த வீரனை நன்றிப் பெருக்குடனும், பெருமையுடனும் பார்த்தபடி நின்றாள்.

"வீட்டுக்குத் தனியாகப் போகப் பயமெண்டால் துணைக்கு வாறதோ?" எனக் கேட்ட தியாகலிங்கம், கைக்குட்டையினால் முகத்தை அழுத்தித் துடைத்தான்.

அவனது அதிசய, அலட்சியப் போக்கினைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் மகேஸ்வரி விக்கித்த நிலையில் நின்றாள்.

தியாகலிங்கம் அவளை நெருங்கினான். "போவமா?" எனக் கேட்டான்..

"உ... உ.... உங்களுக்கு எப்படி 'தாங்ஸ்' சொல்லுறது எண்டே தெரியாமல் நான் தவிக்கிறேன். நீங்க என்னடாவெண்டால் ஒண்டுமே நடக்காதது மாதிரி நிற்கிறியளே." மகேஸ்வரி உணர்ச்சித் துடிப்பினால் மேலும் பேச முடியாமல் தவித்தாள்.

"இது என்ன பெரிய விஷயமா? அந்த மூண்டு பேருமே நோஞ்சான்கள். உவங்களைப் போல பத்துப் பேரை அடிச்ச விழுத்துவன்."

"உங்களுக்குச் சண்டை போடத் தெரியுமா?" மகேஸ்வரி அப்பாவி போலக் கேட்டாள்.

"பள்ளிக்கூட 'கராட்டி' போட்டியில எனக்குக் கனக்க 'பிறைஸ்' கிடைச்சிருக்குது."

"எந்த 'ஸ்கூலில்' படிச்சீங்க?"

"ஐப்னா கொலேஜ்."

"உங்கட பெயர் என்ன?"

"தியாகலிங்கம்."

"என்ர பெயர் மகேஸ்வரி. உங்களை எனக்கு இரண்டு வருஷமாகத் தெரியும். நீங்க ஏன் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறதில்ல?"

"ஏன் சிரிக்க வேணும்?"

"கம்மா தான். பொதுவாக வெள்ளவத்தையில ஏறுகிற தமிழ் ஆட்கள் எல்லாம் என்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பினம். நீங்க தான் சிரிக்கிறதில்ல."

"எனக்குச் சிரிக்கத் தெரியாது."

மகேஸ்வரி 'கலகல்'வென நகைத்தாள். "நீங்க இண்டைக்கு வந்திருக்காவிட்டால் என்றபாடு அதோ கதிதான். நீங்க உண்மையில் ஒரு துணிச்சல்காரன் தான். அதோட ஒரு பெரிய வீரன்."

மகேஸ்வரியை வீடு வரைக்கும் கொண்டு வந்து விட்ட தியாகலிங்கம், தன்பாட்டில் சென்றான்.

(21)

எல்லாவற்றையும் துலாம்பரமாக அலசி ஆராய்ந்த போது தேவகிக்கு அழகை தான் வந்தது. அறையில் ஒருவருமே இல்லாதபடியினால் வேதனையைத் தளர்த்தும் வகையில் விம்மி, விம்மி அழுதாள். எவ்வளவு தான் அழுத போதும், மனதைக் கெட்டியாகப் பிடித்திருந்த வேதனை அகலவில்லை.

பிரேம்குமாரிடம் இருந்து எவ்விதத் தகவலும் வராதது தான் அவளது வேதனைக்கு மூலகாரணமாகும். அவன் சலுதிக்குப் பயணமாகி இருந்தால் ஏன் இன்னும் தனக்குக் கடிதம் எழுதவில்லை? சலுதிக்குப் போகாமல் கொழும்பில் இருந்தால் ஏன் தன்னைப் பார்க்க வரவில்லை? அல்லது ஏன் தொடர்பு கொள்ளவில்லை? அப்படியெனில் அவன் தன்னை மறந்து விட்டானா? எவ்வித காரணமும் இன்றி, அவன் தன்னை மறப்பதற்குக் காரணம் என்ன?

இப்படிப் பல கேள்விகள் தேவகியின் மனதை அரித்தெடுத்தன. எல்லா விடயங்களையும் நுணுக்கமாக ஆராய்ந்த போதும், அவளால் ஒரு முடிவுக்கும் வரமுடியவில்லை.

மற்றைய நேரங்களில் என்றால் தேவகி இந்த அளவுக்குக் கவலைப்பட்டிருக்க மாட்டாள். ஆனால், அவளது தாய் எழுதிய கடிதத்தில் பொதிந்திருந்த விபரங்கள் தான் அவளுக்கு மணிக்கொரு தடவை கவலையை ஊட்டியது.

தேவகிக்கு வந்த சம்பந்தம் குறித்து அவளது முடிவை உடனடியாக அறிவிக்கும்படி தாய் கேட்டிருக்கிறாள். இதற்கு என்ன பதிலை எழுதுவது?

"அம்மா, நான் அண்ணனின் கூட்டாளி பிரேம்குமாரை விரும்புறன். அவரும் என்னை விரும்புகிறார். அவர் சலுதியில் இருந்து அடுத்த வருஷம் இலங்கைக்கு வரும்போது கலியாணத்தை வைக்கலாம் என்று இருக்கிறோம். எனவே, கைவசம் இருக்கும் சம்பந்தத்தைக் கைகழுவி விடுங்கோ" என்று தேவகி எழுதலாம்.

ஆனால், பிரேம்குமாரின் திடீர் மறைவு, அவன் அவளுக்கு கடிதம் எழுதாமை ஆகிய காரணங்களால் அவள் இப்படி எழுத முடியாது. பிரேம்குமார் அவளுடன் தொடர்பு கொள்வான் என்ற நம்பிக்கையில் இப்போது வந்துள்ள சம்பந்தத்தைக் கைகழுவி விட்ட பின், பிரேம்குமார் அறவே அவளுடன் தொடர்பு கொள்ளாவிட்டால், அல்லது அவளை மறந்தது விட்டால், அவளது நிலை என்ன?

பிரேம்குமாரின் பெற்றோர் எப்படியும் நல்ல இடத்தில், கொழுத்த சீதனத்துடன் அவனைத் திருமணம் செய்து வைக்க நினைக்கலாம். அப்படி நினைக்கும் போது இவர்கள் இணைவதை அவர்கள் தடுக்கலாம். சில வேளைகளில் துணிச்சலான முடிவை எடுக்க முடியாமல் பிரேம்குமார் பெற்றோரின் பக்கம் சாய்ந்து விடலாம். ஆதலினால், அவனைக்

கைப்பிடிப்பது என்பது ஒரு கேள்விக்குறியாகவும் அமைந்து விடலாம்.

சம்பந்தம் பேசி வந்துள்ள ஆசிரியரின் வீட்டார், அவர்களுக்கு மீறிய சீதனத்தைக் கேட்கிறார்கள். சீதனத்தைக் கொடுக்க வசதி இல்லாத போதும், அதைக் கொடுத்து, அவள் திருமணத்தை ஒப்பேற்ற, அவள் பெற்றோர் தயாராக இருக்கின்றனர். தாய் எழுதியதில் இருந்து அவர்களுக்கு இந்தச் சம்பந்தத்தை பிடித்துவிட்டது என்பதை அவளால் கிரகிக்க முடிந்தது.

பெற்றோரின் மனதைப் புண்படுத்தாமல், அவள் ஆசிரியருக்குத் தலை நீட்டத் தயார் என்று கடிதம் எழுதிய பின், பிரேம்குமார் அவளுக்குக் கடிதம் அனுப்பி வைத்தால், அல்லது நேரில் வந்தால் அவள் நிலை என்ன?

யாவற்றையும் துலாம்பரமாகச் சிந்தித்த போது, அவளால் ஒரு முடிவையும் எடுக்க முடியவில்லை.

துன்பச் சுமை தான் அவள் இதயத்தை அழுக்கியது,

தேவகி கண்ணீர் சிந்தியவாறு இருந்தாள்.

"தேவகி, ஏன் அழுகிறீர்?" என்று கேட்டபடி மகேஸ்வரி வந்தாள்.

மேலும் வேதனையைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத நிலையில் தேவகி விரைந்து சென்று மகேஸ்வரியைக் கட்டி அணைத்துக் கண்ணீர் சொரிந்தாள். வாய் திறந்து ஒரு வார்த்தையைக் கூட வெளியிடவில்லை.

"நீர் ஏன் அழுகிறீர் என்று எனக்குத் தெரியும். அழாதையும். பிரேம்குமார் உம்மைக் கைவிட மாட்டார். அவருக்கு ஏதாவது ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்க வேணும். அதால தான் அவர் உம்மை பார்க்க வரவில்லையாக்கும்." மகேஸ்வரி தேற்றினாள்.

'ஆபத்து' என்று வார்த்தையை மகேஸ்வரி பிரயோகித்த போது தான், தேவகியின் மூளையில் 'ஏதோ' ஒன்று தட்டுப்பட்டது.

தேவகி சில வினாடிகள் மூளையைப் போட்டு உருட்டினாள். அப்படியும் இருக்கலாமா என ஐயுற்றாள்.

பிரேம்குமார் அவளைச் சந்தித்த மறுதினம், காரியாலயத்தில் ஞானசேகரன் கூறியவை தான் தேவகியின் நினைவுக்கு வந்தன.

"மிஸ் தேவகி, நேத்தைக்கு ஊருப்பட்ட தமிழ் பொடியங்கள் சந்தேகத்தின் பேரில் அள்ளிக் கொண்டு போனாங்க" என்று ஞானசேகரன் வருத்தத்துடன் கூறினான்.

"எங்கையாம்?" என்று தேவகி கேட்ட போது, "கொட்டாஞ் சேனையில். வெளிநாட்டில் இருந்து வந்தவங்களையும் கூட்டிக் கொண்டு போனாங்களாம்" என்று அவன் பதிலளித்தான்.

தேவகியைப் பிரேம்குமார் சந்தித்தபோது கொட்டாஞ்சேனையில் நண்பன் ஒருவனுடன் தங்கி இருப்பதாகத் தெரிவித்திருந்தான். அப்படியென்றால் கைது செய்யப்பட்டவர்களில் பிரேம்குமாரும் ஒருவனாக இருப்பானோ?

தனது சந்தேகத்தை மகேஸ்வரியிடம் தேவகி வெளியிட்டாள்.

"அப்படியும் இருக்கலாம்."

மகேஸ்வரியின் பதில் தேவகியின் வேதனையைப் பன்மடங் காக்கியது. அவளுக்கு மீண்டும் கண்ணீர் புரண்டு வந்தது. "மகேஸ்,

அப்படிக் கொண்டு போயிருந்தால் அவரை விடுவாங்களா?" என தழதழத்த குரலில் கேட்டாள்.

"விடுவாங்க. சந்தேகத்தின்ர பேரில் தானே கொண்டு போறாங்க? விசாரித்து விட்டு விடுவாங்க. ஐம்பது பேரைப் பிடிச்சால், எப்படியும் நாற்பத்தைஞ்சு பேரையாவது விடுவாங்க."

மறுநாள் ஞானசேகரன் அத்துயரமிக்க தகவலை வெளியிட்டார்.

"தேவகி, கொட்டாஞ்சேனையில் இருந்து பிரேம்குமார் எண்ட பொடியனைப் பிடிச்சுக் கொண்டு போயிருக்கிறாங்களாம்."

அன்று முழுவதும் தேவகி வேதனையிலேயே மூழ்கி இருந்தாள்.

(22)

வெள்ளவத்தை ரயில் நிலையத்தில் மகேஸ்வரி ரயிலுக்குக் காத்திருந்த போது, தியாகலிங்கம் வந்து அவளிடம் ஐநூறு ரூபா தான் ஒன்றை நீட்டினான்.

"நீங்க செய்த உதவிக்கு ஒரு பெரிய 'தாங்ஸ்'. எனக்கு அண்டைக்கு இருந்த அவசரத்தில், காசு என்னத்துக்கு எண்டு கூடச் சொல்லாமல் போயிட்டன். நீங்க கோவிச்சீங்களோ எண்டு தெரிய இல்ல." மன்னிப்பு கேட்கும் தோரணையில் தியாகலிங்கம் கூறினான்.

"இதுக்குப் போய் கோவிக்கிறதோ? ஏதோ ஒரு குறாவளி மாதிரி வந்தீங்க. வந்த வேகத்தில் போனீங்க." மகேஸ்வரி சத்தத்துடன் சிரித்தாள்.

"மில் மகேஸ்வரி, நான் வெள்ளவத்தை சந்தியில் இருக்கிற ஒரு சைவக் கடையில் 'எக்கவுண்டுக்குச்' சாப்பிடுறனான். இந்த மாசம் செலவு கொஞ்சம் கூடப் போனதால் 'எக்கவுண்டை' 'செட்டில்' பண்ண இல்ல. சனிக்கிழமை காலமை சாப்பிடப் போகக்கில் 'எக்கவுண்டை' 'செட்டில்' பண்ணினால் தான் சாப்பாடு போடலாம் எண்டு முதலாளி சொல்லிப் போட்டார். எனக்கு கோவம் வந்திட்டிடுது. இப்பவே காசை 'செட்டில்' பண்ணுறன் எண்டு முதலாளியிற்ற சவால் விட்டுட்டு வெளியே வந்தன். கொஞ்ச நேரமாக ஆரிட்டக் காசுக்குப் போறதெண்டு தெரியாமல் தடுமாறி விட்டன். உங்கட ரூபகம் வந்தது. உடன வந்தன். நீங்கள் ஏன், என்னத்துக்கு எண்டு கேட்காமல் காசைத் தந்து என்ர மானத்தைக் காப்பாத்தி விட்டீங்க. உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்வதெண்டே தெரியல்ல."

மகேஸ்வரி இடைமறித்தாள். "நீங்க அண்டைக்கு செய்த உதவிக்கு நான் செய்த உதவி சின்னது. கடன்தானே நான் தந்தன்? நீங்க என்ர விலைமதிப்பான ஒரு பொருளையும், என்ர மானத்தையும் காப்பாத்தினீங்க."

தியாகலிங்கம் மலர்ச்சியான புன்னகை ஒன்றைச் சுருக்கமாக வெளியிட்டான். அப்புன்னகையால் மகேஸ்வரி கவரப்பட்டாள். சில வினாடிகள் அவனையே நெருக்கமாக நோக்கினாள்.

'எக்ஸ்பிரஸ்' ரயில் ஒன்று வீச்சுடன் கடந்த போதே, மகேஸ்வரி பழைய நிலைக்கு மீண்டாள்.

இன்றல்ல நாணயே கலியாணம் _____ ௧௩ ௦௦. ௦௩ 17 65

"மிஸ்டர் தியாகலிங்கம், சைவக்கடை 'எக்கிஷம்மல்' 'செட்டில்' பண்ண முடியாத அளவுக்கு இந்த மாதம் செலவு கூடிவிட்டுதோ?" அவன் தனக்கே உரியவன், தன்னுடையவன் என்ற நோக்கில் அந்த ஆழமான கேள்வியை மகேஸ்வரி கேட்டாள்.

"ஓமோம் . ஊருக்கு இந்த முறை கனக்கக் காக அனுப்ப வேண்டி வந்திட்டுது . உமக்குத்தானே அங்கத்தைய நிலவரம் தெரியும்."

"ஊரில் ஆர் ஆர் இருக்கினம்?"

"உண்மையைச் சொல்ல வேணுமோ?"

"ஓமோம்."

"பாரிஸவாதத்தினால் படுத்த படுக்கையாகக் கிடக்கிற அப்பா, அப்பம் சுட்டு விற்கிற அம்மா, இரண்டு பிள்ளையளோட ஒரு விதவை அக்கா, மூண்டு குமர் தங்கச்சிமார், இரண்டு தம்பிமார், அப்பாநர் அம்மா....."

"ஓ!" என்ற மகேஸ்வரி தொண்டைக்குள் ஏதோ சிக்கிக் கொண்டாற் போல, தொடர்ந்து பேச முடியாமல் வாயடைத்த நிலையில் நின்றாள்.

"என்ற குடும்பத்தினர் கணக்கைக் கேட்டவுடன் பயந்திட்டங்களை?"

எச்சிலைக் கஷ்டப்பட்டு விழுங்கிய மகேஸ்வரி, "இவ்வளவு பேரையும் நீங்களா பராமரிக்கிறீங்க?" என வினவினாள்.

"அம்மா சுட்டு விற்கிற அப்பத்தில அரைக் குடும்பத்தினர் வயிறு நிரம்புது. மீதியை என்ற சம்பளத்தில இருந்து தான் எதிர்பார்க்கினம். தங்கச்சிமார் இரண்டு பேர் 'ஏ.எல்.' 'பாஸ்' பண்ணி இருக்கினம். ஒருத்திக்காவது வேலை கிடைச்சால் தான் என்ற சுமை கொஞ்சம் இறங்கும்."

"அப்படியெண்டால் நீங்க இப்போதைக்கு கலியாணத்தைப் பற்றி யோசிக்க ஏலாது போல."

"ஓமோம். ஆனால், காதலைப் பற்றி யோசிக்கலாம்." தியாகலிங்கம் கூறிவிட்டு விஷமமாகச் சிரித்தபடி, கண் சிமிட்டினான்.

மகேஸ்வரி தலைகுனிந்தபடி சிரித்தாள்.

ரயில் வந்தது. இருவரும் ஏறினர். நெருக்கமாக நின்றபடி பயணத்தை மேற் கொண்டனர்.

(23)

சென்றவர்கள் வந்தார்கள்.

மீண்டும் அந்த 'ஷமரி' களை கட்டியது.

ஊரில் இருந்து லட்சுமி கொண்டு வந்த தட்டை வடையை யாவரும் தின்று முடித்துவிட்டார்கள். மகேந்திரனுக்கு என்று அவள் ஒளித்து வைத்திருந்த வடையை முகர்ந்து பார்த்து மகேஸ்வரியும், பாணுமதியும் ஒன்றுவிடாமல் தின்று முடித்து விட்டார்கள்.

கோகிலா சுமக்க முடியாமல் கொண்டு வந்த ஒடியல் மாவில் பிட்டு அவித்து அதையும் முடித்து விட்டார்கள்.

ரஞ்சனா கொண்டு வந்த எள்ளுருண்டையும், பானுமதி கொண்டு வந்த பனங்காய்ப் பணியாரமும் முடிந்து விட்டன. கடைசியில் ஊர்புதினங்கள் தான் எஞ்சியிருந்தன. இரவு, பகல் என்று பாராமல் ஊர்புதினங்களைப் பரிமாறினார்கள். ஊர் புதினங்கள் வற்றவே, கொழும்புப் புதினங்களை ஆராய்ந்தார்கள்.

"இஞ்ச என்ன புதினம் நடந்தது?" தேவகியைப் பார்த்து லட்சுமி கேட்டாள்.

"இஞ்ச ஒரு ரஜனிகாந்த் வந்து போனார்" என்று அடக்க முடியாத சிரிப்பை, அடக்கிய படி தேவகி சொன்னாள்.

"பார் அந்த ரஜனிகாந்த்?" கோகிலா கேட்டாள்.

"மகேஸ்வரியைக் கேளுங்க. சொல்லுவா" என்ற தேவகி, 'க்ளுக்' கென்று சிரித்தாள்.

எல்லோரும் மகேஸ்வரியின் பக்கம் திரும்பி, அவளை விநோதமாகப் பார்த்தனர்.

மகேஸ்வரியை வெட்கம் சூழ்ந்து விட்டது. மலர்ச்சியாகப் புன்னகைத்தபடி தலை கவிழ்த்து, மௌனத்திற்கு அடிமையானாள்.

"சொல்லுமன் மகேஸ்." கோகிலா வற்புறுத்தினாள்.

மகேஸ்வரியிடம் இருந்து பதில் புறப்படவில்லை.

"அவ சொல்லமாட்டா. நான் சொல்லட்டோ?" நகைச்சுவை மிளிர தேவகி கேட்டாள்.

"நீராவது சொல்லுமன். எனக்குத் தலை வெடிக்க முந்தி சொல்லுமன்." கோகிலா அவசரப்படுத்தினாள்.

தேவகி ஒரு முறை தொண்டையைச் செருமினாள். "அவருக்கு பெயர் தியாகலிங்கமாம். ரஜனிகாந்த் மாதிரி முகவெட்டு இல்லாவிட்டாலும், ரஜனிகாந்த் போலச் சண்டை மிடிப்பாராம். மகேஸின்ர சங்கிலியைப் பறிக்க மூண்டு ரௌடிகள் வர, அந்த மூண்டு பேரையும் 'அடி', 'அடி' எண்டு அடிச்ச, கீழே விழுத்தி விட்டு, எங்கட ஸ்ரீதேவியின்ர சங்கிலியைக் காப்பாத்தி விட்டாராம். அது மட்டுமோ? இப்ப எல்லாம் இரண்டு பேரும் கிட்டக் கிட்ட இருந்து தான் 'ட்ரெயினிங்' போயினமாம்." தேவகி கூறி முடித்தது தான் தாமதம், எல்லோரும் பலமாகச் சிரித்தனர்.

மகேஸ்வரி தலையை உயர்த்தினாள். "நான் ஒரு புதினம் சொல்லட்டோ?"

"என்ன?" என எல்லோரும் ஒருமித்த குரலில் கேட்டனர்.

"தேவகி ஒரு கமலஹாசனுக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறா எண்ட சங்கதி உங்களுக்குத் தெரியுமோ?"

இதைக் கேட்டு முதலில் மகேஸ்வரியைக் கோபத்துடன் நோக்கிய தேவகி, சொற்ப வினாடிகளுக்குள் சிரித்து விட்டாள்.

"தேவகியின்ர கமலஹாசனை எனக்குத் தெரியும்" என்றாள் கோகிலா.

"ஆர் ஆள்? கமலஹாசனைப் போல வடிவோ?" பானுமதி கேட்டாள்.

"அவருக்கு பெயர் பிரேம்குமார்."

"பிரேம்குமாரா இல்லாட்டி பிரேமகுமாரா?" எனக் கேட்ட ரஞ்சனா, 'படர்ச்' சிரிப்பை உதிர்த்தாள்.

"பிரேம்குமார் இல்ல" என்ற லட்சுமி, ரஞ்சனாவை ஒருமுறை பார்த்து விட்டு "சுந்தரகுமார்", என்றாள்.

ரஞ்சனாவுக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. லட்சுமியை எரித்து விடுவது போலப் பார்த்தாள்.

"உங்களுக்கு இன்னொரு புதினம் சொல்லட்டுமோ? இஞ்ச் இருக்கிற ஒரு ஆள் 'பஸ் ஸ்டாண்டில்' நிண்டு 'போய் பிரெண்டோட்' கொஞ்சிக் குலாவுகிறாவாம்" என்ற மகேஸ்வரி கனைத்தாள்.

"ஆர் அந்த ஆள்?" என்ற லட்சுமியின் கண்கள், எல்லோரையும் ஒரு முறை வலம் வந்தன.

"நான் ஒரு 'க்ளு' தருவன். அந்த ஆள் ஒரு நடிகையின்ர பெயரைக் கொண்டவ." மகேஸ்வரி கூறி முடித்தது தான் தாமதம், எல்லோரின் பார்வைகளும் லட்சுமி மீது தெறித்தன.

"அய்யோ, நான் இல்ல. நான் என்ற அத்தானோட 'பஸ் ஸ்டாண்டில்' நிண்டு கொஞ்சுதில்ல. அதெல்லாம் கலியாணத்திற்குப் பிறகுதான்" என்று லட்சுமி 'படபட'த்தாள்.

"இன்னொரு 'க்ளு' தாறன். பழம் பெரும் நடிகையின் பெயரைக் கொண்டவ."

"எங்கட பானுமதியா?" தேவகி துள்ளிக் குதித்தாள்.

"ஓமோம். பார்த்தால் பசு. பாய்ந்தால் புலி. எங்கட பானுமதி ஒரு புலி."

பானுமதி தலை குனிந்தாள்.

"எல்லாற்ற வண்டவாளங்களும் இப்பத்தான் வெளியில வருது. லட்சுமியின்ர காதலன் யாரோ?" என தேவகி கேட்டாள்.

"கவுண்டமணி" என்ற மகேஸ்வரி, 'டக்' கென்று அறைக்குள் பாய்ந்தாள்.

எல்லோரும் பலத்துச் சிரித்தனர். லட்சுமியின் முகத்தில் அசடு தாராளமாக வழிந்தது.

"எனக்கு என்ற அத்தான் மகேந்திரன் இருக்கிறார்" என லட்சுமி பெருமை சொட்டச் சொன்னாள்.

"உம்மட அத்தான் ஒரு போக்கிலி. அண்டைக்கு பானுவைப் பார்த்து கண் அடிச்சார்." தேவகி கூறிவிட்டு, அறைக்குள் விரைந்தாள்.

லட்சுமியின் பார்வை பானுமதியின் மீது கேள்விக்குறியுடன் பாய்ந்தது. பானுமதி அசட்டுச் சிரிப்புடன் அங்கிருந்து மெல்ல நழுவினாள்

தனித்து விடப்பட்ட லட்சுமியின் மனதில் சந்தேகத் தீ கடர்விட ஆரம்பித்தது. ஆனால், அது சிறிது நேரத்தில் தணிந்து விட்டது.

(24)

தாயிடமிருந்து தேவகிக்கு இன்னொரு கடிதம் யார் மூலமோ அனுப்பப்பட்டு, வீட்டுக்கு வந்தது.

"உனக்கு ஏற்கனவே ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தேன். ஆனால், நீ மறுமொழி எழுதவில்லை. ஏன்?

மாப்பிள்ளை வீட்டார் நெருக்குகிறார்கள். உனக்கு இந்தச் சம்பந்தத்தில் விருப்பமோ, இல்லையோ என்று உடனடியாக அறியத் தரவும்.

சீதனத்திற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளை அப்பா செய்து விட்டார். இனி நீ 'ஓம்' என்று எழுதினால், நாங்கள் வேண்டியதைச் செய்வோம்.

அடுத்த சித்திரைக்குப் பள்ளிக்கூட வீவு விடுற போது, கலியாணத்தை வைக்கலாம் என்று மாப்பிள்ளை வீட்டார் சொல்கிறார்கள். எங்களுக்கும் அதுவே நல்லதாகப்படுகிறது.

மாப்பிள்ளையும் உன்னை எங்கேயோ கண்டிருக்கிறாராம். அவருக்கு உன்னை பிடித்துவிட்டதாம். கட்டுறதெண்டால் ஒரு உத்தியோகப் பொம்பளையைத் தான் கட்டுவன் என்று சொல்லித் திரிகிறாராம்.

இப்போது நாங்கள் உன்னுடைய மறுமொழிக்குத்தான் காத்திருக்கிறோம். உடன் இது பற்றி அறியத்தரவும்" என்று தாய் மங்களம் தனது கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தாள்.

கடிதத்தை வாசித்து முடித்த தேவகியின் மனம் கலங்கவில்லை. ஏற்கனவே அவள் இது பற்றித் தீர்க்கமான முடிவுக்கு வந்திருந்தாள்.

'விதி என்ற ஒண்டு இருந்தால் எனக்கும், பிரேம்குமாருக்கும் கலியாணம் நடந்தே தீரும்' என்று தேவகி ஏலவே மகேஸ்வரியிடம் கூறியிருந்தாள்.

பதட்டப்படாமல், பக்குவமான நிலையில் தேவகி தனது தாய்க்குப் பதில் கடிதத்தை எழுதினாள்.

பிரேம்குமார் பற்றிய விபரத்தை எல்லாம் தெளிவாக எழுதியவள், 'அம்மா, நாங்க இரண்டு பேரும் ஒருவரை ஒருவர் மனதார விரும்புகிறோம். ஆனால், இப்போது ஒரு சிக்கல் நிலை தோன்றியுள்ளது எனக் குறிப்பிட்டவன் 'சிக்கல் நிலையைச்' சுருக்கமாக விபரித்தாள்.

"அவர் என்னைக் கைப்பிடிப்பார் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. எனவே, இந்தச் சம்பந்தத்தை கைவிட்டு விடுங்க. அவர்களும் நிறையச் சீதனம் கேட்பதனால் நாம் வீணாக ஏன் பெரியப்பாவிடம் கடமைப்படுவான் என நினைக்கிறேன்

பிரேம்குமார் என்னை அடுத்த முறை சந்தித்த பின் மிகுதியை உங்களுக்கு எழுதுகிறேன். எனது முடிவினால் உங்களுக்கு ஏதாவது இடைஞ்சல் ஏற்பட்டால், என்னை மன்னிக்கவும்", என்று தேவகி கடிதத்தை முடித்திருந்தாள்.

கடிதத்தைத் தபால் பெட்டியில் போட்ட போது, அவளிடம் இருந்து நிம்மதியான பெருமூச்சொன்று வெளிப்பட்டது.

ஆனால், 'பிரேம்குமார் எங்கே?' என்ற கேள்வியுடன் உள்ளத்தில் அடிக்கடி தோன்றி, அவள் நிம்மதியைக் குலைத்தது.

(25)

மகேந்திரன் விளையாட்டாகக் கூறுகிறான் என்று தான் பானுமதி நம்பியிருந்தாள். ஆனால், அவன் உண்மையைத்தான் கூறியிருக்கிறான் என்பதைப் பானுமதி புரிந்து கொண்டாள்.

சொன்னபடியே பானுமதி வேலை செய்யும் 'டெக்ஸ்டைல்' கடைக்கு மகேந்திரன் வந்து விட்டான். 'பில்' எழுதிக் கொண்டிருந்தவன், "எக்ஸ்கியூஸ் மீ" என்ற குரலைக் கேட்டுத் தலையை உயர்த்தினான். முன்னால் புன்சிரிப்புடன் நின்ற மகேந்திரனைக் கண்டு, பானுமதி விக்கித்துப் போனாள். இதயத்தில் 'சுரீர்' என 'ஏதோ' தைத்தது போலிருந்தது.

அக்கம், பக்கத்தை மறந்தவனாக, "அண்டைக்கு ஒரு நாள் இஞ்ச வந்தன். நீர் ஊரால வரயில்ல என்று சொல்லிச்சினம். எப்ப வந்தனீர்" என உரசக்கக் கேட்டவன், 'ஹ்ஹ்' என இளித்தான்.

கடையில் வேலை செய்யும் சகலரும் ஒரே நேரத்தில் மகேந்திரனை நோக்கவே, பானுமதிக்கு 'என்னவோ' போலாகி விட்டது. அவனுக்குப் பதில் கூறவே தயக்கமாக இருந்தது. 'பில்லை' எழுதி வாடிக்கையாளரிடம் நீட்டி விட்டு, 'என்ன சொன்னீங்க' என்ற பாணியில் அவனைப் பார்த்தாள்.

"எப்ப வந்தனீர்?" மகேந்திரன் அதே தொனியில் கேட்டான்.

"நேத்தைக்குத் தான்."

"எப்படி கிளாலி பயணம்?"

"பயம் தான். ஒரு மாதிரி சமாளிச்சகிவிட்டன்."

"லட்சுமியும் உம்மோட வந்தவவோ?"

"ஓமோம்."

"நீர் எந்த ஊர்?"

"யாழ்ப்பாணம்."

"யாழ்ப்பாணத்தில எந்தப் பகுதி."

"ரவுண் தான்."

"ரவுண் என்டால்?"

மகேந்திரனின் கேள்வி பானுமதிக்கு எரிச்சலை நிரம்ப ஊட்டியது. ஏற்கனவே வீட்டுக்கு வந்திருந்த போது, இதே விபரங்களை விலாவாரியாக அவனிடம் ஒப்புவித்திருந்தாள். மீண்டும் அதே விபரங்களைக் குறுக்கு விசாரணை ரீதியில் கேட்டால், எரிச்சல் வரும் தானே? எனினும், பொறுமையைக் கஷ்டப்பட்டு வரவழைத்துப் பதில் அளித்தாள்.

"மார்ட்டின் ரோட்."

"நிக்கலஸ் வீட்டுக்குக் கிட்டவோ?"

"ஓமோம்."

"ஊரில என்ன புதினம்?"

செருப்பைக் கழற்றி மகேந்திரனின் தலையில் ஒன்று போடவேண்டும் என்ற ஆத்திரமே அவளுள் ஏற்பட்டது. மீண்டும் பொறுமையைக் கடைப்பிடித்தாள்.

இதற்குள் முதலாளி இரண்டு முறை எழுந்து வந்து, பானுமதியைக் கவனித்து விட்டுச் சென்றார்.

"குறிப்பிடும்படியாக ஒண்டும் இல்லை."

"மனம் பெய்யுதோ?"

"இல்லை."

மகேந்திரனின் கண்கள் 'ஷோகேஸை' ஆராய்ந்தன. பின் பானுமதியைப் பார்த்தான். "அண்டைக்கு ஒரு 'பிரசென்ட்' தந்தனே. பிடிச்சதா?"

அவனின் கேள்வியைக் கேட்டு அவள் விக்கித்துப் போனாலும், "ஓமோம் நல்லா பிடிச்சது" என்று சமாளித்தாள்.

"உமக்கு அளவோ?"

"ஓம்."

"கொஞ்சம் கட்டையாக இருந்திருக்குமே?"

"இல்லையே, எனக்கெண்டு தைச்சது டோல இருந்தது."

"அப்படியெண்டால் அதே அளவில் சலுதியில் இருந்து 'பார்சலில்' அனுப்பி வைக்கிறன்."

அவள் 'வேண்டாம்' எனப் பதில் அளிக்க முன், அவளுக்குத் தெரிந்த வாடிக்கையாளப் பெண் ஒருத்தி 'போயிட்டு வரட்டுமா' எனக் கண்களால் விடை கேட்டாள். முன்னால் மகேந்திரன் நிற்பதை மறந்தவளாக, "ஆகட்டும்" எனக்கூறி வாடிக்கையாளப் பெண்ணுக்கு விடை கொடுத்தாள். 'ஆகட்டும்' என்று தனக்கே பானுமதி பதில் அளிக்கிறாள் என்ற சந்தோஷத்தில் தோய்ந்த மகேந்திரன், "எந்த நிறத்தில் உமக்குச் சரியான விருப்பம்?" என வினா எழுப்பினான்.

'இதென்னடா இது, காலமை வெள்ளை வந்து கழுத்தை அறுக்குதே' என்று எரிச்சலுற்ற பானுமதி வேண்டுமென்றே "பச்சையும், மஞ்சளும் கலந்தது பிடிக்கும்" என்று வெறுப்புடன் சொன்னாள்.

"கை வச்சதோ, இல்லாட்டி கை வைக்காததோ?" என்று மகேந்திரன் கேட்கும் போது, பானுமதியை முதலாளி கண்களால் அழைத்தார்.

"மிஸ்டர் மகேந்திரன், முதலாளி கூப்பிடுறார்" என்று சொன்ன பானுமதி, நேரே முதலாளியிடம் சென்று பக்குவமாக நின்றாள்.

"யாரு பையன்?" முதலாளி கடுகடுப்புடன் கேட்டார்.

"சேர், எனக்குக் கொஞ்சம் பழக்கமானவர், காலமை வெள்ளை வந்து வேலையைக் குழப்புறார். அவரைப் 'போ' எண்டு சொல்லவும் முடியாமல் இருக்குது. என்ன செய்யறது எண்டே தெரிய இல்லை." பானுமதி அழாக்குறையாகக் கூறினாள்.

அந்த வினாடியே முதலாளிக்கு கோபம் உச்சிக்கு ஏறியது. நேரே

இன்றல்ல நாளைபே கலியாணம்

17 71

மகேந்திரனிடம் சென்றார். “மிஸ்டர், உமக்கு முன்பு இருக்குதா? காலையில் இங்க வந்து வம்பு பேசுறே! ஒங்கள மாதிரி காலிப் பயல்களைப் பொலிஸில தான் புடிச்ச கொடுக்கணும். டேய் மாரிமுத்து, புறக்கோட்டை பொலிகக்கு ‘போன்’ பண்ணு.” முதலாளி அடித்தொண்டையில் சுத்தி னார்.

மகேந்திரன் இதைச் சற்றேனும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ‘வெல வெலத்துப்’ போனான். பானுமதியும் தனது முதலாளி இப்படித் தரக் குறைவாக ஏகவார் என நம்பி இருக்கவில்லை.

தலைகுனிந்த நிலையில், பானுமதியின் முகத்தைக் கூடப் பார்க்காமல், மகேந்திரன் அங்கிருந்து அகன்றான்.

“ஏன் இந்த மாதிரி கண்ட பயல்களோட கதைக்கிறாய்” என்று கேட்டுப் பானுமதியை ஏசிவிட்டுப் போனார் முதலாளி.

பானுமதிக்கு ஒரு புறம் அவமானமாகவும், இன்னொரு புறம் கோபமாகவும் இருந்தது. பற்களைக் கடித்தபடியே வேலையைத் தொடர்ந்தான்.

(26)

கோகிலாவின் காரியாலயமும், தேவகியின் காரியாலயமும் அருகருகிலேயே இருந்தன. இதனால் மதிய இடைவெளியின் போது, தேவகியின் காரியாலயத்திற்குக் கோகிலா சென்று அங்கிருந்தே சாப்பிடுவாள். இருவரும் தத்தம் கறிகளைப் பரிமாறுவதுடன், அன்றன்று நடக்கும் அலுவலகப் புதினங்களையும் பரிமாறுவார்கள்.

தேவகியின் ஆசனத்திற்குப் பக்கத்தில் இருந்த ஆசனத்திற்குப் புதியதொரு வாலிபன் வந்திருந்தான். சினிமா நடிகர்கள் போன்ற வசீகரத் தோற்றத்தைக் கொண்டவன். ஆரம்பத்தில் கோகிலா அங்கு வரும் போது அவன் அவளை ஏறெடுத்துப் பார்க்க மாட்டான். பெரும்பாலும் தலைகுனிந்தபடியே இருப்பான்.

ஒரு வாரத்தின் பின் கோகிலாவை அவன் ஆழமாக நோக்கினான். அவன் முகத்தில் தெரிந்த லட்சுமிகரம் அவனைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. அதன் பின் அவன் அங்கு வரும் போது அவளைத் திருட்டுத் தனமாகப் பார்த்து, மனத்தின் பசியை அடக்குவான்.

கோகிலாவும் அவன்பாற் ஈர்த்தெடுக்கப்பட்டான். அவனைக் காணும் போதெல்லாம், அவள் இதயம் தடுமாறியது. அவன் தன்னைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் புன்னகைக்க முயல்வாள். ஆனால், அவன் புன்னகைக்காததினால், புன்னகையை ஒத்தி வைத்து விடுவாள்.

கோகிலா அங்கு வரும் போது, அவன் தேவகியுடன் தமிழில் பேசுவதைக் கண்டிருக்கிறாள். ஆனால், அவன் வந்தவுடன், அவன் கதைப்பதை நிறுத்தி விடுவான். அவனைப் பற்றி அறியவேண்டும் என்று கோகிலாவுக்கு அவா, ஆர்வம் ஏற்படும். அவனுக்குப் பெயர் என்ன, எந்த ஊர் போன்ற விபரங்களைத் தேவகியிடம் கேட்டறிந்தால் என்ன என்று

சில வேளைகளில் எண்ணுவாள். ஆனால், தேவகி தன்னைக் கேலி செய்வாள். இது பற்றி மற்றப் பெண்களிடம் சொல்ல, அவர்களும் கேலி செய்வார்கள் என்ற அச்சம் காரணமாக, கேட்க நினைப்பவற்றை எல்லாம் மனதினுள் சமாதி கட்டி விடுவாள்.

நாட்கள் மறைய, அவ்வாலிபன் மீது கோகிலாவுக்கு விபரீத அன்பு ஏற்பட்டு விட்டது. இதனால் மதியம் சாப்பாட்டு வேளையில் மட்டும், தேவகியின் காரியாலயத்திற்கு வந்தவள், காலை பத்து மணி, மாலை மூன்று மணி ஆகிய வேளைகளிலும் வந்து விட்டுப் போனாள். ஆனால், கோகிலாவுக்கு அந்த வாலிபனுடன் அளவளாவுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. தேவகியும் கோகிலாவின் உள் நோக்கத்தைப் புரியாத நிலையில் செயல்பட்டாள்.

கோகிலாவின் மனம் சோர்வடையவில்லை. வாலிபனுடன் பேசுவதற்கான சந்தர்ப்பத்தை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தபடி, நாளாந்தம் தேவகியைச் சந்தித்து விட்டுச் சென்றாள்.

கோகிலா எதிர்பார்த்திருந்த சந்தர்ப்பம் அவளுக்குக் கிட்டியது. அன்றைய தினம் கோகிலா மதிய இடைவேளையின்போது, தேவகியைச் சந்திக்கச் சென்ற போது, தேவகி அங்கு இருக்கவில்லை. அந்த வாலிபன் மட்டுமே அங்கிருந்தான். மற்றவர்களும் சாப்பாட்டுக்கென்று திக்குத்திக் காகச் சென்று விட்டிருந்தனர்.

இப்படியான ஒரு தனிமைச் சூழ்நிலை கோகிலாவுக்கு இதுவரை ஒரு நாளுமே கிட்டவில்லை. இதுதான் சந்தர்ப்பம். வாலிபனுடன் பேசுவோம் என்று எண்ணினாள். அவனை நெருங்கும் போதே இதயம் பதட்டத்தின் ஒவ்வொரு படிகையும் கடந்து முன்னேறியது. வாலிபனை நெருங்கினாள். இதயம் எகிறிப் பாய்ந்து விடும் நிலையில் கோகிலா இருந்தாள்.

"தேவகி எங்க?" கோகிலா சுற்றும், முற்றும் பார்த்தவண்ணம் கேட்டாள்.

"அவ 'பாத் ரூமுக்கு' போயிட்டா. உட்காருங்க" என்றான் வாலிபன்.

தேவகியின் மேசை முன்னால் உள்ள நாற்காலியில் அமர்வதற்குப் பதிலாக, வாலிபன் முன்னால் இருந்த நாற்காலியில் கோகிலா அமர்ந்தாள்.

வாலிபன் முதல் தடவையாகக் கோகிலாவைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான். "நீங்க இரண்டு பேரும் ஒரே 'ஷமரி'யிலா இருக்கிறீங்க?"

"ஓமோம்."

"உங்கட பெயரென்ன?"

"கோகிலா..... உங்கட?"

"ஆன்வர்."

பெயரைக் கேட்டதும் கோகிலாவின் மனதினுள் தேங்கிக் கிடந்த உற்சாகம் பறந்தோடியது. "முஸ்லிமா?" எதையும் தீவிரமாக எண்ணாமல் கோகிலா கேட்டாள்.

"ஆமா..... முஸ்லிம்களை உங்களுக்குப் பிடிக்காதா?"

"பிடிக்கும். கம்மா கேட்டன்."

"எனக்குத் தமிழ் 'கேர்ள்ஸ்' எண்டால் ரொம்பப் பிடிக்கும்."

அன்வர் கண்களை அகல விரித்தபடி சொன்னான்.

கோகிலா 'தையோ' கூற வாயெடுத்தாள். அதற்குள் தேவகி அங்கு வந்துவிட்டாள்.

(27)

ஊருக்குப் போவதென்றால் விநோதன் பேராதனையில் இருந்து நேரே யாழ்ப்பாணத்திற்குச் செல்லமாட்டான். கொழும்புக்கு வந்து தனது சில நண்பர்களைச் சந்தித்து விட்டுத்தான் ஊருக்குப் போவான். இந்த நடைமுறையை அவன் பேராதனைக்கு வேலை இடமாற்றம் கிடைத்துப் போனதில் இருந்து கடைப்பிடித்து வருகின்றான்.

தேவகி கொழும்புக்கு வேலை கிடைத்து வந்த பின் அவளையும் சந்தித்து விட்டுப் போவான். அவனுக்கு தங்கை மீது நிறைய அன்பு இருந்தது. அவள் மீது பாசத்தை அள்ளிக் கொட்டுவான். தங்கை இன்னொரு வீட்டு மருமகளான பின்னரே தனக்கு கலியாணம் என்று பலரிடம் பகிரங்கமாகக் கூறிவிட்டாள்.

விநோதனுக்கு இப்போது வயது முப்பத்திரண்டு. ஒல்லியான தோற்றமுடையவன். குச்சி போன்ற தலை மயிர்கள். பரந்த நெற்றி, தடித்த காது. சடைத்து வளராத மீசை, தாடி. அவன் தோற்றத்தில் எவ்வித கவர்ச்சியும் இல்லாத போதும், அவன் பேச்சில் நிரம்பக் கவர்ச்சி இருந்தது.

ஆரம்பத்தில் அவன் மீது மகேஸ்வரி விருப்பம் கொண்டிருந்தாள். இதனைத் தேவகியிடம் சாடைமாடையாகக் கூறியிருந்தாள். ஆனால், அண்ணனின் முடிவைத் தெரிந்திருந்த தேவகி, அவளின் விருப்பத்தினை முனையிலேயே கிள்ளி எறிந்து விட்டாள்.

விநோதன் ஊருக்குப் போகும் வழியில் தங்கையைப் பார்க்க வந்திருந்தான். அது ஒரு சனிக்கிழமை. எல்லாப் பெண்களும் வீட்டில் இருந்தனர்.

"தேவகி, உம்மட அண்ணன் வந்திருக்கிறார்", என்று ரஞ்சனா அறிவித்த போது, தேவகி முன்விறாந்தைக்கு விரைந்தாள்.

"ஊருக்குப் போறன். ஒருக்கால் உன்னைப் பார்த்து விட்டுப் போகலாம் எண்டு வந்தன்" என்றான் விநோதன்.

"எப்ப போறியன்?" தேவகி கேட்டாள்.

"நாளைக்குக் காலமை. நீயும் வரப் போறியோ?"

"இல்ல. எனக்கு வீவு இல்ல. ஐஞ்சு நாள்தான் இருக்குது. டிசம்பரில போகலாம் எண்டிருக்கிறன்."

"அம்மா ஒரு 'லெட்டர்' போட்டிருந்தா. அதைப் பற்றிக் கதைக்க

வேணும். இஞ்ச அதைக் கதைக்க ஏலாது. வெளிக்கிட்டுக் கொண்டு வா. வெளியில போய் கதைப்பம்."

தேவகியின் இதயம் ஒரு முறை துள்ளியது. பிரேம்குமாரைத் தான் விரும்புவது பற்றித் தமையனுக்கு தாய் எழுதி இருக்கிறாள் என்று தேவகிக்குப் புரிந்தது. இப்போது தமையன் அவளைத் துருவித் துருவிக் கேள்விகள் கேட்கப் போகிறான்.

'பிரேம்குமார் தான் எங்கேயோ தொலைஞ்சு போயிட்டான். அவனை நினைச்சு ஏன் உன்ர வாழ்க்கையைப் பாழ்படுத்துறாய்? பேசாமல் அந்த மாஸ்டரைக் கட்டு' என்று விநோதன் கூறினால்.....?

அந்த நினைவே தேவகிக்குக் கசந்தது.

'கடவுளே, நீ தான் என்னைக் காப்பாத்த வேணும். பிரேம்குமார் தான் எனக்கு வேணும்' என தேவகி மனதினுள் பிரார்த்தனை செய்தபடி, ஆடை மாற்றச் சென்றாள்.

மகேஸ்வரி வந்தாள். விநோதனுடன் அளவளாவினாள். அவளிடம் தங்கையின் காதலைப் பற்றி விநோதன் கேட்டுப் பார்த்தான்.

பிரேம்குமாரைத் தியேட்டரில் சந்தித்தது முதல், அவன் கடைசியாகத் தேவகியின் காரியாலயத்தில் சந்தித்தது வரை, நடந்தவற்றைச் சுருக்கமாக விபரித்தாள் மகேஸ்வரி.

தேவகி வரவே, அவளை அழைத்துக் கொண்டு நேரே கடற்கரைக்குப் போன விநோதன், தனிமையான இடம் வந்தவுடன் நின்றான்.

"உன்ர கண்டறியாத 'லவ்'வைப் பற்றி அம்மா எனக்கு எழுதியிருந்தா. பிரேம்குமார் என்ற கூட்டாளி. அவன் நல்லவன். அவன் உன்னைக் கைவிடமாட்டான். ஆனால்....." என்று நிறுத்திய விநோதன் தங்கையைப் பரிதாபத்துடன் நோக்கினான்.

"என்ன ஆனால்.....?" இதயம் துடிதுடித்த நிலையில் தேவகி கேட்டாள்.

"அவனை 'ஆமிக்காரங்க' கூட்டிக் கொண்டு போயிட்டாங்க."

"அது எனக்குத் தெரியும். சந்தேகத்தில தான் அவரைக் கொண்டு போயிருக்கிறாங்க. நிரபராதி எண்டு தெரிஞ்சவுடன் விட்டு விடுவாங்க."

"விடுவாங்க, விடாமலும் இருப்பாங்க. அது அவங்களைப் பொறுத்தது. எப்போ விடுவாங்க எண்டது தான் கேள்விக்குறி."

"அவரை விடுவாங்க எண்ட நம்பிக்கை எனக்கு இருக்குது."

"விடாவிட்டால்?"

"அதைப் பேந்து பார்ப்பம்."

"பேந்து பார்க்கிறதைவிட, இப்ப பார்த்தால் என்ன? அந்த 'மாஸ்டரைக்' கலியாணம் கட்டினால் என்ன?"

"அண்ணே, நான் பிரேம்குமாரை விரும்புறன்."

"அவர் இல்லாட்டால் எனக்கு வாழ்க்கையே இல்ல எண்டு சொல்லப் போறியா?"

"அப்படியான ஒரு நிலைக்குத் தான் வந்திருக்கிறன். அவர்

என்னட்ட இருந்து தூரத்தார விலக, என்ற வைராக்கியம் கூடுது."

"சினிமா வசனம் பேசுகிறியா?"

"இல்ல அண்ணே, என்ற மனதில் இருக்கிறதை உங்களிட்ட ஒளிவு மறைவில்லாமல் சொல்லுறன்."

விநோதன் சிறிது நேரம் மௌனம் சாதித்தான். பின் பேசினான்.
"தற்செயலாகப் பிரேம்குமாருக்கு ஏதாவது ஒண்டு நடந்தால்...."

"அதைப் பற்றி பிறகு சிந்திப்பம்."

"இப்ப சிந்தித்து ஒரு மறுமொழி சொல்லு."

"பிரேம்குமார் போயிட்டாரே எண்டதற்காக வாழ்க்கை முழுவதும் தனிமையாக வாழ நான் இஷ்டப்பட இல்ல. எனக்குக் கிடைக்கிற துணையோட வாழுவன்" என தேவகி ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் அழுத்தம் கொடுத்துக் கூறினாள்.

"அப்படியெண்டால் பிரேம்குமாரை மறந்திட்டு அந்த 'மாஸ்டரைக்' கட்டுறதுக்கு வழியைப் பாரன்."

"அண்ணே, நான் சொல்லுறது உங்களுக்கு விளங்க இல்லயோ? பிரேம்குமார் பற்றி ஏதாவது ஒரு முடிவு தெரியாமல் முடிவு எடுக்க எனக்கு இஷ்டம் இல்ல. அவருக்காக எத்தனை வருஷங்களும் காத்திருப்பன்."

விநோதனுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. "நான் ஒண்டு சொல்ல, நீ இன்னொண்டு சொல்லுறாய். உன்ற வாழ்க்கையை நீ தான் நிர்ணயிக்க வேணும். அவனை விரும்புறாய் எண்டு சொல்லுறாய். ஒகே! செய்யுறதைச் செய். அதால் வாற பிரச்சினைகளை நீயே தீர்த்து வை. அம்மாவுக்கு என்ன சொல்லுறது?"

"நான்தானே என்ற நிலையை உங்களிட்ட விளக்கி விட்டன்? அதை அப்படியே அம்மாவிட்டச் சொல்லுங்க. என்ற முடிவை என்னால இப்போதைக்கு மாத்த ஏலாது."

"பிரேம்குமார் உன்னைக் கலியாணம் செய்வான் எண்ட நம்பிக்கை உண்மையாகவே உனக்கு இருக்குதா?"

"அந்த நம்பிக்கை இருக்கிறதனாலே தானே உங்களோட இவ்வளவு நேரமும் தர்க்கப்பட்டன்?"

"அவற்ற அப்பா, அம்மாவையன் இந்தக் கலியாணத்திற்குச் சம்மதிப்பினமோ?"

"சம்மதிச்சாலும், சம்மதிக்காவிட்டாலும் என்னைக் கைவிட மாட்டன் எண்டு உறுதியாகச் சொல்லி இருக்கிறார்."

"எங்களிட்ட சீதனம் இல்ல எண்டு அவருக்குத் தெரியும் தானே?"

"ஓமோம். அது தெரிஞ்சும் என்னை விரும்புறார் எண்டால் எங்கட காதலைப் பற்றி உங்களுக்கு நான் இன்னும் சொல்ல வேணுமோ?"

விநோதன் மெல்லச் சிரித்தான். "தங்கச்சி தமையனுக்கு காதலைப் பற்றி படிப்பிக்கிறாள்" என்றவன் மீண்டும் சிரித்தான்.

தேவகிக்கு வெட்கம் வந்து விட்டது.

(28)

சுந்தரம் சமையலில் ஈடுபட்டிருந்தான்.

முதல் நாளிரவு கடமைக்குச் சென்றவன், காலை எட்டுமணி போல் வீடு வந்து சேர்ந்தான். முதல் வேலையாக முன்னால் குடியிருந்த பெண்கள் யாவரும் வேலைக்குப் போய் விட்டார்களா என்பதை நோட்டம் விட்டான். கதவுகளும், ஜன்னல்களும் மூடப்பட்டிருப்பதை அவதானித்தான். அவர்கள் வீட்டில் இல்லை என்பதைப் புரிந்தவன், தன் அறைக்கு வந்தான்.

பொதுவாகத் தனது அறைக்கு வந்தவுடன் பெண்கள் அங்கு இருக்கிறார்களா? என்பதை ஆராய்வது சுந்தரத்தின் வழக்கம். பெண்கள் எவருமே இல்லை என்றால் சுந்தர்திரமாக நடமாடலாம், காரியங்களை மேற்கொள்ளலாம் என்பது தான் அதற்குக் காரணம்.

‘விசில்’ அடித்தபடி, சாரத்தைச் சண்டிச்சுட்டு கட்டிய நிலையில் அவன் சமைக்கத் தொடங்கினான். குவி பிறந்து விட்டால் அவன் ‘விசில்’ அடிப்பது வழக்கம்.

முதல் நாளிரவு தான் அவனுடன் வேலை செய்யும் சாம்பசிவம் அந்த சந்தோஷச் செய்தியைக் கூறியிருந்தான். இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் சலுதி அரேபியாவுக்கு வேலை வாய்ப்புத் தொடர்பாக சுந்தரமும், சாம்பசிவமும் ‘ஏஜன்ஸி’ ஒன்றுக்கு ‘இன்டர்வியூ’வுக்குச் சென்றிருந்தார்கள். முதல் நாள் காலையில் ‘ஏஜன்ஸிக்குச்’ சென்ற சாம்பசிவத்திடம் ‘ஏஜன்ஸிக்காரன்’ அவனையும், சுந்தரத்தையும் தாம் தேர்ந்தெடுத்திருப்பதாகவும், உடனடியாக இருபத்தையாயிரம் ரூபாவைக் கொண்டு வந்து கட்டி விடும்படியும் கூறியிருந்தான்.

இதனைச் சாம்பசிவம் முதல் நாள் மாலை தான் சுந்தரத்திடம் கூறி இருந்தான். அதைக் கேட்டு சுந்தரம் பூரித்துப் போனான்.

"டேய் சிவம், உண்மையைத்தானே சொல்லுறாய்?" என சுந்தரம் வியப்பு மேலிடக் கேட்டான்.

"உண்மை தாண்டா. 'ஏஜன்ஸிக்காரன்' காசுப்பேய் இல்ல. சம்பளம் பன்னிரண்டாயிரம் ரூபா அளவில கிடைக்கும் எண்ட போதிலும், இருபத்தையாயிரம் தானே கேட்கிறான்? அதாவது இரண்டு மாதச் சம்பளம் தான் 'கொமிஷன்'."

சுந்தரம் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தான். "மச்சான், நான் உண்மையிலேயே அதிர்ஷ்டசாலிதாண்டா. இரண்டு வருஷம் வேலை செஞ்சன் எண்டால் எப்படியும் இரண்டு தங்கச்சிமாரையாவது கரைசேர்த்து விடுவன்."

"அப்ப இனி நீ உன்னை கலியாணத்தைப் பத்தியும் யோசிக்கலாம் எண்டு சொல்லன்."

"தங்கச்சிமார்களைக் கரை சேர்க்க வேணுமே. அது லேசுப்பட்ட காரியமோ? இப்ப ஊருக்குள்ள பொடியங்கள் இருக்கிறாங்களோ? எத்தனை பேர் பிற நாடுகளுக்கெல்லாம் போயிட்டாங்க. இருக்கிற கொஞ்ச நஞ்ச பொடியங்களுக்கு ஒரே 'டிமாண்ட்'."

"அதுவும் உண்மை தாண்டா. நான் கலியாணம் முடிச்சிருக்கா

விட்டால் உன்ர தங்கச்சிமார்கள் ஒண்டையாவது கட்டியிருப்பன்" என்று சொல்லிச் சாம்பசிவம் சிரித்தான்.

சுந்தரத்தின் வங்கிக் கணக்கில் முப்பதினாயிரம் ரூபா அளவில் இருந்தது. ஆதலினால் 'ஏஜன்ஸி'காரனுக்குப் பணம் கட்டுவதில், எந்த வித சிக்கலையும் அவன் எதிர்நோக்கத் தேவை இல்லை.

அடுத்த மாதமளவில் சலுதிக்குப் போக வேண்டும். அதற்கிடையில் ஊருக்குப் போய் வீட்டில் உள்ள அனைவருக்கும் பபணம் சொல்ல வேண்டும். இந்த வார இறுதியில் போனால் என்ன?

இப்படி யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது.

சுந்தரம் பார்வையைத் திருப்பினான். அவன் பார்வை நிலைகுத்தி நின்றது. கதவு நிலையைப் பிடித்தபடி ரஞ்சனா நின்றாள். அவனை விழுங்கி விடுவது போல அவள் பார்வை இருந்தது. நேரே காரியாலத்தில் இருந்து வந்திருக்கிறாள் என்பதை அவள் உடுப்புக்கள் பறைசாற்றின.

"சுந்தரம், நான் ஒரு முடிவோட தான் 'ஒபிஸில்' இருந்து வந்திருக்கிறேன்" என்று எடுத்த எடுப்பில் கூறினாள் ரஞ்சனா.

"என்ன முடிவு?"

"உங்கட முடிவை அறிந்து, அதற்கேற்ற முடிவை எடுக்கிறது."

"என்ற முடிவைத் தான் நான் எப்பொழுதோ கூறிவிட்டேன்."

"அது தான் முடிந்த முடிவா?"

"மாற்ற முடியாத முடிவு."

"சுந்தரம், வெட்கத்தை விட்டு உங்களிட்ட சொல்லுறேன். நான் உங்களை மனதார விரும்புறேன். நீங்கள் இல்லாவிட்டால் எனக்கு வாழ்க்கையே இல்லை எண்ட நிலைக்கு வந்துவிட்டேன். 'பிளீஸ்', என்னை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கோ."

ரஞ்சனா கூறிய விதம் சுந்தரத்தை நெகிழ வைத்தது. அவளுக்குத் தன் வாழ்க்கையை அளிக்க வேண்டும் என்ற அரகுகறை எண்ணம் அவன் மனதில் பிரசவித்தது. ஆனால், தனது சகோதரிமார் களின் நினைவுகள் அலை அலையாக அவன் நெஞ்சில் மோதிய போது, தனது எண்ணத்தைப் பொசுக்கினான். ரஞ்சனாவுக்கு எதிர்மறையான பதில் கூறி, அவள் மனதைத் துன்புறுத்தக் கூடாது என்று நினைத்த சுந்தரம் மௌனமாக நின்றான்.

"சுந்தரம், நீங்க என்னை விரும்பாததிற்கு என்ன காரணம்? நான் வடிவு இல்லையா, அல்லது என்னட்ட காசு இல்லையா, அல்லது என்ற குணம் சரி இல்லையா, அல்லது....." என்று ரஞ்சனா கூறிக்கொண்டே போக, சுந்தரம், அவள் பேச்சில் குறுக்கீடு செய்தான்.

"ரஞ்சனா, எனக்கு ஐஞ்சு தங்கச்சிமார் இருக்கினம் எண்டு உமக்குத் தெரியும் தானே? அவையளில் இரண்டு பேரையாவது கரை சேர்த்து விட்டுத்தான் கலியாணத்தைப் பற்றி நினைக்கிற நிலையில நான் இருக்கிறேன்."

"அவையள கரை சேர்க்கிற வரை உங்களுக்காகக் காத்திருக்க

என்னால முடியும். ஆனால், நீங்க எனக்கு ஒரு உறுதி மொழி தரவேணும்."

"அதுக்கு எத்தனையோ வருஷம் எடுக்கும். சில வேளையில மாற்றுச் சம்பந்தத்திற்கும் தலை நீட்டத் தயாராக இருக்க வேணும். அப்படி ஒரு நிலைமை இருக்கிறபடியால நீர் எனக்காகக் காத்துக் கிடக்கிறதில் ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை."

"சுந்தரம், சும்மா சாட்டுச் சொல்லாதீங்க. நீங்க நினைச்சால் என்னைக் கலியாணம் கட்டலாம். 'பிளீஸ்', எனக்காக உங்கட மனதை மாத்துங்க. நான் உங்களை விரும்புறன். உங்களுக்காகவே வாழுறன். என்னைக் கைவிட்டு விடாதீங்க" என்றவளின் கண்களில் இருந்து நீர் வழிந்தது.

சுந்தரத்திற்குத் தர்மசங்கடமாகி விட்டது. ரஞ்சனாவுக்கு எவ்வளவு தான் விளக்கம் அளித்தாலும், அவளது மனதை மாற்ற முடியாது என்று அவனுக்குப் புரிந்தது. அவள் ஒரு இறுக்கமான முடிவை எடுத்து விட்டாள். அதை அவள் ஒரு போதுமே தளர்த்த மாட்டாள். அவனைக் கைப்பிடித்த பின்னர் தான், அவள் அடங்குவாள் என்று சுந்தரத்திற்கு விளங்கியது. இந் நிலையில் அவளது மனதை மாற்ற முடியாது.

அவன் தான் அவளுக்குச் சார்பாக முடிவொன்றை எடுக்க வேண்டும். அவ்வாறான முடிவை அவனால் எடுக்க முடியுமா?

அங்கு தங்கியிருந்த ஆறு பெண்களில் ரஞ்சனாவுக்கு என்று மனதில் ஓர் இடத்தைச் சுந்தரம் ஒதுக்கியிருந்தான். அவள் அழகு, அந்த கவர்ச்சிமிக்க உடற்கட்டு, பார்வையாவுமே அவனைத் தூண்டி இழுக்கும். சில வேளைகளில் ரஞ்சனாவுக்குத் தெரியாமலேயே அவளின் அழகை ரசிப்பான்.

ரஞ்சனாவை வெறுப்பது போல நடந்தாலும், உள்ளூர அவளைச் சுந்தரம் விரும்பினான். ஆனால், தனது மனதினுள் அடங்கியிருந்த உண்மையை அவன் வெளியிடவில்லை. அவனை முழுமையாக நம்பி, அவனது ஐந்து சகோதரிகள் காத்திருக்கிறார்கள். அவர்களின் நம்பிக்கையில் மண்ணை வாரி இறைக்க, அவர்கள் கட்டி வைத்திருக்கும் மனக்கோட்டைகளைச் சிதைக்க அவன் விரும்பவில்லை. அவர்களுக்காகத் தன் வாழ்க்கையைத் தியாகம் செய்ய வேண்டும் என்ற நிலைக்குள் அவன் கட்டுண்டிருந்தான். அதையே சாட்டாக வெளிப்படுத்தி, அவன் தனது மன எழுச்சியை அடக்கினான். ரஞ்சனா அவனை நாடி வரும் வேளைகளிலும் அக்காரணத்தையே வெளிப்படுத்தி அவளிடம் இருந்து தப்பித்தான்.

இப்போது தன்னைக் கைப்பிடிக்கும்படி ரஞ்சனா மன்றாடுகிறாள். கெஞ்சுகிறாள். அவளுக்கு வாழ்வு கொடுத்தால் என்ன? என்ற ஓர் எண்ணம் அவனுள் உதயமாகியது. அப்படியென்றால் அவனது சகோதரிகளைக் கரைசேர்ப்பதில் அவன் விலகி இருப்பதா? அவர்களைக்

இன்றல்ல நாளையே கலியாணம்

79

கரைசேர்த்துவிட்டு, ரஞ்சனாவைக் கரம் பற்றினால் என்ன? சுந்தரத்தின் தங்கைமார் கரை சேருகிற வரை, அவனுக்காகக் காத்திருக்கத் தயார் என்று ரஞ்சனா கூறுகிறாள்.

நிபந்தனையுடன் அவனைக் கரம்பற்றத் தயார் என்று கூறினால் என்ன? அதில் தவறு இல்லை.

இது நாள்வரை மனதினுள் அடைத்து வைத்திருந்த கட்டுப்பாட்டைச் சுந்தரம் தளர்த்தினான். ரஞ்சனாவை ஆசைதீர நோக்கினான். “ஓ.கே. ரஞ்சனா. ஒரு ‘கண்டிஷனோட’ நான் உம்மை எத்துக் கொள்றன்.”

இதைக் கேட்டு ரஞ்சனாவின் முகமெல்லாம் பூரிப்பில் சிவந்தது! பூவாய் மலர்ந்தது!!

“இது தான் ‘கண்டிஷன்’. அதாவது, என்ற தங்கச்சிமார் கலியாணம் கட்டின பிறகு தான் எங்கட கலியாணம். அது வரைக்கும் உம்மால் பொறுத்திருக்கலாம் தானே?”

“ஓமோம். அதைத்தானே நான் எப்பவோ சொல்லி விட்டேனே!” ரஞ்சனா மகிழ்ச்சி பொங்கக் கூறிவிட்டு, நாணம் கலக்கப் புன்னகைத்தாள்!

(29)

‘லிப்டில்’ இருந்து வெளியேறிய கோகிலாவின் கண்களுக்குள் அன்வர் சிக்கினான். “நீங்களா” என கோகிலா ஆச்சரியத்துடன் கேள்வி தொடுத்த அதே வேளை, அன்வரும், “நீங்களா?” எனக் கேட்க, கோகிலாவுக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. அவள் சிரிக்கவே, அவனும் தாராளமாகச் சிரிப்பை வெளியிட்டபடி, “நானேதான்” என்றான்.

கோகிலாவின் முகத்தை நாணம் போர்த்தி விட்டது. நாணத்துடன் அவனைப் பார்த்தபடி நின்றாள்.

“தேவகியைப் பார்க்கப் போறீங்களா?” என அன்வர் கேட்டான்.

“ஓமோம்.”

“அவ எங்கேயோ வெளியில் போயிட்டா.”

“எத்தனை மணிக்கு வாறதாகச் சொன்னவ?”

“ஒண்டுமே சொல்ல இல்ல. இருந்தாப் போல போயிற்று வாறன் எண்டு சொல்லிவிட்டு போயிட்டா.”

“அப்ப சரி, நான் போயிற்று வாறன்.” கோகிலா திரும்ப முற்பட்ட போது, “சாப்பிடுறதுக்கு ஒரு ‘கொம்பானியன்’ வேணுமா? நான் இருக்கிறனே!” என்று அன்வர் கனிவுடன் சிரித்தான்.

“நோ மிஸ்டர்” அன்வர். நான் தேவகியோடையே சாப்பிடுறன்” என மரியாதையுடன் கூறிய கோகிலா, “நான் போறன்” என்றபடி அங்கிருந்து வெளியேறினாள்.

சிறிது தூரம் நடந்தவன், அன்வர் என்ன செய்கிறான் எனப்

பார்ப்பதற்குத் திரும்பினாள். அவன் நின்ற இடத்திலேயே நின்றபடி அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவளுக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. இதயத்தில் ஏதோவொன்று ஊர்ந்தோடுவது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. எல்லாமே சில விநாடிகள் தான். மேலும் அங்கு நிற்க அவளுக்குத் துணிச்சல் இருக்கவில்லை. நடையைத் தொடர்ந்தாள்.

மாலையில் தேவகியுடன் பஸ்சில் பிரயாணம் செய்தபோது, அன்வரைப் பற்றி கோகிலா விசாரித்தாள். "தேவகி, அன்வர் எந்த ஊர்?"

"கல்முனைபோ, காத்தான்குடியோ எண்டு தெரிய இல்ல. ஏதோ மட்டக்களப்புப் பக்கம் எண்டு மட்டும் தெரியும்." தேவகி அகவாரஷ் மத்துடன் சொன்னாள்.

"அவருக்கு ஆரும் 'கேர்ள் பிரெண்ட்ஸ்' இருக்கினமோ?"

தோழியைத் தேவகி சந்தேகத்துடன் நோக்கினாள். "ஏன் இதை யெல்லாம் கேட்கிறீர்?"

"முந்தா நாள் அன்வர் ஒரு பெட்டையோட போனதைக் கண்டனான். அது தான் கேட்டன்" என்று கோகிலா பொய்யொன்றைக் கூறினாள்.

"அவருக்குத் 'கேர்ள் பிரெண்ட்ஸ்' இல்ல. ஆரும் தெரிஞ்சு 'கேர்ள்' ளாக்கும்."

"அவர் நல்ல வடிவு. 'ஆக்டர்' பிரசாந்த் மாதிரி."

"உமக்கு அவரில விருப்பமோ?"

இனியும் தேவகியிடம் தன் மனதில் இருப்பதை ஒளிக்கக்கூடாது என்று கோகிலா எண்ணினாள். அவளிடம் உண்மையைக் கூற வேண்டும் என்று முடிவு செய்தாள். "தேவகி, உமக்கு உண்மையைச் சொன்னால் என்ன? எனக்கு அவரில சாடைமாதையான விருப்பம். அவற்ற விருப்பத்தை அறியாமல் தான் நான் தவிக்கிறன்."

தேவகி கனிவுடன் புன்னகைத்தாள். "அவருக்கும் உம்மில விருப்பம் போல. ஆனால், அதை என்னட்ட சொல்ல இல்ல. உம்மைப் பற்றி இரண்டு, மூண்டு தரம் விசாரிச்சப் போட்டார். ஒரு தமிழ்ப் பொம்பளையைக் கலியாணம் கட்டத் தான் தனக்கு விருப்பம் எண்டு என்னட்ட சொல்லி இருக்கிறார்."

கோகிலா உள்ளூர மகிழ்ச்சி அடைந்தாள். "தேவகி, வீட்டு ஆட்களை நினைக்கக்கில தான் பயமாக இருக்குது."

"அப்படியெண்டால் காதலை நினைச்சப் பார்க்காதையும். இப்பவே அதுக்குச் சமாதி கட்டிப்போடும்."

அன்றிரவு முழுவதும் அன்வரைப் பற்றி நினைப்பதில் கோகிலா தன் மனதைத் தாரை வார்த்திருந்தாள்.

அன்வரைக் காதலிப்பது குற்றமா?

பெற்றோர், அக்கா, உற்றார், உறவினர், நண்பர்கள் என்று பலரின் முகங்கள் மாறி மாறித் தோன்றி, எள்ளி நகையாடுவது போல

அவளுக்குத் தோன்றியது.

‘போயும், போயும் முஸ்லிமையோ நீ விரும்பினனி?’ எனக் கேட்டுப் பெற்றோர் அவனைச் சாடுவார்கள். அவர்கள் இனம், மதம், சாதி, சம்பிரதாயங்களில் நன்கு ஊறி, அவற்றுக்கே அடிமைப்பட்டவர்கள்.

‘என்னை ஒரு தமிழன் கட்டத் தயங்குகிறான். யாழ்ப்பாணத்து, மலைநாட்டுத் தமிழர்கள் என்னை நிராகரிக்கக்கில், ஒரு முஸ்லிம் என்னை ஏற்றுக் கொள்ளுறத நீங்க எல்லாரும் மெச்ச வேணும்’ என்று கோகிலா திருப்பிக் கேட்கலாம்.

அதற்கு அவர்கள், ‘அடி விசரி, நீ கட்டாமல் இருந்தாலும் அதால் எங்கடை மானம், மரியாதை போகாது’ என்று சொல்லலாம்.

‘அன்வர் ஒரு மனுசப்பிறவி. நான் மனுசனைத் தானே கட்டப் போறன்? ஒரு மிருகத்தை இல்லத் தானே? ஏன் சாதி, சமயம் எண்டு பிரிச்சுப் பார்க்கிறீங்க?’ என்று கோகிலா வாதம் புரியலாம்.

ஆனால், அவர்கள் அவள் வார்த்தைகளை இழிவு படுத்தி விடுவார்கள். இறுதியில் அவளது முடிவை நசுக்கி விடுவார்கள்.

அப்படியெனில் அன்வரை மறந்து விடுவதா?

கோகிலாவின் மனம் தீர்க்கமான முடிவொன்றை எடுப்பதற் காகத் தத்தளித்தது.

(30)

சுவோய் தியேட்டர் பல்கனியின் மூலையில் அஜித்தும், பானுமதியும் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

அது ஓர் ஆங்கிலப் படம். அவ்வளவு கூட்டம் இல்லை. ‘பல்கனி’யைக் காதல் ஜோடியினர் தான் பெருமளவில் ஆக்கிரமித் திருந்தனர்.

பானுமதியின் கை, அஜித்தின் கையுடன் இணைந்திருந்தது.

“பானு, இது தான் நாங்க பார்க்கப் போற கடைசிப் படம்” என்று ஒரு பீடிகையுடன் அஜித் பேசினான்.

“கடைசிப் படமா? ‘வட் டு யு மீன்’?”

“அடுத்த கிழமை நான் கப்பல்லு சேரப் போறன்.”

“ஓ! ” விழிகள் சூத்திட்ட நிலையில் அவனை நம்ப முடியாதவன் போலப் பானுமதி நோக்கினான்.

“உண்மைதான் பானு! நீர் தான் அடிக்கடி வேலை இல்லாதவன் எண்டு சொல்லிப் பகிடி பண்ணுவீர். அதால் முயற்சி செய்தன். வேலை கிடைச்சிட்டுது. அதுவும் கப்பல்லு.”

“அஜித், எத்தனை வருஷ ‘கொண்டிரக்ட்’?”

“இரண்டு வருஷம்.”

“ஓ! அது வரைக்கும் நான் உங்கள் பிரிஞ்சு இருக்க வேணுமா?”

"ரண்டு வருஷம் தானே? கண்ணை மூடி முழிக்க முந்தி, ரண்டு வருஷம் பறந்து போயிடும்."

"அஜித், எனக்கெண்டால் உங்கள் ரண்டு வருஷம் பிரிஞ்சு இருக்கப் பயமாக இருக்குது."

"பயம்?" அஜித் மெல்லச் சிரித்தான். "என்ன பயம்? நான் அடிக்கடி 'ஸெட்டர்' போடுவன். அப்ப உம்மட பயமெல்லாம் பறந்து ஓடிவிடும்."

"அஜித், நீங்க என்னைக் கைவிட மாட்டீங்க தானே?"

"ஏன் உம்மை மறக்கவேணும்? இப்பவும் உம்மட கையைப் பிடிச்சுத்தானே இருக்கிறேன்" என்றவன் சிரித்தான்.

பானுமதி அவன் சிரிப்பில் கலக்கவில்லை. "கிட்ட இருக்க மட்டும் காதல் மொழி பேசிப் போட்டு, தூரப் போனாப் பிறகு மறந்து விடுவீங்களோ எண்டு பயப்படுறேன்."

"பானு, இந்த அஜித்தை அப்படித் தரக் குறைவாக மதிக்காதையும். நான் ஒருக்காலும் உம்மை மறக்க மாட்டேன்."

"சத்தியம் செய்து தாங்க." பானுமதி கையை நீட்டினாள். அஜித் அவள் கையில் சத்தியம் செய்தான். "அஜித், என்னை மறக்க மாட்டீங்க எண்டு சொல்லுங்க."

"பானு, நான் உம்மை மறக்க மாட்டேன். இது சத்தியம். ஜீஸஸ் மீது சத்தியம். எங்களுக்கு பிறக்கப் போற பிள்ளை மீது சத்தியம்."

அஜித் சொன்ன விதம், பானுமதியை சிரிப்பில் ஆழ்த்தி விட்டது. தன்னை மீறிச் சிரித்து விட்டாள்.

படம் தொடங்குவதற்கு அறிகுறியாக மண்டபத்தில் இருள் பரவத் தொடங்கியது.

(31)

ரயிலுக்கு காத்திருந்தவண்ணம் யோசனைக்குத் தீனி கொடுத்திருந்தாள் மகேஸ்வரி.

கடைசி முறையாகத் தியாகவிங்கத்தைச் சந்தித்த போது, அவன் இறுதியாகக் கூறிய வார்த்தைகளை அவள் அசை போட்டாள்.

"அப்படியெண்டால் நீங்க இப்போதைக்குக் கலியாணத்தைப் பற்றி யோசிக்க ஏலாது போல" என மகேஸ்வரி இழுத்த போது, "ஓமோம், ஆனால் காதலைப் பற்றி யோசிக்கலாம்" என்று கூறிய தியாகவிங்கம், அவளைப் பார்த்து புன்னகை ஒன்றை வெளியிட்டு.....

தியாகவிங்கம் ஏன் அப்படி கூறினான் என மகேஸ்வரி நாளாந்தம் எண்ணிப் பார்த்தாள். மனதைப் போட்டுப் பிய்த்தெடுத்தாள். அவன் வார்த்தைகளில் ஒளிந்திருந்த உள்ளார்ந்த அர்த்தத்தைக் கண்டு பிடிக்க அவள் முயன்றாள். காதலைப் பற்றி யோசிக்கலாம் என்று அவன் கூறியது, அவளைக் காதலிக்கிறான் என்று பொருள்படுமா? அதைத் தான் நாகுக்காக வெளிப்படுத்தினானா? அவன் மனதில் அடைந்து

கிடக்கும் உண்மையை எப்படி வெளிக்கொண்டு வருவது? நேரில் கேட்டால் என்ன?

‘காதலா? நீங்க என்ன சொல்லுறீங்க? நான் உங்களைக் காதலிக்கிறேனா? சும்மா நெருங்கிப் பழகினால், அதை இப்படிப் பிழையாக விளங்கிக் கொள்ளுறதோ?’ என்று அவள் முகத்தில் அடித்தாற் போல அவன் கேட்டால்? அவமானம்.

ஏன் வீணாக அவமானத்தைச் சவீகரிப்பான்?

அப்படியெனில் அவன் உள் நோக்கத்தை எப்படி அறிவது?

அவனுடன் மேலும் பழகும் போது, என்றோ ஒரு நாள் உண்மை வெளிச்சமாகும் தானே? அது வரை பொறுத்திருப்போம் என்ற முடிவுக்கு மகேஸ்வரி வந்தாள்.

ஆனால், அவனுடன் பழகும் சந்தர்ப்பம் அவளுக்கு அடுத்த இரு வாரங்களும் கிட்டவில்லை. ரயில் ஸ்டேஷனில் கண்களை அலைபாய விட்டும், அவன் சிக்கவே இல்லை. அவன் எங்கே?

மூன்றாவது வாரத்தின் முதல் நாள் ரயில் நிலையத்தில் நின்றபடி கண்களைச் சுழற்றிய வேளை, "ஹலோ" என்ற குரல் பின்புறமிருந்து கேட்டு, அவள் திரும்பிப் பார்த்த போது, தியாகலிங்கம் புன்னகைத்தபடி நின்றான்.

"எங்க, உங்களைக் கணநாளா காண இல்ல" என மகேஸ்வரி சற்று உரிமையுடன் கேட்டாள்.

"ஓஃபிஸ்' வேலையாக 'சேர்க்கிட' போனனான். நேத்தைக்குப் பின்னேரம் தான் வந்தன். என்னைக் காணாமல் முழுசிக் கொண்டு நிண்டனீங்கனோ?"

அவனது இறுதி வார்த்தைகள் அவளைத் திக்கு முக்காட வைத்தன. அவனுக்கு என்ன பதிலைக் கூறுவது?

உண்மையில் தியாகலிங்கத்தைக் காணாமல் மகேஸ்வரி மனச்சோர்வுடன் தான் இருந்தாள். அவன் அங்கு எங்கும் தென்படுகிறானா என்று எத்தனை தடவைகள் கண்களைச் சுழற்றி இருப்பான்? தியாகலிங்கத்தின் தோற்றத்தினை ஒத்த ஒரு சிலரைக் கண்டு எவ்வளவு மகிழ்சி அடைந்திருக்கிறான்! ஆனால், அவர்களில் ஒருவராவது தியாகலிங்கம் இல்லை என்று அறிந்து எவ்வளவு மன வருத்தம் அடைந்திருக்கிறான்! இந்த உண்மையை எப்படி அவனிடம் பரிமாறுவது? அதனால், "இல்லையே, நான் உங்களைக் காணாமல் முழுசு இல்ல" என்றாள்.

"உண்மையைச் சொல்லுங்க. நீங்க இஞ்ச நிண்டு கொண்டு அங்கையும், இங்கையும் யாரையோ தேடுற மாதிரி இருப்பீங்க எண்டு என்ற 'பிரெண்ட்' ஒருத்தன் சொன்னான்" என்ற தியாகலிங்கம், 'குப்ரெனச்' சிரித்தான்.

"ச்சா! இருக்காது. நான் 'ட்ரெயின்' வருதோ எண்டு தான் அப்படி பார்த்தனான்" என்று மகேஸ்வரி வார்த்தைகளை அவசரத்துடன் வெளிப்படுத்தினாள்.

"மகேஸ், இனி எங்கையாவது 'சேர்க்கிட' போகக்கில உங்களிட்ட

சொல்லி விட்டுப் போறன்."

"எனக்குச் சொல்லத் தேவை இல்ல." மகேஸ்வரி பொய்க் கோபத்துடன் வெடித்தாள்.

தியாகலிங்கம் சொற்ப நேரம், அவன் முகத்தைக் குறும்பாக நோக்கிச் சிரிப்பைத் தவழவிட்டபடி நின்றான். மகேஸ்வரியின் கண்கள் பல தடவைகள் 'படபடத்தன'.

"இண்டைக்கு ஏழு அம்பது 'ட்ரெயினிலையோ' போகப் போறீங்க?" தியாகலிங்கம் கேட்டான்.

"ஓமோம்."

"அதில சரியான சனம் வரும். எட்டு அஞ்சு 'ட்ரெயினில்' போவம். சனம் இல்லையெண்டா வடிவாகக் கதைச்சுக் கொண்டு போகலாம்."

"என்னோட என்ன கதைக்கப் போறியள்?"

"எவ்வளவோ விஷயம் கதைக்க இருக்குது."

"ஒண்டைச் சொல்லுங்களேன்."

"'ட்ரெயினில்' சொல்லுறன்."

"ஏன் இப்ப சொன்னால் என்னவாம்?"

"அதில சுவை இருக்காது."

'ஏழு அம்பது' ரயில் வந்து தரித்தது. மகேஸ்வரி அதில் ஏறாமல் நின்றாள்.

"ஏற இல்லையா?" தியாகலிங்கம் குறும்புடன் கேட்டான்.

"இல்ல."

"ஏன்"

"அதில சரியான சனம்."

"அப்ப 'எட்டு அஞ்சு ட்ரெயினிலையோ' போகப் போறீங்க?"

"இல்ல, எனக்குத் தலையிடிக்குது. நான் வீட்டை போகப் போறன்." மகேஸ்வரி பொய் கூறவே, தியாகலிங்கம் அதை நம்பி விட்டான்.

"அப்படியெண்டால் நான் இந்த 'ட்ரெயினில்' போகட்டோ" என்று அவன் கேட்டு வாய் மூட முன், "வேண்டாம், நாங்க ரண்டு பேரும் 'எட்டு அஞ்சில்' போவம்" என்றான் மகேஸ்வரி.

தியாகலிங்கத்தின் இதழ்களில் ஒரு மலர்ச்சியான புன்னகை பிறந்தது.

(32)

கோ கிலாவின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரி ஒருத்தி அக்கரைப்பற்றைச் சேர்ந்த முஸ்லிம் வர்த்தகர் ஒருவரைத்தான் கல்யாணம் செய்திருந்தாள். அவளது ஊரில் உள்ள பூரணம் என்பவரும் மருதானையில் வேலை செய்யும் முஸ்லிம் வாலிபன் ஒருவனைக் காதுலித்துக் கலியாணம் கட்டினான். தூரத்து உறவுக்காரியான

நளினியும் முஸ்லிமைத் தான் கைப்பிடித்திருந்தாள்.

இந்த மூவருமே கோகிலாவுக்குத் தெரிந்தளவில் சந்தோஷமாகத் தான் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் தாம் தேர்ந்தெடுத்தவர்களைக் கல்யாணம் செய்ய முற்பட்ட போது பெற்றோரிடமிருந்து எதிர்ப்புக் கிளம்பியது. எதிர்ப்புக்கு மத்தியிலும், அவர்கள் தமது முடிவை நிறைவேற்றினார்கள். பின் கொதித்தெழுந்த பெற்றோர் மகள்மார் களுடன் சமாதானமாகி ஒன்றாக வாழ்கிறார்கள்.

இம் மூவரும் பெற்றோர் பார்த்த மாப்பிள்ளைகளைக் கைப்பிடித் திருந்தால் சந்தோஷமாக வாழ்ந்திருப்பார்கள், அல்லது துயரத்தில் கழித்திருப்பார்கள். அது அவர்களது தலைவிதியைப் பொறுத்தது.

அவளது தலை விதியும், அவள் சந்தோஷமாக வாழவேண்டும் என்று இருந்தால் அன்வரைக் கைப்பிடித்தாலும் சந்தோஷமாக வாழலாம் என்பதை அவளுக்குப் புரிய வைத்தது. அவளது முடிவை அவள் பெற்றோர் கடைசிவரை எதிர்ப்பார்கள் என்பது நிச்சயம். அதனால் பல எதிர்விளைவுகள் ஏற்படும்.

‘கோகிலா, எங்கட முகத்தில கரியைப் பூசிவிட்டாள்’ என்று ஊரெல்லாம் சொல்லித் திரிவார்கள். ‘கல்முனையான் சொக்குப்பொடி போட்டுக் கோகிலாவை மயக்கி விட்டான்’ என்று ஊரவர்கள் கதைப்பார்கள். ‘இதைவிட ஊருக்குள்ளே ஒரு கமக்காரனைக் கட்டியிருந் தாலும் நல்லது’ என்று சொந்தக்காரர்கள் கூறுவார்கள்.

இதெல்லாம் சில மாதங்களுக்கு, அல்லது சில வருடங்களுக்கு நீடிக்கும். பின் யாவருமே இதைப்பற்றி மறந்து விடுவார்கள். அதன் பின் அவர்கள் யாவரும் அன்வரைத் தமது சமூகத்துடன் சேர்த்துக் கொள்வார்கள். ஊர் வழக்கம் அது.

ஆனால், கோகிலாவின் பெற்றோர் அவளை மன்னித்து நடந்தவற்றை மறப்பார்களா? ‘சீ, வெளியில போ, தரித்திரம் பிடித்தவளே’ என அவர்கள் தூற்றி அனுப்பினால்?

இம்மாதிரியான பிரச்சினைகள் தோன்றக்கூடும். இவற்றை எல்லாம் எதிர்பார்த்துக் காரியங்களை நிறைவேற்றுவதென்றால் அன்வரை மறக்க வேண்டும். அல்லது பெற்றோரைக் கைகழுவி விட வேண்டும்.

அன்வரை மறந்து விட்டுப் பெற்றோருக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கலாம். ஆனால், அவள் வாழ்நாளில் மணமேடை ஏற முடியாத துரப்பாக்கிய நிலைக்கு ஆளாகலாம். இந் நிலையை அவள் விரும்ப வில்லை.

அவள் ஒரு முடிவுக்குத் தன்னை மாற்றினாள்.

எவ்வித எதிர்ப்பு, எத்திசையில் இருந்து வந்தாலும், அன்வரைக் கைப்பிடிப்பது என்ற முடிவினை அவள் எடுத்தாள். இதைப் பற்றி தேவகியுடன் மனம் விட்டுப் பேசினாள்.

"அது உம்மட விருப்பம். ஆனால், அப்பா, அம்மா இதை விரும்பமாட்டினம்" என்றாள் தேவகி.

"நான் காலம் பூராவும் இப்படியே இருக்கிறதையா அவையன்

விரும்புவினம்?"

"கோகிலா, எங்கட சமூக அமைப்பு அப்படி இருக்கக்கூட எங்களால ஒண்டுமே செய்ய ஏலாது. நீர் அன்வரைக் கட்டினாலும் உம்மை எங்கட சமூகம் தூற்றும். அதே நேரம், கலியாணம் கட்டாமல் 'சிவனே' எண்டு இருந்தாலும் தூற்றும். எங்கட சமூக அமைப்பை மாத்த ஏலாது."

"தேவகி, எங்கட சமூகத்திற்கு எதிராக நான் வாழ்ந்து காட்டத்தான் போறன்" என கோகிலா ஆவேசம் வந்தவளாகத் தெரிவித்தாள்.

"ஒரு கல்லால ஒரு மாளிகையையே கட்ட யோசிக்கிறீரா? 'ஓ.கே., மை பெஸ்ட் ஓஃப் லக் ரூ யூ'."

கோகிலாவின் பிடரி மயிர்கள் சில்லிட்டு நின்றன.

(33)

அறிமுகமில்லாத வாலிபன் ஒருவன் தன்னைப் பார்க்க வந்த போது, தேவகி வியப்பில் ஆழ்ந்து போனாள். யாராக இருக்கும் என விழிகளை அகல விரித்தபடி முன் விறாந்ததைக்கு வந்தான். "நீங்க தானே மிஸ் தேவகி செல்லையா?" எனக் கேட்ட வாலிபன், அவள் ஒமென்று சொல்வதற்கு முன்பாக, அரைச் சுவரில் அமர்ந்தான். அவன் சில வினாடிகளாகப் பேசுவதற்குத் தடுமாறுவதை அவன் அவதானித்தான்.

அவ் வாலிபனுக்கு முப்பது வயதுக்குள் தான் இருக்கும் என தேவகி அனுமானித்தாள். உயர்ந்த உருவமும், ஒல்லியான தோற்றமும் கொண்ட வனாக விளங்கினான். மெல்லியதொரு மீசை வளர்த்திருந்தான். பற்கள் வெளிநீட்டியிருந்தன. அவன் ஒருவாறு தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு பேசினான். "என்னை உங்களுக்குத் தெரியாது. எனக்குப் பெயர் வேல்முருகு. 'மாஸ்ட்ராக்' வேலை பார்க்கிறன்."

அவன் யாரென்று உடனடியாக அவளால் அடையாளம் காண முடியவில்லை. அந்த உண்மை புரிந்ததும் திகைப்பாக இருந்தது. அவளுக்குக் கல்யாணம் பேசிவந்த மாப்பிள்ளை தான் அவன். அவன் தனது கைவிரல்களை வாயின் மேல் வைத்தபடி தொடர்ந்தும் பேசினான்.

"இப்ப உங்களுக்கு என்னை ஆர் எண்டு தெரியும் எண்டு நினைக்கிறன். என்னைத் தான் உங்களுக்குக் கலியாணம் பேசி இருக்கினம். சம்பிரதாய முறைப்படி நான் உங்களைப் பார்க்க இஞ்ச வரக்கூடாது. ஆனால், வந்து விட்டன்" என்றவன் மெல்லிய தயக்கத் துடனான புன்னகை ஒன்றை உதிரவிட்டான்.

தேவகி ஒன்றும் பேசவில்லை.

"நீங்க என்னைக் கட்டுறதுக்கு மறுப்புச் சொல்லி இருக்கிற தாகக் கேள்விப்பட்டன். என்னை மறுக்கிறதுக்கு என்ன காரணம்?"

வேல்முருகு கேள்வியை எழுப்பிவிட்டுத் தேவகியை ஆர்வத் துடன் நோக்கினான்.

தேவகி பதிலாக என்ன கூறுவது என்று தெரியாமல், வெறுமனே

அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"சொல்லுங்கோ...."

தேவகி மனதைத் திடப்படுத்தினாள். "நான் ஒருவரை விரும்புறன்."

"அந்த ஒருவர் பிரேம்குமார் தானே?" கரிசனமாக அவன் வினவ, அவள் ஆச்சரியத்திற்கு உட்பட்டாள். இந்த உண்மையை அவன் எவ்வாறு அறிந்தான் என்ற வியப்பு மேலிட, "ஓமோம்" என்றான்.

"அவரை 'ஆமிக்காரங்க' விசாரணைக்கெண்டு கூட்டிக் கொண்டு போயிருக்கிறாங்க எண்டு கேள்விப்பட்டன். அவர் திரும்பி வருவாரா, இல்லையா எண்டு தெரியாத நிலை நிலவுது. இதனால் அவருக்கு காத்திருக்கிறதில் பிரயோசனமில்ல எண்டு நான் அபிப்பிராயப் படுறன். எண்டபடியால " என்ற வேல்முருகு, மேலே தொடராமல் அவளை அர்த்தபுஷ்டியுடன் பார்த்தான்.

வேல்முருகுவின் மனதில் தேங்கியுள்ள எண்ணத்தை தேவகி கிரகித்தாள். பிரேம்குமாரை மறந்துவிட்டுத் தன்னைக் கைப்பிடித்தால் என்ன என்று தான் அவன் கேட்கவிருக்கிறான் என்பதை அவள் புரிந்து கொண்டாள். இதையிட்டு உள்ளூர அவன் மீது ஆத்திரம் கொண்ட போதும், தன் உணர்ச்சியை வெளிக்காட்டாமல் மௌனத்தைக் கடைப்பிடித்தாள்.

தேவகியின் மௌனத்தைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிய அவன், பேச்சை மேலும் தொடர்ந்தான். "எண்டபடியால என்னைக் கலியாணம் முடிக்கிறதைப் பற்றி நீங்க என்ன நினைக்கிறீங்க?"

"பிரேம்குமாரை என்னால மறக்க ஏலாது. அவருக்காகக் காத்திருக்கப் போறன்."

"அவர் வராட்டால்....?"

"வருவார் எண்ட நம்பிக்கை என்னட்ட இருக்குது."

"இது தான் உங்கட முடிவா?"

"ஓமோம்."

"நான் உங்களை விரும்புறன். எனக்காக உங்கட முடிவை மாத்த ஏலாதா?"

அவளுக்குச் சட்டென்று கோபம் வந்தது. "உங்களுக்கு ஆம்பிளை எண்டு சொல்லிக் கொள்ள வெட்கமில்லையா? ஒரு பொம்பளையிட்டப் போய் மடிப்பிச்சை போடு எண்ட மாதிரி 'என்னைக் கலியாணம் கட்டு' எண்டு யாசிக்கிறீங்களே! மலரைத் தேடி வண்டு தான் வட்டமிட வேண்டுமே தவிர, வண்டைத் தேடி, மலர் வட்டமிடக்கூடாது."

வேல்முருகு பதில் கூறுவதற்கு முயன்றானே தவிர, அவனிடம் இருந்து ஒரு வார்த்தை கூட வெளிவரவில்லை. அவன் இதழ்கள் நடுங்குவதை தேவகி அவதானித்தாள்.

வேல்முருகு மேலும் அங்கிருக்கவில்லை. தலையைத் தொங்கப்

போட்டபடி, சென்று விட்டான்.

அவன் போனபின் சில நிமிடங்கள் வரை சமைந்து போன நிலையில் தேவகி இருந்தாள். எதையும் துலாம்பரமாக யோசிக்கும் பக்குவம், அவளிடமிருந்து தூர விலகி இருந்தது. சிந்தனையோட்டமின்றிச் சுவரை வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றாள்.

மெல்ல, மெல்லச் சுயநினைவுக்குத் திரும்பினாள். சிந்திக்கும் சக்தி அதிகரித்தது.

வேல்முருகு பேசியவை அவன் நினைவுக்கு வந்தன. அவன் கூறுவது போல பிரேம்குமார் விடுதலையாகி வராவிட்டால்.....?

வேல்முருகு வலிய வந்து அவளைக் கரம்பற்றத் தயார் என்று சொல்லுகிறான். அவன் அப்படி வந்தது அதிசயமாக விளங்கிய போதும், அவனுக்கு அவள் மீது விருப்பம் ஏற்பட்டுள்ளது. அதனால் அவளைத் தேடி, அவள் மனதை மாற்றுவதற்காக யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வந்திருக்கிறான். ஆனால், தேவகி அவனை மட்டம் தட்டி அனுப்பி விட்டாள்.

பிரேம்குமார் திரும்பி வருவான் என்ற நம்பிக்கையில் 'எதையும்' தெளிவாகச் சிந்திக்காமல் அவன் நடந்து விட்டான்.

அவன் கொண்டுள்ள நம்பிக்கை வீண் போகுமா?

(34)

பதைபதைக்கும் நெஞ்சுடன் கோகிலா நடந்து சென்று அன்வரை நெருங்கினாள்.

அவளைக் கண்டு அன்வர் வழமை போல் மலர்ச்சியான புன்னகை ஒன்றை உதிரவிட்டான்.

தேவகியின் ஆசனம் காலியாக இருந்தது.

கோகிலாவின் கண்கள் தேவகியின் ஆசனத்தை நோக்கிய போது, "கோகிலா, உங்கட 'பிரெண்ட்' அரை நாள் லீவு எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போயிட்டா" என்றான் அன்வர்.

"என்ன இருந்தாற் போல லீவு எடுத்திட்டா?" எனக்கேட்டபடி கோகிலா நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

"சுகமில்லையாக்கும்" என்றபடி அவளைப் பார்த்து விஷமமாகச் சிரிக்கவே, கோகிலா 'க்ளுக்'கெனச் சிரித்து விட்டாள்.

தேவகி அங்கு இருக்காததும், ஒரு வகையில் நல்லது என்றே கோகிலாவுக்குத் தோன்றியது. ஏனெனில் அவள் அன்வரை விரும்பும் உண்மையை, அவளிடம் வெளியிடும் எண்ணத்துடன் தான், வழமைக்கு மாறாக அரைமணி நேரத்தின் முன்னரே அங்கு வந்திருந்தாள்.

மனதில் தேக்கி வைத்திருந்த உண்மையை வெளிப்படுத்தும் எண்ணத்துடன் அங்கு வந்திருந்த போதும், அதை எவ்வாறு

வெளியிடுவது என்று தெரியாமல் அவள் பரிதவித்தாள். அவளின் பெண்மை உணர்ச்சி அவள் எடுத்திருந்த முடிவினை வெளிப்படுத்தத் தயங்கியது. ஆனாலும், எப்படியும் தன் முடிவினை அவனிடம் தெரிவித்து, அவனது பதினை அறிய அவள் விழைந்தாள்.

இரண்டு, மூன்று முறை தொண்டையைச் செருமிவிட்டு, "அன்வர், உங்களோட ஒரு முக்கியமான விஷயம் கதைக்க வேணும்" என்று கோகிலா ஆரம்பித்தாள்.

அன்வர் எவ்வித உணர்ச்சியும் இன்றி கோகிலாவை நோக்கினான். 'என்ன விஷயம் கதைக்க வேணும்?' என்று கேட்கக்கூட முயற்சி செய்யவில்லை.

"நீங்க ஒரு முஸ்லிம். நான் ஒரு ஹிந்து." கோகிலா மேலும் பேசுவதை நிறுத்தினாள். அடுத்து என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் முழித்தாள்.

அவளது தடுமாற்றத்தைப் புரிந்தவனாக அன்வர் பேச்சை ஆரம்பித்தான். "கோகிலா, நீங்க என்ன சொல்லுறதுக்குத் தடுமாறுறீங்க எண்டு எனக்குத் தெரியது. ஒரு முஸ்லிமும், ஒரு ஹிந்துவும் இணையறது பற்றித்தானே கதைக்கப் போறீங்க?"

"ஓமோம்."

"அதில என்ன பிழை இருக்குது? நானும் உங்கள விரும்புறன்."

உடல் முழுவதும் புதிய புதிய இரத்தம் ஓடுவது போன்ற உணர்வினைக் கோகிலா பெற்றாள். அவ்வுணர்ச்சியின் வேகத்தினைத் தாங்க முடியாமல் அவள் திக்கு முக்காடினாள்.

"அன்வர், உண்மையைத்தானே சொல்லுறீங்க?"

"இண்டைக்கு 'ஏப்ரல் ஃபூல்' இல்லத்தானே" எனக்கேட்டு அன்வர் சிரித்தான்.

அவன் சிரிப்பில் அவளும் முழுமையாக ஈடுபட்டாள்.

(35)

'தேகால் ஃபேஸ்' கடற்கரை 'போயா' தினமானபடியால் கூட்டத்தினால் திக்கு முக்காடியது.

அது ஒரு மாலை மங்கும் வேளை.

சூரியன் கடலுடன் சங்கமித்துக் கொண்டிருந்தது.

கைகோர்த்த நிலையில் தியாகலிங்கமும், மகேஸ்வரியும் உலா போயினர்.

முதல் நாள் மாலைதான் மகேஸ்வரியை விரும்புவதாகத் தியாகலிங்கம் வெளிப்படையாகக் கூறியிருந்தான்.

"தியாகு, உங்களுக்கு மூண்டு தங்கச்சிமார் இருக்கினம். நாளைக்கு அவையளுக்கு கலியாணம் எண்டால் நீங்க மாற்றுச்

சம்பந்தத்திற்கும் தயாராக இருக்க வேணும். எண்டபடியால் நீங்க என்னை விரும்புறது....." என்ற மகேஸ்வரி மேலே தொடராமல், மிகுதி அவனுக்குப் புரியும் என்ற தோரணையில் அவனைப் பார்த்தாள்.

"மாற்றுச் சம்பந்தத்தை நான் விரும்புறதில்லை. அதனால் பெரிய பெரிய தொந்தரவுகள் வரும். இதைப்பத்தி அப்பா, அம்மாவிட்ட எப்பலோ சொல்லி விட்டன். தங்கச்சிமாரை நான் எப்படியும் கட்டி வைப்பன்" என தியாகலிங்கம் தெளிவில்லாமல் சொன்னான்.

"எப்படிக் கட்டி வைப்பீங்க? அவைபள் முழுக்க முழுக்க உங்களைத் தானே நம்பி இருக்கினம்?"

"நம்பித்தான் இருக்கினம். ஆனால், அதற்காக மாற்றுச் சம்பந்தத்திற்குப் போக என்னால ஏலாது. அதோட வேறை எங்கையாவது 'டொனேஷன்' எடுத்து தங்கச்சிமாருக்கு சீதனம் குடுக்கவும் நான் தயாரில்ல."

"அப்படியெண்டால் உங்கட மூண்டு தங்கச்சிமாரையும் கரைசேர்க்கிற மட்டும் நான் காத்திருக்க வேணுமா?"

"காத்திருக்க வேணுமெண்டால் காத்திருக்கத் தானே வேணும்."

தியாகலிங்கம் பேசியதை இரவு படுக்கையில் கிடந்தபடி மகேஸ்வரி அலசி ஆராய்ந்தாள். அவனைக் கைப்பிடிக்கும் சாதக, பாதகங்களை அலசிப் பார்த்த பின்னர், அவனைக் கைப்பிடிக்கும் முடிவுக்கு மகேஸ்வரி வந்திருந்தாள்.

"ஐஸ்கிரீம் குடிப்பமா?" என தியாகலிங்கம் கேட்டபோது, மகேஸ்வரி சுயநினைவுக்குத் திரும்பினாள்.

"வாங்கித் தந்தால் குடிப்பன்."

அவன் ஐஸ்கிரீம் வாங்கி வந்து அவளிடம் நீட்டினான்.

இருவரும் ஐஸ்கிரீமைப் பருகிய வண்ணம் நடந்தனர்.

சிறிது தூரம் நடந்திருக்க மாட்டார்கள். மகேஸ்வரியின் முகம் வியப்பினால் குத்திட்டது. நம்ப முடியாதவன் போல முன்னால் வந்தவர்களைப் பார்த்து நின்றாள்.

அதே நேரம் அவளுக்கு எதிர்ப்புறமாக அன்வருடன் வந்து கொண்டிருந்த கோகிலாவும், மகேஸ்வரி அடைந்த உணர்ச்சியினால் பீடிக்கப்பட்டாள்.

இரு தோழிகளும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து அசட்டுச் சிரிப்பினை வெளிப்படுத்தினர்.

மகேஸ்வரி தைரியத்தை வரவழைத்து, தியாகலிங்கத்தைத் தோழிக்கு அறிமுகப்படுத்தினாள்.

"இவர் அன்வர், தேவகியோட வேலை செய்யுறார் " என அன்வரை அறிமுகப்படுத்தினாள் கோகிலா.

அதன்பின் இரு ஜோடியினரும் பொது விஷயங்களைப் பற்றி அளவளாவினர்.

வீடு வந்தவுடன் ஓர் ஒதுக்குப் புறத்திற்குக் கோகிலாவை மகேஸ்வரி கூட்டிச் சென்றாள்.

"உமக்குத் தானே உம்மட அப்பா, அம்மாளைப் பற்றித் தெரியும்?"

அவையுள் நீர் அவ்வரைக் கல்யாணம் செய்யுறதை விடுவினமோ? நீரே உம்மட தலையில் மண்ணைக்கொட்டி விட்டீர். அவரை உம்மால் மறக்க ஏலாதா?" என மகேஸ்வரி அமைதியற்ற குரலில் கேட்டாள்.

"மறக்கிறதுக்காக நான் அவரை விரும்ப இல்ல. இந்த முடிவை மாத்த என்னால ஏலாது" என கோகிலா வெட்டு ஒன்று, துண்டு இரண்டு என்பது போல பேசினாள்.

மகேஸ்வரியின் முகம் சுருங்கி விட்டது.

(36)

லட்சுமியைத் தேடி மகேந்திரன் வந்திருந்தான்.

"நாளைக்கு ஊருக்குப் போறன். மாமிக்கு ஏதும் சொல்ல வேணுமோ?" என மகேந்திரன், வாசல் படியில் ஏறிக் கொண்டே கேட்டான்.

"வாங்க" என்று லட்சுமி அவனை வர வேற்றாள். தொடர்ந்து, "அம்மாவுக்கு சொல்லுறதுக்கு ஒண்டும் இல்ல" என்று சொன்னாள்.

மகேந்திரன் சுற்றும் முற்றும் பார்வையை ஓடவிட்டான். வீடு அமைதியிடம் அடைக்கலம் அடைந்திருப்பதைக் கண்டவன், "எங்க மற்ற 'கேர்ள்ஸ்' என வினாவினாள்.

"எல்லாரும் ஒவ்வொரு திக்கால எங்கையோ போயிட்டினம்."

அந்த அமைதியான வேளையில் - யாருமே அற்ற சூழ்நிலையில், தமது மனதில் கரைபுரண்டோடிய நிலையில் விளங்கிய எண்ணத்தினை லட்சுமி மெல்ல, வெளிப்படுத்தினாள்.

"அத்தான், சொல்லப் போனால் இது ஒரு தலைக்காதலோ எண்டு என்னால சொல்ல ஏலாது ஆனால், என்னைப் பொறுத்தளவில் நீங்கரும் என்னை விரும்புறீங்க எண்டு நினைக்கிறன். நீங்க என்ற கனவுகளை, எதிர்பார்ப்புக்களை கலைத்து விடமாட்டீங்க எண்டும் நினைக்கிறன். நீங்க இதுக்கு என்ன முடிவு சொல்லுறீங்க?" என நிலத்தைப் பார்த்த வண்ணம் திக்கித் திணறியபடி லட்சுமி பேசி முடித்தாள்.

மகேந்திரன் பதில் அளிக்கவில்லை. அவளையே வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றான்.

"அத்தான், உங்கட மறுமொழி என்ன?"

"லட்சுமி உம்மட காதலை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத நிலையில் இருக்கிறன்."

மகேந்திரனின் பதில் அவள் நெஞ்சில் வீச்சுடன் மோதியது. அதை அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அதிர்ச்சியில் அவள் உடல் நடுங்கியது.

"அத்தான், என்ன சொல்லுறீங்க?" நாட் தழுதழுக்க கேட்டாள் லட்சுமி.

"லட்சுமி, நீர் என்னை மறந்து விடும்."

"மறக்கவா உங்களோட பழகினன்?"

"நாங்க ரண்டு பேரும் அத்தானும், மச்சாளும். இந்த உறவு தொடர்ந்தால் போதும் எண்டு நினைக்கிறன்."

லட்சுமியின் கண்கள் கலங்கின. "உங்கட முடிந்த முடிவு என்ன?"

"அதைத்தான் சொல்லிவிட்டேனே. உம்மட கலியாணத்திற்குத் தேவைப்படுற காசைக் கடனாகத் தாற நிலையில் தான் நான் இருக்கிறன். 'பிளீஸ்', என்னை மன்னிச்சுப்போடும்."

லட்சுமியின் கண்களில் நீர் பெருகி ஓடியது.

(37)

யாவரும் 'கொல்' லென்று சிரித்து விட்டார்கள்.

ரஞ்சனாவின் சிரிப்பொலி யாவரது சிரிப்பொலியையும் அழுக்கி விட்டது.

சுந்தரம் சிரிக்காமல் தனது பகிடியைத் தொடர்ந்தான். அவன் அந்தப் பகிடியை கூறி முடிக்கும் வரை, அங்கிருந்த பெண்கள் யாவரும் பல தடவைகள் சிரித்தார்கள்.

சவூதி அரேபியாவுக்கு வேலை வாய்ப்பைப் பெற்று மறுதினம் மாலை அங்கு போவதையிட்டு, சுந்தரம் வீட்டில் இருந்த சகல பெண்களுக்கும் 'உ பார்ட்டி' ஒன்றை ஒழுங்கு செய்திருந்தான். 'கேக்', வடை, தேனீர் என்று சுருக்கமாக விருந்தினை வைத்திருந்தான்.

ரஞ்சனாவே எல்லோருக்கும் தின்பண்டங்களைப் பரிமாறினாள்.

"எப்ப கலியாணச்சாப்பாடு போடப் போறீர்?" என்று தேவகி நழுட்டுச் சிரிப்புடன் கேட்டாள்.

"நீர் போட்ட பிறகு தான் நான் போடுவன்" என்றாள் ரஞ்சனா.

"உங்கள் எல்லோருக்கும் முந்தி மகேஸ்வரி கலியாணச் சாப்பாடு போடுவா போலிருக்குது" என கோகிலா கூறினாள்.

"ஓ! ஓ!! தாறன். ஆனால், அதற்கிடையில் கோகிலா பிள்ளைப் பெத்து விடுவா போலிருக்குது" என கோகிலாவை நகைச்சுவை மிளிர பார்த்த படி மகேஸ்வரி கூறினாள்.

கோகிலாவும் ஒரு பொடியனைப் பிடிச்சு விட்டாவோ?"

"உங்களுக்குச் சங்கதியே தெரியாது போல. அண்டைக்கல்லோ கோகிலாவும். அவளினர் 'போய் பிரெண்டும்' வாறதை நான் பார்த்தனான். 'ச்சை'! பிரபு-குஷ்பு ஜோடி கூட தோத்து விடும். அவர் என்ன வடிவாக இவ்வைக் கட்டிப்பிடிச்சுக் கொண்டு வந்தார்" என்று மகேஸ்வரி 'கட்டிப்பிடிச்சு' என்ற சொல்லுக்குச் சற்று அழுத்தம் கொடுத்துக் கூறினாள்.

"கோகிலாவினர் இதயத்தைப் பறித்த கன்வன் யாரோ?" என ரஞ்சனா கேட்டாள்.

"தேவகியோட வேலை செய்யுற அன்வர்."

"அன்வரா? அன்வர் என் அன்பர்" என்று சொல்லி ரஞ்சனா

சிரித்தாள்.

"அவர் முஸ்லிமோ?" லட்சுமி முகத்தைச் சுளித்தபடி கேட்டாள்.

"பெயரைப் பார்த்தாலே தெரிய இல்லையா?" என தேவகி 'வெடுக்' கென்று கேட்டாள்.

"அவனைக் கேட்டால் இவவுக்கு ஏன் கோவம் வருது?" லட்சுமி சற்றுக் கினத்துடன் கேட்டாள்.

"முஸ்லிம் எண்டாப் போல அவர் ஆம்பிளை இல்லையோ?" லட்சுமியிடம் கேட்டாள் தேவகி.

"அவர் முஸ்லிமோ எண்டு தான் கேட்டனான். அதுக்கு ஏன் இப்படி கத்துறீர்? நீரோ இதுக்கு 'புரோக்கர்'?"

லட்சுமி கேட்டவிதம், தேவகிக்கு ஆத்திரத்தை ஊட்டிவிட்டது.

"உமக்கும் 'புரோக்கர்' வேலை பார்க்க வேணுமோ?"

கோகிலா எதுவுமே தன் காதுகளில் ஏறவில்லை என்ற தோரணையில் தலை குனிந்தபடி அமர்ந்திருந்தாள்.

லட்சுமியின் முகம் சிவந்தது. 'விறு விறு' என்று சென்று தேவகியின் முன்னால் நின்றாள். "எனக்கு 'புரோக்கர்' வேலை பார்க்கத் தேவையில்லை. நீர் உம்மட வேலையைப் பாடும்" என்று ஆக்ரோஷத்துடன் கூறினாள்.

சுந்தரத்திற்கு தர்மசங்கடமாகி விட்டது.

"தேவகி, என்ன இது? ஏன் ரண்டு பேரும் சண்டை பிடிக்கிறியர்? இந்த சின்ன விஷயத்திற்கு சண்டை பிடிக்கிறதோ?" எனக் கேட்டான் சுந்தரம்.

"அவதானே சண்டைக்கு வந்தவ?"

"சரி, சரி சண்டை பிடிக்கிறதை விடுங்கோ."

எல்லோரும் அதிருப்தியுடன் அங்கிருந்து கலைந்து சென்றனர்.

(38)

சூது அரேபியாவுக்குச் சுந்தரம் போய் விட்டான்.

ரஞ்சனா கட்டுநாயக்க விமான நிலையத்திற்குச் சென்று, அவனைப் பயணம் அனுப்பி விட்டு வந்தாள். அவளுக்குத் துணையாக பானுமதியும், அஜித்தும் சென்றனர்.

சுந்தரத்தின் பிரிவை ரஞ்சனாவினால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. வாய் விட்டு அழுதாள்.

"அழாதையும். இன்னும் ஒரு வருஷத்தில வந்து விடுவன் தானே?" என்று சுந்தரம் ஆறுதல் கூறிய போதும், ரஞ்சனாவின் அழுகை அடங்கவில்லை.

சுந்தரம் சென்று சரியாக ஒரு வாரத்தின் பின், அஜித் ரோமுக்குப் பயணமானான். அங்கு சென்று கப்பல் ஏறுவது என்று ஏற்பாடாகி இருந்தது.

துணைக்கு எவருமே இல்லாதபடியினால் பயணம் அனுப்ப

பானுமதி விமான நிலையத்திற்குச் செல்லவில்லை.

அஜித் பயணம் போய் மூன்றாவது நாள், தேவகியின் பெயருக்கு கடிதம் ஒன்று வந்தது. அதை அவள் வெகு ஆவலுடன் பிரித்தாள். பிரேம்குமார் தான் கடிதத்தை எழுதியிருந்தான்.

தன்னை இராணுவத்தினர் சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்து வைத்திருப்பதாகவும், விசாரணை முடிந்த பின் விடுதலை செய்வார்கள் எனவும் சுருக்கமாக எழுதியிருந்தான். வேறு ஒரு விடயத்தைப் பற்றியும் அவன் எழுதி இருக்கவில்லை. எங்கு வைத்திருக்கின்றனர் என்ற விபரத்தையும் அவன் குறிப்பிடவில்லை.

பிரேம்குமார் சுகமாக இருக்கிறான் என்பதையும், தன்னை மறக்காமல் கடிதம் எழுதி இருக்கிறான் என்பதையும் அறிந்தபோது, தேவகிக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அவனது கடிதத்தை எல்லோரிடமும் காட்டி அவன் மனமகிழ்ந்தாள்.

அதன்பின் இரவு வேளைகளில் தேவகி இன்பக் கனவுகளில் மூழ்கியபடி, எதிர்காலத்தைப் பற்றி கற்பனைக் கோட்டைகளைக் கட்டினாள். பிரேம்குமார் விடுதலையாகும் நாளை வெகு ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தபடி, அவள் நாட்களைக் கழித்தாள்.

ஒரு சனிக்கிழமை.

'பாத்ரூமிலிருந்து' உடுப்புக்களைத் தோய்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, கதவு 'பட,பட' வென்று தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டு தேவகி கதவைத் திறந்தாள்.

வெளியில் மகேஸ்வரி பதறிய நிலையில் நின்றாள். "தேவகி, இதைப்பாரும்" என்று சொல்லி மகேஸ்வரி அன்றைய தினசரியை அவளிடம் நீட்டி, குறிப்பிட்ட செய்தி ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

"முகாமில் இருந்து தப்ப முயன்ற வாலிபன் சுட்டுக் கொலை" என்ற தலைப்பில் வெளியான செய்தியை முழுமையாக வாசித்த தேவகி, "ஐயோ, பிரேம்குமார் என்னை விட்டுட்டு போயிட்டாங்களா?" என வீடே அதிரும் வண்ணம் கத்திப்பவாறு மயங்கி விழுந்தாள்.

(39)

திங்கட்கிழமை காலை ரயிலுக்குக் காத்திருந்த போது தியாகலிங்கம் முகத்தைத் தொங்கப் போட்டபடி மகேஸ்வரியிடம் வந்தான்.

"எந்தக் கோட்டையை இழந்து விட்டு வாரீங்க?" என மகேஸ்வரி நகைச்சுவை ததும்பக் கேட்டாள்.

"மகேஸ், நான் நாளைக்கு ஊருக்கு போறன்." தியாகலிங்கத்தின் குரலில் வருத்தம் இழையோடியது.

"என்ன விஷயம்?"

"அம்மாவுக்குச் 'சீரியஸ்' எண்டு தபால் வந்திருக்குது."

"எப்ப தபால் வந்தது?"

"நேத்தைக்கு."

இன்றல்ல நாணாயே கலியாணம்

“அப்ப இண்டைக்கு காலமையே ஊருக்கு போயிருக்கலாம் தானே?”

“போயிருக்கலாம். ஆனால், உமக்குச் சொல்லாமல் போகக் கூடாது என்று நினைச்சதால் தான் நாளைக்குப் போறன்.”

“அம்மாவுக்குச் ‘சீரியஸ்’ எண்டால் உடன போயிருக்க வேணும். உங்கள் எதிர்பார்த்து அவையன் காத்திருப்பினம்.”

“அம்மாவுக்குச் ‘சீரியஸ்’ எண்டு தபால் அனுப்பியிருந்தாலும், அவையன் என்னை வரவழைக்கத்தான் தபால் அனுப்பியிருக்கினம் எண்டு நான் நினைக்கிறன்.”

“நீங்க என்ன சொல்லுறியன்?”

“தங்கச்சிக்குக் கலியாணம் பேசினம். அது சம்பந்தமாக முடிவு எடுக்கத்தான் என்னைக் கூப்பிடினம் எண்டு நினைக்கிறன்.”

ரயில் வந்தது. இருவரும் ஏறினார்கள். ரயிலில் பேச இருவருக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. தியாகலிங்கத்தை அதன் பின் மகேஸ்வரி காணவில்லை.

இரு வாரங்களின் பின் மகேஸ்வரியின் பெயருக்கு கடிதம் ஒன்று வந்தது. தியாகலிங்கம் தான் கடிதம் எழுதியிருந்தான். “மகேஸ்வரி, என்னை மன்னித்துவிடும்” என்று தியாகலிங்கம் கடிதத்தை ஆரம்பித்திருந்தான். “நான் அம்மாவுடன் எவ்வளவோ வாதாடிப் பார்த்தேன். ஆனால், அவ எனது கருத்தினை ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கிறா.....

..... எனது இரண்டு தங்கச்சிமார்களும் கரைசேருவது என்றால் நான் மாற்றுச் சம்பந்தத்திற்கு உடன்பட்டே தீரவேண்டும் என்ற நிலை ஏற்பட்டு விட்டது.....

..... ஒரு மாப்பிள்ளைக்கு இரண்டு மாப்பிள்ளை கிடைக்கிறதே என்றபடியால் உம்மை மறந்து விடும்படி அம்மா கூறியபோது, வழமையான ஆம்பிளையன் மாதிரி தங்கச்சிமார்களுக்காக என் காதலைத் தியாகம் செய்வதென்ற முடிவைத்தான் என்னால் எடுக்க முடிந்தது.....

பெற்றோர், தங்கச்சிமார்களை நினைத்து, நான் எடுத்த முடிவை நீர் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டீர் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால், உமக்கு எதிராக நான் முடிவை எடுத்து விட்டேன். எனவே, என்னை மன்னித்துவிடும். உம்முடைய வாழ்க்கை சிறப்புற எனது வாழ்த்துக்கள்!”

தியாகலிங்கம் சுருக்கமாக எழுதியிருந்த கடிதத்தை வாசித்து, மகேஸ்வரி சமைந்து போனாள். கடிதம் அவள் கையிலிருந்து கீழே நழுவி விழுந்ததைக் கூட அவள் உணரவில்லை.

(40)

கோகிலா விக்ки, விக்ки அழுதாள்.

தேவகியும், மகேஸ்வரியும் அவளைத் தேற்றுவதற்கு முயன்றும் அவளது அழகை அடங்கவில்லை.

“ஏன் அழுதீர்” என தேவகி மீண்டும் ஒரு முறை கேட்டாள்.

"தேவகி, என்னை அன்வர் ஏமாத்திப் போட்டார்" என்று கோகிலா விம்மலுக்கிடையே கூறினாள்.

"நீரும் என்ற 'கேஸா'?" எனத் துக்கம் தொண்டையை அடைத்த நிலையில் மகேஸ்வரி கேட்டாள்.

"ஓமோம்" என்று தலையாட்டிய கோகிலா, தொடர்ந்தும் அழுதாள். "அன்வர், இப்படி என்னை ஏமாத்துவார் எண்டு நான் நினைக்க இல்ல."

"எல்லாப் பொம்பளைகளுமே ஆம்பிளைகள் தங்கள் ஏமாற்றமாட்டினம் எண்டு நினைச்சுத்தான் அவையள 'லவ்' பண்ணுகினம். ஆனால், பொம்பளைகளின்ர உணர்ச்சிகளை விளங்கிக் கொள்ளாமல், அவையள ஏமாத்தி விடுகினம்" என மகேஸ்வரி விரக்தியுடன் வார்த்தைகளை வெளியிட்டாள்.

"அவர் உம்மை மறக்க காரணம் என்ன?" தேவகி கேட்டாள்.

"என்னைக் கலியாணம் முடிக்கிறதுக்கு அன்வர் தன்ர பெற்றாரிட்ட 'பெர்மிஷன்' கேட்டிருக்கிறாராம். அவையள என்னை ஹிந்து எண்டு சொல்லி மறுத்து விட்டினமாம்."

"பெற்றாரை மறந்து விட்டு அவர் உம்மைக் கலியாணம் முடிக்கலாம் தானே?"

"அதை, தான் விரும்ப இல்ல எண்டு சொல்லுறார். அதோட தன்ர மார்க்கத்திற்கு எதிராக என்னைக் கலியாணம் முடிக்க அவருக்குப் பயமாக இருக்குதாம்."

"அப்படியெண்டால் அவர் ஏன் உம்மை விரும்பினாராம்."

கோகிலா பதில் அளிக்கும் முன் மகேஸ்வரி குறுக்கிட்டாள். "வயசுக் கோளாறில விரும்பி விட்டார் போல. இனியும் அவரை நினைச்சு மனம் கலங்காதையும். அவரை மறந்துவிட்டு வாழ்க்கையைத் தொடரும்" என மகேஸ்வரி புத்திமதி கூறினாள்.

"அவரை எப்படி அவ்வளவு கெதியில மறக்க முடியும்?"

"அவருக்கு உம்மை மறக்க ஏலுமெண்டால், உம்மால ஏன் அவரை மறக்க ஏலாது?" தேவகி சர்வசாதாரணமாகக் கேட்டாள்.

"தேவகி, நீர் பிரேம்குமாரை மறந்து விட்டீரா?" கோகிலா திருப்பிக் கேட்டாள்.

"அவரை எப்படி மறக்கிறது?"

"உமக்கு அவரை மறக்க முடியாதெண்டால், என்னால எப்படி அன்வரை மறக்க முடியும்?"

"பிரேம்குமார் எனக்குத் துரோகம் செய்ய இல்ல. என்னைக் காண வேணும் எண்ட ஆவலில முகாமில இருந்து தப்பக்கில சூடுபட்டு செத்திருக்கிறார். அவர் ஒரு தியாகி. அவரை எப்படி மறக்க முடியும்? தன்னை மறக்க முடியாத மாதிரித்தான் அவர் நடத்தியிருக்கிறார்."

இவர்கள் மூவரும் பேசிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, காரொன்று வீட்டின் முன்னால் வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டது.

மூவரும் முன் விறாந்தைக்கு விரைந்தனர்.

வீட்டின் முன்பாக 'டாக்ஸி' ஒன்று நின்றது. அதிலிருந்து சுந்தரம் இறங்கினான்.

'டாக்ஸிச்' சாரதி 'சூட்கேசைத்' தூக்கிக் கொண்டு வந்து விறாந்தையில் வைத்து விட்டு, சுந்தரத்திடம் பணத்தைப் பெற்றுச் சென்றான்.

சுந்தரத்தை எவரும் அந் நேரத்தில் எதிர்பார்க்கவில்லை. எல்லோரும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தனர்.

சுந்தரம் அவர்களைப் பார்த்து மென்மையாகப் புன்னகைத்தான். அவன் உடல் மெலிந்திருந்தது. முகத்தையும் சவரம் செய்திருக்கவில்லை. முகம் கருங்கி இருந்தது.

"சுந்தரம் என்ன இருந்தாப் போல வந்து விட்டியள்" எனத் தேவகி கேட்டாள்.

"என்னை அனுப்பி போட்டாங்க."

"ஏனாம்?"

"என்ற வருத்தம் முத்திப் போச்சது. இனியும் எனக்கு ஆஸ்பத்திரி செலவு செய்ய 'கொம்பனிக்காரங்க' விரும்ப இல்ல. உடன் அனுப்பி விட்டாங்க."

"உங்களுக்கு என்ன வருத்தம்?"

"'கன்சர்'."

பெண்கள் மூவரும் பேசும் சக்தியை இழந்தனர்.

(41)

பொன்சேகா வீதியில் உள்ள 13ஆம் இலக்க இல்லம், அரை இருளில் மூழ்கியிருந்தது.

ஒரே ஒரு அறையில் இருந்து மட்டுமே வெளிச்சம் வந்தது.

முன் அறையில் 'லைட்டை' எரிய வைத்தபடியே, பானுமதி கட்டிலில் படுத்திருந்தாள். லட்சுமியும், ரஞ்சனாவும் தம்மை மறந்து, தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தனர்.

பானுமதியின் மனதை யோசனையே ஆக்கிரமித்திருந்தது.

அஜித் இதுவரை அவளுக்குக் கடிதம் எழுதவில்லை. அவன் இலங்கையை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்று மூன்று வாரங்களாகி இருந்தன. "எப்படியும் ஒரு கிழமைக்குள்ளை என்ற 'லைட்டர்' உம்மட கைக்கு கிடைக்கும்" என்று உறுதி கூறிவிட்டுச் சென்றவன், இதுவரை கடிதம் அனுப்பாததிற்கு காரணம் என்ன?

அந்த வீட்டில் குடியிருக்கும் தோழிகளின் வாழ்க்கையில் இடம் பெறும் மறுதலையான திருப்பங்களை நினைத்துப் பார்த்த போது, அவளுக்கு அடிவயிறு அடிக்கடி கலங்கியது. தனது வாழ்க்கையும் திடீரெனத் திசை திரும்பி விடுமோ என்ற அச்சம், அவளைப் பற்றிக் கொண்டது.

அன்வரைக் காதலித்த கோகிலா காதல் தோல்வி அடைந்து விட்டாள்.

பிரேம்குமாரைக் காதலித்த தேவகி, அநியாயமாக அவனை இழந்து விட்டாள்.

தியாகலிங்கத்தை காதலித்த மகேஸ்வரியும், அவனைக் கரம்பற்ற முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விட்டாள்.

சுந்தரத்தை ரஞ்சனா காதலித்தாள். ஆனால், அவன் புற்றுநோய் என்று மஹரகம் புற்றுநோய் ஆஸ்பத்திரியில் படுத்த படுக்கையாகக் கிடக்கிறான். டாக்டர்கள் கையை விரித்து விட்டார்கள். இரு வாரங்களையே அவனது உயிருக்கு கெடு விதித்திருந்தார்கள். ரஞ்சனா அவனை இழப்பது நிச்சயம் என்ற சூழ்நிலை உருவாகிவிட்டது.

லட்சுமி மனம் திறந்து தனது காதல் தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டு விட்டாள்.

"இந்த ஆம்பிளையுள் எல்லாரும் ஒரு மாதிரித்தான். என்ற அத்தானும் அதுக்கு விதி விலக்கு இல்லை" என்று கூறிய லட்சுமி, "இனி நான் கலியாணமே முடிக்கிறதில்லை" என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டாள்.

இப்படி எல்லாப் பெண்களுமே காதலில் தோல்வி அடைந்து, ஊமை வாழ்வு வாழ்ந்தனர்.

அவள் தான் இதுவரை காதல் தோல்வி அடையவில்லை என்ற சூழ்நிலை அங்கு நிலவுகிறது. ஆனால், அஜித்தின் கடிதம் இதுவரை வந்து சேராததினால், அவளுக்கும் எதிர்காலம் கேள்விக்குறியாக விளங்கியது.

அஜித்தை அவள் இழக்க வேண்டிய துரப்பாக்கிய நிலை உருவாகுமா?

(42)

பஸ்சில் இருந்து இறங்கிய ரஞ்சனாவும், தேவகியும் 'விறு, விறு' என்று ஆஸ்பத்திரியை நோக்கி விரைந்தனர்.

கடந்த மூன்று வாரங்களாக மாலை வேளைகளில் ரஞ்சனா யாராவது ஒரு பெண்ணின் உதவியுடன் சுந்தரத்தைப் பார்த்து விட்டு வருவாள். அவனைக் காணப் போகும் போது, அவள் இரவுச் சாப்பாட்டைத் தன்னுடன் கொண்டு செல்வாள்.

படுக்கையில் எலும்புக்கூடோ, உயிருள்ள ஜடமோ என்ற நிலையில் கிடக்கும் சுந்தரம் எத்தனையோ தரம் தனக்குச் சாப்பாடு கொண்டு வரவேண்டாம் என்று அன்புடன் கூறிய போதும், 'பரவாயில்லை' என்று சொல்லி ரஞ்சனா சாப்பாட்டைக் கொண்டு போனாள்.

"ரஞ்சனா, எனக்கு வருத்தம் எண்டு ஊருக்கு அறிவிக்க வேண்டாம். நான் செத்தாப் பிறகு அவையருக்கு அறிவிச்சால் போதும்" என இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் சுந்தரம் கூறியிருந்தான்.

"ஏன் இப்ப அறிவிச்சால் என்ன?" ரஞ்சனா கேட்டாள்.

"நான் இஞ்ச அழுந்திறதைப் பார்க்கிற தைரியம் அவையருக்கு இல்லை. ஏதோ நான் இன்னும் சலுதியில் இருக்கிறேன் எண்டு அவையுள் நினைச்சுக் கொண்டிருப்பினம். அவையின்ர எண்ணத்தை ஏன் வீணாகக் குழப்புவான்" என்று சுந்தரம் விளக்கம் அளித்தான்.

முதல் நாள் ரஞ்சனாவின் கையை எடுத்துத் தன் நெஞ்சில் வைத்தவன், கண்ணீரை நிறையச் சொரிந்தான்.

"ரஞ்சனா, நான் உம்மட மனதை எத்தனை தரம் புண்ணாக்கி இருப்பன்? கடவுள் அதுக்கு எனக்குத் தண்டனை தந்திட்டார். உம்மை நான் விரும்ப இல்ல. ஆனால், நீர் என்னில எவ்வளவு அன்பு கொண்டிருந்தீர்? சாகக் கிடக்கிற என்னை இன்னும் உம்மால் மறக்க ஏலாமல் இருக்குதே. இப்படிப்பட்ட உம்மோட என்னால் வாழ்க்குடுத்து வைக்கவில்லையே" என்றவன் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுத் தொடங்கி விட்டான்.

ரஞ்சனாவும், மகேஸ்வரியும் அவனது அழுகையை அடக்க முயற்சி எடுத்த போதும், அதை நிறுத்த முடியவில்லை.

"என்னை அழ விடுங்க. அப்பத்தான் எனக்குள்ள கிடக்கிற துக்கம் வெளியில போகும்" என்றபடி தொடர்ந்தும் அழுதான்.

ரஞ்சனாவுக்கும் அழுகை வந்தது. அவளும் கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

"ரஞ்சனா, என்ற சீவியம் இன்னும் எத்தனை நாளுக்கு எண்டு தெரிய இல்ல. நான் செத்தால் 'சுந்தரம் போயிட்டாரே' எண்டு கலியாணம் கட்டாமல் இருக்காதையும். என்னை விடக் குணத்தில நல்ல ஒருத்தனை, சுயநலம் இல்லாத ஒருத்தனைக் கட்டிச் சுகமாக இரும். நீர் சந்தோஷமாக வாழ்வீர் எண்ட நம்பிக்கை எனக்கு இருக்குது" என ரஞ்சனா அவனிடம் விடை பெற முயன்ற போது, தழுதழுத்த குரலில் கூறினான்.

ரஞ்சனா ஒரு வார்த்தைகூட வெளியிடவில்லை. பித்துப் பிடித்த நிலையில் விளங்கினாள். அவள் மனம் கடந்த சில நாட்களாகவே மாத்திருந்தது.

"தேவகியை விட்டு பிரேம்குமார் போயிட்டார். அதே போல உம்மை விட்டு நானும் போகப் போறன்" என்று சுந்தரம் கூறும் போதே, ரஞ்சனா அவனை இடைமறித்தாள்.

"எங்கட வீட்டில இருக்கிற எல்லாருமே தாங்கள், தாங்கள் பிடிச்ச பொடியங்களை இழந்திட்டினம். நானும் இழக்கத் தயாராக இருக்கிறன்" என்றாள் ரஞ்சனா.

இவை தான் அவள் இறுதியாக வெளியிட்ட வார்த்தைகள்.

ரஞ்சனாவும், தேவகியும் ஆஸ்பத்திரியை அடைந்து, சுந்தரம் இருந்த 'வார்ட்' டுக்கு விரைந்தனர்.

சுந்தரம் கிடந்த கட்டில் வெறுமையாக கிடந்தது!

"அவர் காலமையே செ..... செத்து விட்டார்" என்றார் பக்கத்துக் கட்டிலில் அமர்ந்திருந்த கிழவர்.

ரஞ்சனா சிலை போல நின்றாள்.

(43)

பானுமதிக்கு மேலும் பொறுக்க முடியவில்லை.

அஜித்திடமிருந்து கடந்த ஒரு மாதமாகக் கடிதம் வரவில்லை. இனியும் அவனிடமிருந்து கடிதம் வரும் என்ற நம்பிக்கை அவளிடமிருந்து அகன்றது. அவன் கசமாகப் போய்ச் சேர்ந்தானா, இல்லையா என்று அறிய வேண்டும் என்ற ஆதங்கம் அவளுள் ஏற்பட்டது.

இதற்கு என்ன வழி?

அஜித்தின் நீர்கொழும்பு விலாசம் அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஒருமுறை அவனது விலாசத்தை அவனே கூற, அவள் தனது 'டயரி' யில் எழுதி வைத்திருந்தாள். நீர்கொழும்பில், தனது பெற்றோர், சகோதர, சகோதரிகள் ஆகியோருடன் தங்கியிருப்பதாக அஜித் கூறியிருந்தான். நீர்கொழும்புக்குச் சென்று, அவன் பெற்றோரிடம் தன் மனதை வருத்தும் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு கண்டால் என்ன என்று பானுமதி எண்ணினாள். அஜித் தனக்கு கடிதம் எழுதி இருக்காவிட்டாலும் பெற்றோருக்கு எழுதி இருக்கலாம் என அவள் நம்பினாள்.

ஒரு தீர்க்கமான முடிவுக்குப் பானுமதி வந்தாள். தோழிகளிடம் தனக்குத் துணையாக நீர்கொழும்புக்கு வரும்படி அவள் கேட்டபோது, யாவருமே பயத்தின் நிமித்தம் அவளுக்குத் துணையாக வர மறுத்துவிட்டனர். அவர்களது பக்கம் நியாயம் இருந்தபடியினால் பானுமதி அதையிட்டு ஆத்திரமோ, கோபமோ அடையவில்லை.

தன்னுடன் வேலை செய்யும் பாபு என்ற வாலிபனிடம் தனது வேண்டுகோளை அவள் விடுத்தாள். அவன் அதற்குச் சம்மதித்தான்.

சனிக்கிழமை காலை நேரம் இருவரும் நீர்கொழும்புக்குப் பயணமானார்கள்.

அஜித்தின் வீட்டை அடைந்த போது நண்பகலாகி விட்டது.

அழைப்பு மணியை அழுத்தி சில வினாடிகளில் கதவு திறக்கப்பட்டது. அஜித்தின் தாய் திரேசம்மா என்ன என்பது போல பார்த்தாள்.

பாபு வயதில் குறைந்தவனாக விளங்கிய போதிலும், சாதாரியமாக நடந்தான். அவன் எடுத்த எடுப்பில், "நான் அஜித்தின் 'பிரெண்ட்', அவரைப் பார்க்க வந்தேன்" என்றான்.

பாபுவை திரேசம்மா நோக்கினாள். அவன் பார்வையில் கொஞ்சம், கொஞ்சமாகச் சோகம் குடியேறியது.

"அவன்..... அவன்.... எங்கள் ஏமாத்திப் போட்டுப் போயிட்டான்."

பானுமதியின் நெஞ்சு 'திக்' கென்றது. "ஏமாத்திவிட்டு போய்விட்டாரா?" பானுமதி அவசரத்துடன் வினாவினாள்.

"நீ யாரம்மா?" திரேசம்மா விநயமாகக் கேட்டாள்.

"நான் அவற்ற பிரெண்ட்."

"'பிரண்டெட்' எண்டால் என்ன மாதிரி?"

இனியும் உண்மையை மறைக்க, பானுமதி விரும்பவில்லை.
"கேள் பிரெண்ட்" என்றாள்.

திரேசம்மாவின் பார்வையில் வேதனையை விஞ்சி, பரிதாபம் படர்ந்தது. "அவன் இந்த உலகத்தையே விட்டுப் போயிட்டான் மகளே."

"'நோ ஐ வோண்ட் பிலீவ் இட்'." பானுமதி ஆவேசத்தில் கத்தினாள்.

"உண்மையைத் தான் நான் சொல்லுறேன். கப்பல்ல இருந்து விழுந்து அவன் செத்து விட்டான். நீ நம்பா விட்டால் இந்தா இந்தத் தந்தியைப் படிச்சுப் பார்" என்ற திரேசம்மா, அருகில் இருந்த அலுமாரியைத் திறந்து அதில் இருந்த தந்தி ஒன்றை எடுத்து பானுமதியிடம் நீட்டினாள்.

தந்தியை வாசிக்க, வாசிக்க முழு உலகமே இருளடைந்து கொண்டு வருவதைப் பானுமதி உணர்ந்தாள்.

சில விநாடிகள் கண்களை மூடியபடி நின்றாள்.

அஜித்தின் நினைவு அவள் மனதை மேய, துயரம் அவள் மனதைப் போர்த்தியது. அவளால் தனது உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. விக்கி, விக்கி அழுதாள்.

"மகள்! அழாதையும், அழாதையும்." திரேசம்மா ஆறுதல் கூறினாள்.

கொஞ்சம், கொஞ்சமாக பானுமதி நிதான நிலைக்குத் திரும்பினாள். கண்களைத் துடைத்தாள். "அன்ரி, நான் போயிட்டு வாறன்" என்று அங்கிருந்து வெளியேறினாள்.

"ஆண்டவன் உம்மை இரட்சிப்பாராக."

வீடு வரும் வரை பானுமதியின் மனம் அழுது வடிந்தது!

இரண்டு நாட்கள் கழிந்தன. இரு நாட்களும் அவள் வேலைக்குப் போகவில்லை. வீட்டிலேயே முடங்கிக் கிடந்தாள். அஜித்தின் நினைவு அடிக்கடி தோன்றி, அவளின் மன அமைதியைக் குலைத்தது.

மூன்றாம் நாள் மாலை, வீட்டில் ஒருவரும் இருக்கவில்லை. தனியாக இருந்தாள். கதவு தட்டப்பட்டது. கதவைத் திறந்தாள். எதிரே அஜித்! அவளால் அவள் கண்களையே நம்பமுடியவில்லை. அதிர்ச்சியும், ஆச்சரியமும் ஒருங்கே ஏற்பட, அவனைப் பார்த்தாள்.

"அஜித், நீங்க செ... செ... செத்து விட்டதாக...." பானுமதியினால் தொடர்ந்தும் பேச முடியவில்லை.

அஜித், மலர்ச்சியுடன் புன்னகைத்தான். "நான் சாக இல்லை... அஜித் எண்ட இன்னொரு பொடியன் தான் செத்தவன். எங்கட் கப்டன் பிழையாக நான் தான் செத்துவிட்டன் எண்டு தந்தி அடிச்சுப் போட்டார். பிறகு தான் உண்மையை அறிஞ்சு என்னட்டைச் சொன்னார்."

"அப்படி எண்டால் ஏன் இஞ்ச வந்தியன்?"

"எனக்கு அந்தக் கப்பல் வேலை பிடிக்க இல்லை. எந்த நேரமும் கடலையே பார்க்கப் பார்க்க விசர் தான் பிடிக்குது. அதோட உம்மை

பிரிஞ்சு இருக்க என்னவோ போல இருந்தது. அதால வந்திட்டன்".

பானுமதியினால் சந்தோஷத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. "அஜித்" என்றபடி அவனைக் கட்டி அணைத்தாள்.

"இறுக்கிக் கட்டிப் பிடியும்" என்று சொல்லிய படி மகேஸ்வரி வர, அஜித்தின் பிடியிலிருந்து பானுமதி விடுபட, அவள் கன்னங்கள் சிவந்திருந்தன.

அடுத்த இரு வாரங்களுக்குள்ளேயே அஜித் - பானுமதி திருமணம் நடந்தேறியது. லட்சுமி, மகேஸ்வரி, கோகிலா, ரஞ்சனா, தேவகி என்று யாவரும் திருமண வீட்டுக்குச் சென்று, மணமக்களை வாழ்த்திவிட்டு வந்தனர்.

"நாங்கள் ஆறு பேரும் 'லவ்' பண்ணினம். ஆனால், கடைசியில் பானுமதியினர் 'லவ்' தான் நிறைவேறி இருக்குது." வீடு வந்து சேர்ந்த லட்சுமி சொன்னாள்.

"பானு அதிர்ஷ்டக்காரி. அவளினர் மாமியார் கூட பானுவை தன்ர மகளாகத் தான் நினைக்கிறா" என்றாள் மகேஸ்வரி.

"அஜித் ஒரு கிறிஸ்தியனாக இருந்தும், பானுமதியினர் விருப்பத்துக்கு ஏத்த மாதிரி ஒரு இந்துக் கலியாணத்தை நடத்தி விட்டினம்" எனச் சொன்னாள் தேவகி.

"இனி மேலாவது அஜித் மாதிரி சரியான ஆம்பிளையை 'லவ்' பண்ணிக் கல்யாணம் கட்ட வேணும்" என்று மகேஸ்வரி உறுதியுடன் சொன்னாள்.

"இந்த ஆம்பிளையை இனியும் நம்பக்கூடாது. இனி நான் அப்பா, அம்மா சொல்லுற மாப்பிள்ளையைத் தான் கலியாணம் கட்டுவன்" என தேவகி குளுரைத்தாள்.

ரஞ்சனா ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை.

(44)

முன் அறைக் கதவு நிலையில் சாய்ந்தபடி லட்சுமி நின்றாள்.

அவளுக்குச் சற்று அப்பால் நிலத்தில் முழங்காலை வைத்தபடி, கன்னங்களில் கைகளை ஊன்றியவண்ணம் மகேஸ்வரி அமர்ந்திருந்தாள்.

'ஹோலின்' நடுவில் கிடந்த நாற்காலியில் தேவகி அமர்ந்திருந்தாள். அவளுக்குப் பக்கத்தில் கோகிலா.

படுக்கை அறைக்கதவு நிலையில் ரஞ்சனா சாய்ந்து நின்றாள்.

"இது தான் உங்கட முடிவா?" லட்சுமி தொண்டையைச் செருமியபடி கேட்டாள்.

"ஓமோம். இந்த வீட்டில இனியும் இருக்க எனக்கு விருப்பம் இல்லை. இஞ்ச இருந்து நாங்கள் போகத்தான் வேணும்" என்று மகேஸ்வரி சொன்னாள்.

"நான் இதை ஆதரிக்கிறேன். எனக்கெண்டால் இஞ்ச இருந்தால் நாங்கள் வாழ்க்கையில் அடைஞ்ச ஏமாற்றம், தோல்வி தான் ஞாபகத்திற்கு

வரும். எண்டபடியால இஞ்ச இருந்து வெளிக்கிட்டு புதிய ஒரு இடத்தில், புதிய ஒரு சூழ்நிலையில், புதிய ஒரு வாழ்க்கையை வாழ வேணும்" என்றாள் தேவகி.

"தேவகி சொல்லுறது உண்மைதான். இஞ்ச இருந்தால் முந்தி நடந்த சீர்கெட்ட சம்பவங்கள்தான் ஞாபகத்திற்கு வரும். நாங்கள் புதியதொரு வாழ்க்கையைத் தெம்போடையும், நம்பிக்கையோடையும் நடத்திறதெண்டால் ஒரு புது வீட்டுக்கு மாறத்தான் வேணும்."

"நாங்கள் ஆறு பேரும் 'லவ்' பண்ணினம். ஆனால், பானு தான் கலியாணம் கட்டினா. அதுக்காக எங்களுக்கு கலியாண வாழ்க்கை இல்லை எண்டு ஒருத்தரும் நினைக்கக் கூடாது. ஒருக்கால் வாழ்க்கையில் ஒண்டை தவற விட்டால், அதை இன்னொருக்கால் தவற விடவேணும் எண்டு அர்த்தம் இல்லை. அந்தத் தவறவிட்ட ஒண்டை தேடிச் சுண்டுபிடிச்ச சந்தோஷமாக வாழ வேணும். அதுதான் வாழ்க்கை" என மகேஸ்வரி சொன்னாள்.

"அப்படி எண்டால் எங்கடை கலியாணம் இண்டைக்கு இல்லை. நாளைக்கு எண்டு சொல்லுறீரோ?" கோகிலா வினா தொடுத்தாள்.

"ஓமோம். அந்த நம்பிக்கையை நீர் வளர்த்தால் அது வீண் போகாது." மகேஸ்வரி உறுதிமொழி அளித்தாள்.

"அப்படி எண்டால் இந்த வீட்டை விட்டிட்டுப் போறதெண்ட முடிவு எடுத்திட்டியளோ?" லட்சுமி கேட்க, எல்லோரும் ஒரே குரலில் "ஓமோம்" என்றனர்.

"நல்லது. நாங்கள் எல்லாரும் இண்டைக்குத் துடக்கம் வேறை வீடு எடுக்கிறதுக்கு முயற்சி எடுக்க வேணும்."

"பானுமதிக்குப் பிள்ளை பிறக்க முந்தி புதிய வீட்டை எடுத்துப்போட வேணும்" என மகேஸ்வரி சொல்ல, எல்லோரும் வாய் விட்டுச் சிரித்தனர்.

"ஆர் எங்கை போனாலும் நான் இஞ்ச இருந்து போக மாட்டன்." திடீரென ரஞ்சனா கத்தினாள்.

எல்லோரது பார்வையும் அவள் மீது தெறித்தது.

"நீர் என்ன சொல்லுறீர்?" லட்சுமி கேட்டாள்.

"நான் இந்த வீட்டில இருந்து ஒரு அடி கூட எடுத்து வைக்க மாட்டன்."

"ஏனாம்?"

"இஞ்ச தான் என்ர சுந்தரம் இருந்தவர். அவரின்ர நினைவை விட்டுட்டு வர என்னால ஏலாது" என்று உறுதியாகக் கூறிய ரஞ்சனா அங்கிருந்து அகன்றாள்.

"தேவகி, உமக்கு இஞ்ச இருந்து போக விருப்பமோ?"

"எல்லாரும் வந்தால் நான் வருவன்." தேவகி பதில் அளித்தாள்.

"நானும் வரத் தயார்" என்றாள் மகேஸ்வரி.

"கோகிலா?"

"நானும் 'ரெடி'."

"எல்லாரும் 'ரெடி'. ஆனால், ரஞ்சனா தான் வர ஏலாது எண்டு

சொல்லுறா."

"அவவை விட்டுட்டுப் போவம்."

"அது பாவம். எங்கை ஆள், காணயில்ல?"

"பின்னுக்குப் போனவ. போய் பாருமன்."

தேவகி மேசையில் இருந்து இறங்கி, பின் விறாந்தைக்குச் சென்றாள்.

அங்கே.....

குழாயில் இருந்து நீர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. வாளி நிறைந்து, நீர் வழிந்தோடியது.

குழாயை மூட வேண்டுமே என்ற எண்ணமின்றி ரஞ்சனா வெறித்தபடி நின்றாள். அவள் பார்வை சற்று அப்பால் இருந்த ஜன்னலின் மீது படிந்திருந்தது.

அங்கு தான் சுந்தரம் 'ஷேவ்' எடுப்பது வழக்கம்.

"ரஞ்சனா...." தேவகி அழைத்தாள்.

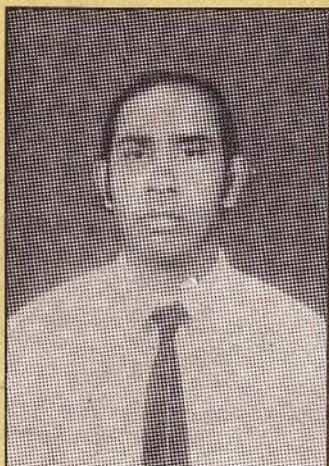
ரஞ்சனா திரும்பினாள். அவள் கண்களில் இருந்துநீர்வழிந்தபடி இருந்தது. * * * *

"നമിൻ നമിൻ വിജയകൃതി - പ്രകാശനം 5000 പേപ്പർ"

പ്രസിദ്ധ വാർത്താ പേപ്പർ, മലബാർ

ജ. രാ. ൧൦. 17

മലബാർ.

கால் நூற்றாண்டு
காலமாக எழுத்துத்துறையில்
ஈடுபட்டுள்ள பருத்தித்துறை,
ஆத்தியடியைச் சொந்த ஊராகக்
கொண்ட சேர. ராமேஸ்வரன்
தமிழ் வாசகர்கள் மத்தியில்
பிரபல்யமானவர். சமூக நாவல்,
சிறுகதை, நகைச்சுவை நாவல்,
கட்டுரைகள், பேட்டிக்
கட்டுரைகள், துப்பறியும் நாவல்
என்று சகல துறைகளிலும்
எழுதியுள்ளார். எஸ். ராமேஷ்,
ஆத்தியடியூரன், புஷ்பா
தங்கராஜா, ஆர். பிரசன்னா
ஆகிய புனைப்பெயர்களிலும்
இவர் தனது படைப்புக்களை
வெளியிட்டுள்ளார்.

இவர் எழுதிய "யோகராணி கொழும்புக்குப் போகிறாள்",
"இவர்களும் வாழ்கிறார்கள்", "இலட்சியப் பயணம்", "மௌன
ஓலங்கள்", "வடக்கும் தெற்கும்" ஆகிய ஐந்து நாவல்களும், "அக்கரைக்கு
இக்கரை பச்சை" என்ற நகைச்சுவை நாவலும், "சுதந்திரக் காற்று",
"பஞ்சம்" ஆகிய இரு சிறு கதைத் தொகுப்புகளும் நூலுருப் பெற்றுள்ளன.

வெளிநாடுகளிலும், இலங்கையிலும் நடைபெற்ற சிறுகதை,
நாவல் போட்டிகளில் பரிசுகளை ஈட்டியுள்ள ராமேஸ்வரன்
"வீரகேசரி" நிறுவனத்தில் உதவி ஆசிரியர், விவரண ஆசிரியர் ஆகிய
பதவிகளை வகித்தார். தற்போது வெங்கடர் கொப்பேகடுவ கமருவ
ஆராய்ச்சி பயிற்சி நிறுவனத்தில் தகவல் வெளியீட்டு உத்தியோகத்தராக
கடமையாற்றுகிறார்.

ISBN No. 955 - 96039 - 0 -6

Printed by: Tharanjee Prints, Nawinna, Maharagama.